

SANDRA BROWN

*Întâlnire la
Madrid*

ÎNTÂLNIRE LA MADRID
SANDRA BROWN
CAPITOLUL 1

Casa era plină de bagaje: oamenii plecau. Catherine Royce cercetă micul morman de pe podeaua lăcuită a holului, cuprinsă de sentimente confuze, în timp ce-și punea mânușile, realizând că scena nu-i era nouă. De-a lungul anilor, părinții ei călătoriseră prin

îndepărtate colțuri ale lumii cu o regularitate uimitoare, lăsând-o pe ea în grija unei rude sau a alteia fiind prea mică să meargă cu ei și trimițând-o în internate când se făcuse mai mare. Mai târziu, când terminase școala, rămăseseră în Anglia doar cât să o vadă bine instalată la colegiul ales de ea înainte ca ei să pornească în grabă spre India iar acum plecau în America într-o excursie ce avea să dureze un an.

Un an întreg, gândi Catherine, plin de noi experiențe pentru ei toți, căci acum pleca și ea. Mama ei coborî ușor scara curbată de la etajul de deasupra; era o femeie înaltă, spre 40 de ani, cu o față subțire și inteligentă și cu un frumos păr castaniu pe care-l purta răsucit în jurul capului.

— Ți-ai luat tot ce-ți trebuie, draga mea? întrebă cu tonul specific pe care-l folosea când organiza călătoriile soțului ei în locuri îndepărtate. Pașaportul, certificatul de imunitate, scrisoarea de recomandare, medicamente, o carte pentru drum?

— Totul, mamă. Nu-ți face griji, sunt complet echipată pentru orice problemă! Catherine se înălță ca să-i sărute obrazul palid și ars de vânt și soare. Cred că sunt un pic emoționată de întâlnirea cu oamenii aceia, dar probabil o să-mi treacă la fața locului. Agenția m-a asigurat că sunt de familie bună – ”respectabili” a fost cuvântul folosit de ei – și că o să-mi ofere un cămin plăcut. Își țin respirația o clipă. O să-mi pregătesc spaniola mea și o să capăt un accent impecabil.

— Ești sigură că vrei să mergi? În ochii lui Nancy Royce se citea îndoiala în timp ce puse această întrebare, deși nu ar fi înțeles de ce o fată de-a ei să nu vrea să călătorească în străinătate. Chiar că ar trebui să-ți mai desfaci un pic aripile și să tragi ceva foloase de pe urma talentului tău la limbi străine. Catherine se întoarse cu fața spre scări, furioasă că-i venea să plângă, că-și dorea să stea aici, unde era singura casă pe care o cunoaște.

— Tata este gata? întrebă ca să mascheze sentimentul disperat al singurătății, nevoia de atașare. Ar fi trebuit să comand un taxi. Un bărbat înalt și subțire, îmbrăcat într-un costum gri, apăru la etajul de sus, îndreptându-se spre balustradă ca să le privească.

— Aha, aici erați! observă el. Sunteți gata de plecare?

— Suntem gata și te așteptăm. Profesorul coborî încet scările. Avusese peste 40 de ani când i se născuse primul copil, prea bătrân ca să suporte prezența unui copil în casă și Catherine îl considerase

mereu cam lipsit de drăgălășenie, dar îl iubea. Din câte-și amintea ea, îi vorbise întotdeauna ca unui adult, ajutând-o la temele de la școală, învățând-o ce credea el că-i este necesar, dar nu putuse niciodată să facă față vreunei urgențe fiind total absorbit de munca lui. Fusesse lăsată în grija mamei ei care avea mult simț practic, care lua toate deciziile importante și Nancy Royce o sfătuisese să profite de pe urma spaniolei ei fluente și să-și găsească un statut în străinătate. În timp ce profesorul se apropia de hol, ea își săruta fata pe ambii obraji.

— Fă tot ce-ți stă în putință, draga mea, o sfătui. Primul serviciu este mereu emoționant dar există și pretenții, îmi pare rău că nu pot veni cu tine la aeroport, adăugă verificând mormanul de valize de pe podea, dar noi plecăm la ora trei și mai avem câteva treburi, înțelegeți?

— Perfect! spuse Catherine sărutând-o. O să vă scriu de îndată ce ajung acolo, adăugă. Am adresa voastră de la New York.

Pe drumul spre aeroport, tatăl ei stătuse lângă ea fără să pronunțe o vorbă până când scoase un pachetel din încăpătorul buzunar al hainei uzate.

— E o carte, îi explică aproape ca o scuză. M-am gândit că ți-ar plăcea. E scrisă de un vechi prieten de-al meu și e despre Spania. De fapt, istoria Spaniei. Îi puse pachetelul pe genunchi, așezându-l cu grijă. Cred că o să-ți trezească interesul și-ți va prezenta caracteristicile Spaniei. Ea atinse cartea o clipă cu degetele.

— Mulțumesc, spuse Catherine. O s-o păstrez bine. El părea ușor stânjenit.

— Ne vedem peste un an, spuse. Între timp, Cathy...

— Da?

— Dacă se întâmplă ceva, dacă ai vreo problemă, du-te la Ambasadă. Ți-am dat adresa de pe Fernando el Santo, în Madrid, dacă ai nevoie.

— Ce s-ar putea întâmpla? întrebă Catherine când parcă mașina. Îmi voi face slujba cât de bine voi putea și, dacă nu reușesc și mi se cere să plec, voi căuta alt serviciu.

— Mai bine te întorci în Anglia, dacă e cazul, o sfătui el, dar nu cred că vei eșua.

— Spui asta pentru că ești tatăl meu! spuse strângându-l de braț. Am sute de motive să eșuez! El zâmbi neîncrezător.

— M-am gândit mai mult la oamenii pe care îi vei cunoaște, mărturisi el. Sunt dificili, dar sper că semeni cu mama ta și te vei

descurca.

— Eu sunt ca tine – o visătoare, vru ea să spună, dar cuvintele nu-i veniră. Poate, gândi ea, ar trebui să mă consider fata mamei.

Când avionul se desprinsese de pământ la capătul pistei, răsuci cartea în mână dar nu o deschise decât când ajunseră spre sudul marii bariere a Pirineilor și putu să privească pentru prima oară Peninsula Iberică. Abia atunci darul de despărțire de la tatăl ei i se păru semnificativ, ca un ghid ce avea s-o ajute să-i înțeleagă pe oamenii pe care-i va cunoaște și să înțeleagă pământul pe care-l locuiau.

Era o carte subțire, ușor de citit și frumos ilustrată, o copie mică a istoriei Spaniei „scrisă în sânge și aur”. Când nu mai putu să se concentreze pe citit privi peisajul de sub ea, spre Castilia, pământul castelelor, întrebându-se ce va găsi acolo. Visătoare, își lăsă gândurile să zboare până când cartea îi alunecă din mână și fu ridicată de o stewardesă zâmbitoare, aceeași care o întâmpinase la bord.

— E prima vizită? întrebă fata. O să vă placă Madrid-ul. Eu întotdeauna mă bucur când sunt pe ruta asta. Îi dădu înapoi cartea care-i căzuse deschisă la una din ilustrațiile care împodobeau paginile din mijloc și Catherine se trezi holbându-se la un bărbat călare. El Conquistador. Citi legenda de sub ilustrație cu un sentiment de șoc deoarece calul și călărețul i se părură deodată vii. Ieșiseră din pagină și deveniseră mai mari decât în realitate deși armura pe care o purtau dovedea clar că făceau parte din trecut. Era o statuie de bronz iar chipul bărbatului cizelat sugera tărie de caracter, cu mâna lui fermă încheștată pe mânerul lănciei lungi pe care o purta, în timp ce gura sugera cruzime și aroganță; nu-i plăcu nici semeția capului. Aceștia erau bărbații care plecaseră să cucerească întreaga lume, bărbați ambițioși și puternici ce moșteneau mândria pentru care duritatea era ca un mod de viață. Cu siguranță era Jaime I al Aragonului, regele conquistador, sau unul din cavalerii lui.

Deodată închise cartea, punând-o în fundul buzunarului de la valiză, deoarece bărbatul de pe calul de bronz o tulburase și pentru că mai erau cinci minute până la Madrid. Strălucitoarea capitală a Spaniei se ridica precum un miraj de pe vastul platou care o înconjura, o oază de culoare pe nisipul întins și printre munții de granit din spatele ei. Nu era cum își imaginase ea; nu de acolo de sus.

— Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță.

Stewardesa păși de-a lungul intervalului dintre scaune,

uitându-se și într-o parte și în alta, ca să vadă dacă i se executase ordinul și apoi aproape imperceptibil, atinseră solul. Fusese un zbor lipsit de probleme cu excepția faptului că portretul unui bărbat călare pe un cal de bronz o tulburase pe Catherine dintr-un motiv pe care ea nu-l înțelegea. Renunțând să se mai gândească la asta își urmă tovarășii de călătorie înspre ieșire, prezentă pașaportul la control și se trezi întrebându-se cum ar putea identifica persoana care o aștepta. În afara faptului că trebuia luată la Barajas și că ținea în mână biletul de la agenție nu știa cine ar fi putut-o aștepta, dar presupuse că trebuia să fie cineva de la Madroza, probabil un șofer care venise cu mașina familiei ca să-i ia bagajele.

Apoi îl zări. Era bărbatul de pe calul de bronz al cărui chip mândru și a cărui privire concentrată o tulburase când prinsese viața de pe pagina cărții. Purta un costum gri și cămașă albă, cu o cravată de mătase gri cu maro, fără să aducă a cavalier sau rege conquistador, dar avea aceeași privire, același mod tiranic de a-și ține capul în timp ce examina călătorii unul câte unul. Nu se opri când privirea îi ajunse asupra ei, dar Catherine știu cumva că venise după ea. Făcu un semn discret cu biletul de agenție, sperând ca el să o vadă, însă el îi întoarse arogant spatele imediat, fără să o recunoască. Cu siguranță se înșelase. Răsuflă ușurată dându-și seama că fusese profund zdruncinată de întâlnire și privi în jurul ei căutând o figură mai prozaică, în uniformă de șofer.

— Domnișoara Royce? Bărbatul stătea lângă ea privind în jos spre biletul de la agenție. Scuzați-mă dacă v-am trecut cu vederea, dar mă uitam după o cu totul altă persoană. După cineva mai în vârstă, adăugă intenționat.

— Îmi pare rău, se trezi ea spunând. Nu m-am gândit că ar trebui să fiu o ramolită.

Răspunsul ei sarcastic păru să nu-l intereseze.

— Aveți alte bagaje? Întrebă privind spre geanta ei de voiaj. Trebuie să mergem imediat să le luăm. Engleza lui era impecabilă, cu o urmă ușoară de accent, dar era încruntat. Într-un fel sau altul părea că-l dezamăgise. Ea ezită, conștientă că inima îi bătea cu putere.

— Sunteți...?

— Jaime de Berceo Madroza, se prezentă, înclinându-și capul într-un fel de plecăciune. Bunica mea a scris agenției din Londra acum câțva timp și am primit răspunsul dumneavoastră luna trecută, dar

nu-mi amintesc să fi menționat vârsta dumneavoastră. Totuși, important este că am găsit o profesoară pentru nepoata mea.

— Dar vă dezamăgește vârsta mea. Pe buzele lui apăru un zâmbet discret.

Nu eu vă angajez, spuse el scurt. Vârsta dumneavoastră – sau că nu aveți vârsta potrivită – va fi problema bunicii mele și o va rezolva în felul ei. Păreți să fiți calificată pentru ce are ea nevoie și poate că vârsta nu a fost o condiție. Aveți chitanța de la bagaje ca să le iau eu pentru dumneavoastră?

Întinse mâna într-un gest autoritar la care ea se așteptase și-i dădu chitanța de la bagaje ca să meargă să-i caute valizele. În câteva minute, se întoarse cu ele încărcate pe un cărucior împins de un hamal binevoitor, deși ea nu prea văzuse hamali când coborâse din avion. Un bărbat ca Jaime de Berceo Madroza, reflectă ea sec, era în stare să-i scoată din pământ.

Urmă silueta înaltă și distinsă până la o mașină care aștepta. Era lungă, lucioasă și frumoasă, sugerând modest bunăstarea, un vehicul valoros, fără îndoială, pentru bărbatul de lângă ea care-i deschise portiera cu o curtoazie pe care ea o bănuia.

— Nu avem mult de mers, o informă politicos. Dar probabil ați mai fost la Madrid.

Catherine clatină din cap.

— Nici măcar în Spania nu am mai fost, îi mărturisii. De data asta e prima oară din toate punctele de vedere. Nu am mai predat niciodată engleza, din păcate, dar cunosc bine spaniola, iar agenția doar atât a cerut. Cred că am fost singura persoană disponibilă.

Mai puțin în ceea ce privește vârsta, se gândi ea, de vreme ce el nu-i răspunse imediat. Părea concentrat asupra traficului intens din capitală, deși conducea fără probleme. Catherine aruncă pe furiș o privire spre profilul cizelat proiectat pe verdele copacilor pe lângă care treceau: fruntea înaltă înconjurată de un păr des și negru, sprâncenele frumos arcuite deasupra ochilor întunecați și cu privire hotărâtă, nasul lung, acvilin și gura aspră, toate culminând cu bărbia puternică ce dădea adevăratul caracter al chipului. Un bărbat de fier, obișnuit să comande, care nu ar admite nicio abatere de la cineva care-l servea, așa cum nici el nu s-ar abate niciodată de la responsabilitățile ce-l privesc. Faptul că era aici, într-o limuzină scumpă, conducând rapid printr-una din cele mai pline de viață capitale ale lumii părea nefiresc,

lipsit de caracter de fapt, când ea și-l imaginase atât de clar călare pe un cal de bronz, cu o lance în brațul armurat și cu privirea unui conquistador. El ar fi trebuit să fie departe de Madrid, lărgind granițele lumii lui, călărind spre ținuturi vaste, dar probabil asta era doar imaginația ei superactivă. Având în vedere că era pentru prima dată într-o țară străină, ar fi trebuit să se îngrijească mai mult de înfățișarea ei și mai puțin de visele ei pentru a putea avea succes.

În timp ce mergeau prin inima orașului, simți o scurtă emoție prin vene, pentru că era exact cum se așteptase, ba chiar mai mult. Magistrale largi și piețe elegante mărginite de copaci se deschideau în toate direcțiile, cu clădiri și vechi și noi pe fiecare parte și cu un aer de spațialitate oriunde priveai.

— O mare parte din Madrid se reconstruiește pentru a face loc viitorului, îi explică. Bunica mea deplânge faptul că unele clădiri vechi și venerabile au fost dărâmate pentru a lărgi bulevardul din cauza traficului, dar care este rolul troleibuzelor când ele însele nu mai sunt viabile? Relicvele trecutului sunt date rapid la o parte dar Consiliul Orașului a fost destul de înțelept să se gândească și la valorile castiliene tradiționale. Speră să realizeze o cale de mijloc fericită între ieri și mâine, și cred că vor reuși.

— Pare un oraș minunat, fu de acord Catherine, admirând cu ochi strălucitori panorama clădirilor elegante și a bulevardelor pline de oameni. Știu că mă voi simți bine aici. Era o remarcă stupidă, realiză ea, deoarece bărbatul de lângă ea nu era preocupat de fericirea ei nici dacă ar fi angajat-o el.

— Bunica ta? Întrebă ea. Locuiește în oraș?

— Chiar în centru. Nu ar sta niciodată în altă parte, spuse el. Este o adevărată Madrilenă care se bucură încă de ritmul vieții de oraș, deși mai pleacă vreo două luni vara, cum face toată lumea când căldura devine insuportabilă. Vedeți dumneavoastră, este o femeie foarte practică, gata să facă un compromis când nu poate rezolva o problemă ce-i scapă din mână.

Era asta un fel de avertisment? Catherine privi spre Jaime de Berceo Madroza și se minună, știind că era prea politicoasă să arate unui străin adevăratele lui sentimente. Vechea tradiție spaniolă privind curtoazia și ospitalitatea era foarte riguroasă, indiferent de ce credea el despre actuala situație, dar ea nu putea uita ușoara încruntătură care-i întunecase fruntea când se văzuseră prima dată.

Șofând prin inima orașului, ajunseră într-o piață largă unde fântâni înalte străluceau în soare și inconfundabilul Don Quijote se ridica în piatră moartă alături de credinciosul Sancho. Străzile flancate de case mari construite inițial pentru nobilime, care acum erau ori muzee ori clădiri publice, duceau într-o liniștită zonă domiciliară unde fațadele de cărămidă ale caselor erau cufundate în lumina soarelui și însemnate de timp.

— Aproape că am ajuns, îi spuse Don Jaime. Bunica mea vă așteaptă.

În ciuda hotărârii ei de a nu se intimida sub nicio formă, Catherine se emoționează deodată din cauza acestei a doua întâlniri cu un membru al familiei Madroza, pentru că se părea că bunica formidabilă care avea să aibă ultimul cuvânt în ceea ce privea poziția ei, nu era doar o marionetă ci un participant activ la afacerile familiei. Se opriă în fața unei uși masive de lemn de mahon într-un perete de cărămidă dincolo de care se vedeau vârfurile copacilor dintr-o grădină veche. Strada însăși era atât de liniștită încât părea părăsită deși cu câteva minute în urmă merseseră de-a lungul aglomeratei Avenida de José Antonio, marele Drum Alb ce se întindea prin mijlocul Madrid-ului. Însoțitorul ei coborî de la volan pentru a-i deschide portiera.

— Mă ocup eu de bagajele dumneavoastră, spuse.

— Mulțumesc. Păstrau o distanță formală deși ea avea senzația tulburătoare că era atent observată. Înainte să ajungă la ușă, aceasta se deschise și îi salută un bătrân slujitor.

— Ai grijă ca bagajele seșoritei să fie duse în camera ei, Lucio, comandă Don Jaime. De mașină mă ocup eu.

Bătrânul clătină din cap oferindu-i lui Catherine un zâmbet într-o doară.

— Buenas tardes! o salută. Jo el sigo. După ce îi luă cele două valize îi urmă prin grădina împrejmuată care ducea până la casă, o clădire înaltă cu trei etaje, cu balconașe mici din fier forjat la ferestrele de sus și cu un grilaj ce stătea în mod ospitalier deschis ca să le ureze bun venit. În holul din față, o bătrână doamnă în rochie de mătase stătea sprijinită într-un baston cu mâner ivoriu pe care se odihnea mâna ei subțire și delicată. Deși era clar dependentă de suportul său, avea spatele la fel de drept ca al nepotului ei și ochii mari și negri erau la fel de clari. O cercetau pe Catherine cu evidentă curiozitate, insistând asupra costumului bleu pe care îl purta și asupra pantofilor

cu tocuri joase, ajungând în cele din urmă la chipul ei și la podoaba roșcată de păr bine pieptănat care-i înconjură capul.

— Abuela, dânsa este domnișoara Royce, spuse Don Jaime, întorcându-se ca să le părăsească, dar bunica lui ridică o mână hotărâtă.

— O vei conduce în camera ei, Jaime, și apoi vă voi aștepta în salon ca să servești ceaiul cu noi după obiceiul englezesc ordonă ea. Cu siguranță că rutina nu a fost printre serviciile pe care le-am cerut de la dumneata dar este importantă în ceea ce o privește pe Teresa încă se mai holba la Catherine. Sunt într-adevăr surprinsă, dar vom vorbi despre asta mai târziu.

Don Jaime clătină brusc din cap, în timp ce Catherine simți că fusese cântărită într-un fel de balanță și fusese găsită acceptabilă.

— Bunica ta pare să aibă o părere proastă despre mine, spuse în timp ce Don Jaime o conducea pe niște scări de marmură satrălucitoare. De data asta ce mai e, sau e tot tinerețea mea? El se uită în jurul ei cu un zâmbet vag în ochi.

— Nu trebuie să o judeci pe bunica mea la fel de repede cum m-ai judecat pe mine, señorita, spuse. N-o să tragă o concluzie pripită despre tine. Va aștepta până când îi vei dovedi adevărata ta valoare. Îți va rezerva dreptul de a se îndoi așa cum se spune în țara voastră.

Și tu nu? îl provocă ea. Tu ești gata să mă judeci, fără să mă cunoști!

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă te-aș fi angajat eu, aici, în cazul ăsta aș fi fost mai explicit în ceea ce privește pretențiile, sublinie el.

— Desigur, spuse ea simțindu-se dezavantajată. Câți ani are nepoata dumitale, Don Jaime?

— Șaisprezece. O vârstă importantă, desigur! Teresa este foarte încrezătoare, după cum vei vedea, și foarte sigură pe drumul pe care vrea să îl apuce, dar probabil nu este doar vina ei. Tinerele din Spania sunt crescute încă din copilărie în așa fel încât să se creadă centrul universului. Li se spune încă de la naștere că sunt guapa, după cum știi, și așa se strică.

— În timp ce tinerii din Spania sunt încurajați să se creadă macho sublinie ea sec. Nu poți să-i critici pe unii și să-i aplauzi pe alții.

— A încuraja un băiat să fie masculin nu e chiar același lucru, spuse el, dar cred că o s-o judeci și singură pe Teresa. E plecată la lecția de muzică, apropo, dacă într-adevăr este acolo. Vocea i se înăspri la

ultimele cuvinte de parcă n-ar fi avut încredere în nepoata sa care fusese încurajată din copilărie să creadă că este incredibil de frumoasă.

— Sper să o pot înțelege pe Teresa, spuse Catherine involuntar. Deja mi-e milă de ea.

— Nu trebuie să-ți fie. Este o tânără foarte norocoasă, deși ea nu-și dă seama de asta. Este de asemeni foarte încăpățânată, adaugă și înclinată să se opună atunci când se simte „întemnițată”. Catherine se opri pe coridor.

— Sper că nu te aștepți ca eu să mă port ca temnicerul ei! exclamă ea. Nu aș suporta să fac asta.

— Deloc. Vocea lui era rece ca gheața. Eu sunt gardianul ei legal, după cum cred că ți-ai dat seama și sunt foarte preocupat de bunăstarea ei.

— Te-ai gândit vreodată să slăbești puțin hățurile dându-i un pic mai multă libertate? Știu că e cam tânără ca să facă scandal, dar în zilele noastre asta se întâmplă foarte des, sublinie Catherine. El se întoarse și o privi.

— Câți ani ai, domnișoară Royce? întrebă fără să încerce să răspundă impulsivei ei întrebări.

— Douăzeci și doi.

— Și ai făcut vreodată scandal?

— Eu nu am avut niciodată nevoie să fac scandal. Vedeți, mie mi s-a acordat foarte multă încredere chiar când eram foarte mică. Părinții mei au stat mult timp în străinătate și datoriez acest lucru unei mătuși care a avut grijă să mă conformez ideilor ei despre normalitate.

— Aha, spuse el, oprindu-se în fața uneia dintre cele două uși masive așezate în arc la capătul holului de sus. Asta e cu totul altceva!

Deschise ușa, poftind-o într-o cameră drăguță, luminată de soare, cu ferestre ce dădeau într-un mic balcon de pe care se vedea o parte a grădinii și o alee îngustă. Camera însăși era plină de mobilă veche spaniolă în stilul secolului trecut, cu amintiri de familie care fuseseră transmise de la o generație la alta și păstrate cu grijă. Un dulap sculptat acoperea aproape un perete întreg în timp ce patul cu patru tăblii era așezat în fața altuia, flancat de mici măsuțe brodate cu albastru deschis. Pe al treilea perete, între cele două ferestre batante, se afla un birou minunat cu un scaun îmbrăcat în mătase plasat în fața lui, în timp ce garderobiera și dulapul negru sculptat se aflau de o parte și de alta a unei uși de legătură ce ducea într-o baie mare.

— Mulțumesc, spuse ea din nou. Totul arată foarte confortabil.

— Și foarte liniștitor. O fată tânără și brunetă intră în cameră în urma lor, sincer amuzată de ceea ce prinsese din conversația lor. Catherine știa că trebuia să fie Teresa chiar înainte să-i fie oficial prezentată și, dacă menționarea faptului că încă din copilărie era o guapa avusese rostul de i întări încrederea în sine, atunci se reușise acest lucru. Catherine se gândi că nu mai văzuse nicio persoană atât de drăguță ca Theresa care stătea lângă ușă cu o privire fericită. Pe lângă frumusețea întunecată dar atrăgătoare, observă pielea desăvârșită, de culoarea piersicii și părul negru-albăstrui, mâinile mici și delicate, picioarele fine care o făceau să arate ca o frumoasă păpușă vie. Respiră adânc și mulțumită când li se întâlniră privirile.

— Nu prea-mi vine să cred! exclamă în engleza ei cu accent. Chiar că ești tânără. Își ridică privirea spre unchiul ei, cu un zâmbet machiavelic arcuindu-i buzele. Ce părere ai de dumneaei, Jaime? întrebă. Nu e fantastică, sau nu-ți place așa cum nu ți-a plăcut nici Madame Mauriac?

— Madame Mauriac te-a învățat să vorbești franceza fără accent, deci și-a îndeplinit sarcina, notă Don Jaime. Putem doar să sperăm că domnișoara Royce va avea la fel de mult succes cu engleza ta.

— Care este atroce! recunosc Teresa cu îngrijorare. Asta poate fiindcă nu prea îmi place să învăț, sugeră ea.

— Ai să încerci, hotărî unchiul ei cu o fermitate ce alungă orice învoială.

Teresa continuă să o studieze pe Catherine în timp ce el părăsi camera.

— Nu ești deloc cum mă așteptam, spuse în cele din urmă. De fapt, nimeni nu se aștepta să fii așa. Când mă gândesc mai bine, cred că o să ne distrăm de minune cât timp ni se va permite să stăm aici în Madrid. Sper că vom mai sta o săptămână sau două, continuă emoționată, dar va trebui să așteptăm hotărârea lui Don Jaime. El este arbitro-ul sorții noastre, și aici și la Soria. Ai să vezi! Chipul ei mic și plin de viață căpătă o expresie mohorâtă care-i întunecă frumusețea și deodată ochii negri se umplură de pasiune. Sunt destul de mare ca să hotărâsc ce fac fără ordinele cuiva de a face așa sau invers, declară cu intensitate. Fetele din Spania sunt acum emancipate: merg oriunde pe propria răspundere și se bucură de viață. Nu mai sunt protejate de

ducnas cu ochi de vultur care nu le lasă să se distreze. Sunt libere!

— Sunt sigură că ți se permite să te distrezi, până la un punct, spuse Catherine, conștientă de conflict dar nedorind să fie părtinitoare. Familia ta nu poate decât să-ți dorească binele.

— Dar nu și fericirea! declară Teresa bătând din picior. Știu că îmi place să dansez dar îmi tot spun că mai am timp pentru asta. Timp pentru ce? Să mă îmbăt de atâta cultură și să am o diplomă pentru viitor. Așa că te întreb ce înseamnă asta? Ar putea fi la fel de important să devin o foarte mare dansatoare, nu crezi? continuă grăbită înainte ca să-și poată spune Catherine punctul de vedere. Mereu este ca ei și nu ca mine, și apoi se întreabă de ce mă revolt. Am tot ce îmi pot dori, și aici și la Soria, spuse supărată, și cu asta vor ei să-mi închidă gura!

Împinsă de mândria familiei și înconjurată de tradiție, Teresa devenise încăpățânată precum catării din ținuturile Spaniei, cu urechile lipite de căpșorul delicat. Catherine își reprimă zâmbetul ce-i venea pe buze, știind că Teresa vorbise foarte serios.

— Toți simțim așa câteodată, spuse cu simpatie. Vrem să ne desfacem aripile și să ne luăm zborul într-un moment sau altul, dar nu este întotdeauna bine să facem acest lucru în spiritul rebeliunii! Sunt sigură că, atunci când sosește momentul potrivit, bunica ta și Don Jaime vor fi de acord să te elibereze.

— Nu-l cunoști pe Jaime! strigă Teresa. E dur ca o stâncă. Cum îi zice la piatra aia mai tare decât toate pietrele?

— Granit, îi spuse Catherine mult prea repede.

— Ei bine, așa este și el! O să vezi declară Teresa. Poate de asemeni s-o influențeze pe bunica, ceea ce înseamnă mare lucru.

Catherine simți că Teresa îi spunea lucruri pe care ea le cunoștea deja. Don Jaime de Berceo Madroza era fără îndoială puterea din spatele tronului bunicii. Poate că era bătrâna doamnă capul familiei dar cel ce avea ultimul cuvânt era nepotul ei. Se întrebă cine erau părinții Teresei despre care nu i se spusese nimic până acum, dar Don Jaime se descrisese singur ca gardianul Teresei, așa că bănuia că erau amândoi morți.

Începu să simtă într-adevăr compasiune pentru această fată singură crescută la mâna a doua, ca să spună așa, deși știa că era periculos să-și formeze opinii atât de ferme într-un timp atât de scurt.

— Te ajut să despachetezi, se offeri Teresa din care dispăruse tânăra spaniolă care amenința din pragul ușii. Poți pleca, Conchita,

spuse cu un gest autocritic al mâinii moștenit probabil de la unchiul ei. Spune-i marchizei că nu întârziem mult. Fata ezită cu ochi temători.

— Asta e treaba mea, señorita, obiecta ea în spaniolă. Teresa bătu nervoasă din picior.

— Fă cum îți spun! o admonestă. Faci economie de timp dacă o ajut eu pe domnișoara Royce. Tu ești atât de înceată. Fata se retrase, rușinată de critica pripită iar Teresa începu să râdă.

— Așa! Sunt lipsită de inimă, după cum vezi, dar îmi doream să te ajut și să mă uit la hainele tale frumoase.

— Cred că vei fi dezamăgită, zâmbi Catherine gata să glumească cu ea, dar nu ar trebui să coborâm imediat în salon ca să nu o lăsăm pe Marchiză să ne aștepte? Hotărî că diferența dintre respectabilele lor titluri trebuia să însemne că bătrâna doamnă era bunica maternă a lui Don Jaime de Berceo Madroza. Acum lucrurile mi se par un pic cam dificile, mărturisi. Și nu aș vrea să-mi fac niciun dușman.

— Nu-ți fie teamă, răspunse Teresa ciripit. Oricum ți l-ai făcut pe Jaime dușman. Nu suportă femeile de când una a hotărât să-l trădeze cu mult timp în urmă.

Aflând acest lucru, Catherine simți un fior rece pe șira spinării. Deci asta era motivul pentru care Don Jaime părea să nu o placă! Nu era nimic personal, cum crezuse ea la început, ci un dispreț adânc înrădăcinat-ură, poate pentru toate femeile, așa cum spusese Teresa.

— Chiar și așa, se trezi spunând, nu trebuie să încep cu stângul. Marchiza a spus că ne va aștepta în salon și chiar că ar trebui să mergem.

— Poate că vrei să te speli mai întâi, sugeră Teresa, în timp ce mai admira valizele cu privirea. Te aștept.

Catherinei îi trebuiră mai puțin de zece minute să se spele și să-și aranjeze părul, dar când se întoarse din baie Teresa plecase. Imprevizibilă, gândi ea, ca majoritatea fetelor de vârsta ei, dar plăcută la prima vedere!

Oare se vor înțelege, se întrebă ea coborând scara largă, sau Teresa o va considera un enervant câine de pază angajat să-i verifice fiecare mișcare în timpul strădaniei ei de a o învăța subtilitățile limbii engleze? Hotărâtă să nu se poarte ca temnicerul Teresei în nicio circumstanță, deschise ușa salon-ului.

În familia Marchizei puteai observa obiceiuri vechi și Catherine descoperi că „ceaiul englezesc” era strict o treabă spaniolă. Fu servit de

un servitor în spatele căruia se agita o muchacha gata să mai aducă apă fierbinte sau prăjituri fine. Preferința specific spaniolă a femeilor pentru plăcinte avea să strice în timp silueta Teresei doar dacă, vrând într-adevăr să devină dansatoare, își forma o voință puternică și reușea să refuze actuala dorință de a mânca dulciuri. Mânca cu plăcere până la ultima îmbucătură, în timp ce Marchiza o privea cu indulgență. Don Jaime stătea în picioare în spate balansându-și delicat ceașca cu ceai și farfuria într-o mână, dar mâncând puțin. Era absorbit de discuția cu bunica sa când intrase Catherine în cameră, dar schimbul lor de cuvinte încetase brusc de îndată ce apărură ea. Îi întinse un scaun.

— Stai jos, domnișoară Royce, spuse scurt. Discutam despre viitor.

Catherine privi spre Teresa și o găsi privind încruntată în ceașca de ceai.

— Am cerut agenției o doamnă în vârstă, spuse Marchiza privind spre Catherine, dar nu are nimic. Vom vedea ce poți face.

— Cred că aveți o copie a recomandărilor mele, răspunse Cathy formal. Dacă nu, am originalele cu mine, am și certificatele de la colegiu. Vă înțeleg limba, dar evident că vreau să trag și eu foloase de pe urma șederii la o familie din Spania. În parte asta a fost motivul venirii mele.

— Și alte motive? întrebă Don Jaime cu răceală. Se întoarse către el.

— De când mă știu părinții mei călătoresc foarte mult, îi explică, privindu-l direct în ochii ostili. Tatăl meu este profesor universitar și se ocupă mult de cercetare și de aceea nu prea stau pe acasă. Acum au plecat într-un tur al Americii și o să stea departe de Londra cea mai mare parte a anului.

— Înțeleg, spuse ea și când ar fi înțeles adevăratul motiv pentru care ea acceptase slujba aceasta. Ți-ar fi destul de greu să te întorci acum în Anglia.

Catherine își înghiți nodul din gât și se întoarse spre Marchiză.

— Dacă ai ajuns la concluzia că nu sunt potrivită, spuse ferm, desigur că voi pleca.

— Nu luăm chiar atât de ușor niște decizii, răspunse bătrâna doamnă. După ce termini ceaiul, va trebui să mergi să supraveghezi despachetatul. Bănuiesc că ți-ai adus toate bagajele de la aeroport? Catherine ezită.

— Am trimis niște cărți pe uscat. M-am gândit că ar fi folositoare când voi începe să citesc cu Teresa în engleză.

— Foarte bine din partea dumitale recunosc Marchiza. Jaime va avea grijă să fie aduse de îndată ce sosesc.

— Vă rog să mă lăsați să mă ocup singură de acest lucru, o rugă Catherine. Probabil Don Jaime are și alte treburi de făcut.

El se ocupă de musafirii noștri, declară Marchiza privind acut spre nepotul ei. Lui Jaime îi va face plăcere să te ajute. Era greu să crezi ce spunea bătrâna doamnă, deoarece Catherine simțea că Don Jaime avea să trimită înapoi pachetul dacă nu-i convenea ceva, deși aparent decizia finală era a bunicii lui.

Până la urmă, despachetă singură căci Teresa dispăruse și Conchita nu se mai apropia acum de ea. Încăpătorul dulap care ocupa aproape un perete al dormitorului era mai mult decât perfect pentru nevoile ei și curând fustele și rochiile fură atârinate iar bluzele și puloverele pe care și le adusese fură cu grijă așezate în sertarele din ultima secțiune a dulapului.

Ce să facă acum? Într-o familie spaniolă, masa de seară nu se servea înainte de ora zece și acum nu era nici șase. Catherine se îndreptă spre ferestre ca să privească afară, întrebându-se dacă Teresa avea să o caute, dar cât timp privi spre grădina de jos, vreo zece minute, nimeni nu o deranja. Nu era nici urmă de viață în patio de sub geamul ei, nici în grădina din față unde o grămadă de flori izbucneau pe sub copaci în strălucitoarea lumină a soarelui. NU făcea nimic rău dacă cobora ca să se bucure de apusul soarelui și să stea o vreme pe băncile de piatră de sub copaci. Când ajunse pe hol, văzu că ușa de la salon era deschisă și ezită o clipă.

— Mare ghinion că este atât de tânără, atât de apropiată de vârsta Teresei.

Vocea Marchizei ajunse până la ea și Catherine se opri țeapănă în mijlocul holului așteptând replica la remarca bătrânei doamne.

— Mai mult decât ghinion, replică Don Jaime. Cred că va fi chiar un dezastru, dar nu mai avem timp să ne răzgândim.

Stătea chiar în pragul ușii de la salon și Catherine știa că trebuia să evadeze. Știa că altfel se vor implica într-un conflict urât care nu avea cum să rezolve situația și nu era decât stânjenitor. Se oferise deja să se întoarcă imediat în Anglia, ofertă pe care marchiza o refuzase, spunând că trebuia pusă la încercare și, până la urmă, era angajata

doamnei și nu a nepotului ei. Decise să-l ignore pe Don Jaime, deși era greu. Se întoarse cu grijă pe scări.

— Ah, domnișoară Royce, îl auzi spunând. Te pregăteai să ne însoțești?

— Nu. Se întoarse ca să-i întâlnească zâmbetul batjocoritor. O căutam pe Teresa. Mă gândeam că o găsesc în grădină. El nu o credea; ironia i se citea încă în ochi, acuzând-o de faptul că trăsese cu urechea.

— Am auzit ce ai spus, îi declară ea deschis, roșind de nervi, dar nu cred să aibă vreo importanță. Nu dumneata mă angajezi și voi face tot ce-mi stă în putință pentru Marchiză. Așa că mă simt justificată să stau aici deocamdată.

— Faci cum vrei, spuse scurt, și cum vrea bunica mea. A hotărât să te pună la încercare și eu mă voi ocupa de cărțile pe care le-ai trimis pentru lecțiile tale din viitor. O privi îndelung și curios. Știi, desigur, că nu vei mai sta mult timp în Madrid. Nu aici este căminul Teresei.

— Aha! credeam...

— Era doar o adresă de acomodare până când stabilim problemele educației ei viitoare, continuă să explice cu aceeași răceală ca până atunci. Teresa a stat destul în Madrid. Catherine își tot amintea că el era gardianul Teresei, deși o lăsase să creadă că de fapt Marchiza o angaja.

— Bunica mea pleacă în sud, în Andaluzia, pe timpul verii iar eu și Teresa ne întoarcem în Soria. Eu acolo muncesc nu în Madrid.

— Habar nu aveam. Își aminti brusc de statuia ecvestră de bronz din cartea de la tatăl ei, de bărbatul călare, cu privire de conquistador, la fel ca Don Jaime de Berceo Madroza, lucru ce părea nefiresc. Însă pe el nu-l văzuse niciodată în șaua unui cal. Din contră, mai purta încă imaculatul costum gri care-l făcea să arate exact ca un om de afaceri spaniol iar părul des și negru era pieptănat și lipit de cap. Fără cască, fără pene, fără vreo lance ținută strâns de mâinile puternice! zâmbi vag la acest gând. Desigur că eu înțelesesem că vom sta la Madrid, adăugă ea cu grijă, dar de fapt nu contează unde stau. Credeam că Teresa va merge aici la facultate.

— S-ar putea, dacă o vom convinge să nu-și facă o carieră de dansatoare, spuse el.

Deci cunoștea ambiția secretă a Teresei și o dezaproba din principiu.

— Dar poate că la asta are într-adevăr talent, sugera ea

impulsiv.

— Dacă era așa, ne gândeam mai serios la asta, spuse. Deocamdată Teresa nu știe nici ea ce vrea, domnișoară Royce. Este tânără și volatilă și câteodată foarte proastă când își imaginează că a prins ursul de coadă. Nu e ceva nou în familia noastră, te asigur, dar atâta timp cât eu răspund de ea trebuie să fiu sigur că se conformează unui cod rezonabil. Bunica mea consideră că trebuie încurajată să continue educația până când va fi sigură de ceea ce vrea să facă.

— Și nu crezi că la șaisprezece ani ai destul discernământ?

Poate în țara dumitale așa o fi, dar în Spania nu se vorbește de prea mult timp de emancipare. Fetele făceau așa cum li se spunea și deși nu sunt adeptul ca ele să crească izolate până fac vârsta de măritiș, nu prea au experiența libertății. Totuși șaisprezece ani înseamnă prea puțin ca să scapi din mâna părinților. După cum vezi, îmi iau responsabilitățile foarte în serios, adăugă, deși s-ar putea să nu fii de acord cu metodele mele. Fu forțată să zâmbească.

— Nu am dreptul să te critic, concluzionez.

— Deci măcar în privința asta suntem de acord. Se îndreptă spre ușa de la patio. Cred că la ora asta o găsești pe Teresa afară. Îi place să plimbe câinele.

Teresa intră pe ușa din perete când Catherine se întoarce pe aleea grădinii. Ducea un câine mic care părea a fi ceva între un pudel și un caniche și arăta zburliță deși nu prea bătea vântul.

— Am fost în parc, îi explică. Închis în casă aproape toată ziua, Ferdi nu prea face mișcare și pe lângă asta-vocea îi scăzu-întâlnesc oameni cu care pot sta de vorbă. Dacă ar fi după familia mea, aș întâlni doar oameni pe care îi cunosc ei – cu fii și fiicele lor – și nu sunt decât intelectuali care nu discută decât politică sau artă sau ce o să facă când va fi prea cald să stai la Madrid.

Se înfiripa ceva între ele. Catherine, care o compătimea pe Teresa și dorea să-i înțeleagă punctele de vedere, simțea deja acest lucru deși știa că era periculos să încurajeze rebeliunea tinerei fete privind situația actuală și nu voia nici măcar să o sfătuiască până când nu i se dădea un fel de direcție.

— Credeam că îți place la Madrid, spuse în schimb.

— Uneori îmi doresc să pot sta aici tot timpul, mărturisi Teresa, dându-i drumul lui Ferdi din lesă, dar, chiar dacă mă întorc aici la facultate, voi sta doar în perioada școlii. Oricum ar fi mai bine decât

acum, spuse dusă pe gânduri, întorcându-se să o privească pe Catherine în lumina palidă. Știi, desigur, ce se va întâmpla? Vom fi împachetate și trimise la hacienda ca să vegetăm acolo toată vara. Am stat prea mult timp la Madrid și asta nu convine nimănui!

Catherine se simți emoționată de tenta patetică a acestei declarații.

— Povestește-mi de hacienda, spuse.

— E frumos, desigur, și clima e perfectă nici prea cald, nici prea frig, chiar și iarna-dar e atât de izolată cum nu-ți vine să crezi! Fața Teresei se întunecă. Nu am ce face toată ziua decât să călăresc sau să înot sau să mă duc în vizită prin vecini și să o ascult pe mama mea vitregă care este înnebunită din cauza morții tatălui meu. A fost un accident. Au existat și zvonuri urâte, dar eu nu cred că Jaime a fost implicat. Cred că tatăl meu s-a certat cu altcineva.

Catherine se trase înapoi uluită de ceea ce auzise.

— Eu nu aș spune asta decât dacă aș fi absolut sigură, o preveni. Zvonurile urâte sunt greu de oprit. Credeam că ești – destul de atașată de unchiul tău.

— E un fel ciudat de atașament, aprobă Teresa, așezându-se pe una din băncile de piatră ca să continue discuția. Vezi tu, mi-a fost mai mult ca un frate. Era cu zece ani mai tânăr ca tatăl meu și acum este mândrul proprietar de la Soria, lucru la care a râvnit, cred. Stând pe marginea băncii Catherine se înfioră, de parcă o adiere rece îi străpunsese inima, dar nu avea de gând să se implice prea adânc cu această familie ciudată, nu voia să ia partea nimănui.

— Cu siguranță te înșeli, spuse, conștientă că eleva ei exagera. Don Jaime nu pare omul care să râvnească la moștenirea fratelui său.

— Poate nu, fu de acord Teresa, dar nu ai aflat încă duritatea de care e în stare. Ți-am spus că nu cred în zvonuri și cred că mamei mele vitrege i-ar plăcea să se căsătorească cu el, dar nu o spun pentru că nu sunt în măsură să vorbesc despre lucrurile astea. Râse, cu dinții albi strălucind pe pielea de culoarea piersicii. El mă consideră încă un copil și am fost trimisă la Madrid să capăt un pic de cultură, dar m-am săturat de Prado și Goya și Velásquez și de fetele bine crescute care aparțin trecutului! Buzele i se despărțiră de emoție. Eu îți pot arăta un alt Madrid, Cathy – cel pe care îl iubesc – plin de muzică și romantism. Într-o zi voi merge la facultate la Casa de Campo și totul va fi al meu!

— Atunci merită să aștepți, sugeră Catherine. Teresa o privi cu

ochi gânditori.

— O să-ți arăt mâine, îi promise. Nu mai e mult până plecăm la hacienda.

CAPITOLUL 2

Masa pe care o serviră în sufragerie fu destul de elaborată. Pe când ce soarele apunea dincolo de îndepărtatul Guadarramas, se adunară în micul salon în timp ce Don Jaime turnă la fiecare un pahar de sherry, fără să se propună vreun toast pentru trecut sau viitor. Catherine presupuse că asta era rutina de seară, când își ridică paharul în lumină și o salută pe bunica cu un zâmbet scurt. Marchiza îi întoarse zâmbetul, ca și când ei nu aveau nevoie de cuvinte ca să comunice, și intrară cu toții la cină.

Bătrâna doamnă se așează în capul mesei într-un scaun cu spătar înalt iar el ocupă locul din celălalt capăt după ce Teresa și Catherine se așezară pe scaunele lor. Deasupra lor un candelabru magnific atârna de tavanul pictat, împrăștiind lumina galbenă pe lemnul lăcuit și pe cristalul și argintăria din dreptul fiecărui loc de la masă, iar bătrânul servitor care le adusese ceaiul îi servea cu ajutorul Conchitei. Don Jaime se ridică să tranșeze bucata de carne de pe masiva servanță ce ocupa cea mai mare parte a peretelui din spatele scaunului său, și se făcu aproape miezul nopții când se ridicară să servească cafeaua în camera alăturată. Când mica pendulă de argint de pe polița căminului bătutu ora douăsprezece și jumătate, Catherine, o urmă pe Teresa în sus pe scări până în camerele lor.

— Nu am de gând să te țin de vorbă, spuse Teresa când ajunseră în dreptul ușii de la camera ei, fiindcă trebuie să fii obosită după călătorie. Buenas noches, señorita! adăugă râzând ușor și ironic. Usted habla español muy bine!

— Și în timp te vei descurca și tu cu engleza, îi răspunse Catherine. Va fi plăcut să învățăm împreună. Dimineață Teresa o aștepta la micul dejun, arătând emoționată.

— Dimineața asta trebuie să te duc la Prado, dar nu vom sta acolo tot timpul, spuse, Jaime a promis că ne duce la masă adăugă repede când Catherine se pregătea să presteze. Așa că totul e în ordine. Va veni, cu noi la muzeu și vom mânca la un restaurant ales de el.

Catherine era surprinsă, dar probabil Marchiza îl rugase iar el nu putea să o refuze. Era sigură că el nu ar fi dorit să le ducă la masă.

Micul dejun al bătrânei doamne era dus în camera ei în fiecare

dimineată la ora nouă și înainte să plece la muzeu urcară până la ea ca să o salute respectuos. Arăta ca o regină așezată acolo în patul mare cu patru tăblii cu baldachin greu din lemn sculptat și printre draperiile cu broderii bogate care o fereau de orice urmă de curent. Camera însăși abunda în comori adunate de o viață, fotografii și amintiri din diverse călătorii, prețioase și mici piese de argint, lucruri din copilăria petrecută în Andaluzia și frumoase colecții de evantaie de mătase ivoarie etalate într-o vitrină arcuită, între ferestre și pe căminul înalt de pe peretele opus.

— O să-ți placă orașul nostru, domnișoara Royce, îi spuse lui Catherine care stătea lângă patul ei. Mai ales Prado. Sunt mulți ani de când nu am mai fost acolo, dar într-o zi va trebui să mă mai duc o dată doar ca să stau și să admir frumusețea adevăratelor capodopere. Ai auzit, desigur, de faimosul nostru Goya – majas-ul și inteligentele sale portrete – dar mai sunt și alți artiști de valoare. Nu încerca să vezi totul într-o singură dimineată, o avertiză, pentru că-ți va fi imposibil. Teresa a fost de multe ori, dar încă nu apreciază cu adevărat ceea ce vede.

— Cred că, dacă aș fi hotărât să fiu pictoriță în loc de dansatoare, toată familia mea ar fi fost mulțumită, spuse Teresa făcând bot în timp ce coborau scările. Luăm un taxi? adăugă luminoasă. Sau ai vrea să mergi pe jos?

— Am ajunge mai repede cu un taxi, ca să putem vedea cât mai multe până la ora unu, se hotărî Catherine, gândindu-se că Don Jaime nu trebuia lăsat să aștepte.

Stând aproape lipită de fereastră, își concentra toată atenția asupra frumuseții capitalei Spaniei. Bulevarde largi, mărginite de copaci se vedeau în toate direcțiile, multe din ele construite inițial pentru vechea aristocrație, făcute din marmură sau piatră lăcuită. Acolo unde schimbările erau inevitabile, se făcuseră păstrând caracteristicile trecutului și erau flori peste tot și bănci de piatră pe sub copaci. În capătul bulevardului Caile Mayor o luară pe Caile de Alcalá cu fântâna din Piaza de Cibeles chiar în fața lor.

— Aproape am ajuns, o informă Teresa trăgându-și mai lângă ea geanta și eșarfa.

Catherine era fermecată, privind spre magnificul centru al pieței unde fiica lui Uranus încălecată pe un faeton se ridica din apă trasă de doi lei de piatră. Era cel mai impozant grup statuar pe care-l văzuse vreodată, divinitatea grecească dominând chiar și Palacio de

Comunicaciones din colțul opus, și chiar și aici erau copaci și bănci și un loc umbros unde locuitorii se plimbau liniștiți.

Șoferul de taxi opri mașina în fața intrării în muzeu și de acolo mai departe Teresa intră în rol.

— Știu fiecare bucățică a locului, spuse Teresa în argou, dar trebuie să facem ceva dacă vrem ca restul zilei să fie al nostru. Vegas ne-au cerut să mâncăm cu ei mai târziu, dar putem găsi o scuză și să venim mai devreme. Am eu un plan, înțelegeți, să-ți arăt mai mult din Madrid.

— Fiecare lucru la timpul lui! râse Catherine, urmând-o în camerele mari unde hoinăriră timp de o oră înainte să se așeze să se odihnească. De fiecare dată, Catherine se trezea confruntată cu portretele bărbaților de parcă fusese pictat acolo însuși Don Jaime, deși fiecare dată cu un secol în urmă. Ochii seci și întunecați ce o priveau de dincolo de coifuri și băști de catifea, nasul acvilin și bărbia lungă și hotărâtă predominând oriunde privea trăsături moștenite prin generații de spanioli până în zilele noastre. Toți fuseseră bărbați puternici cuceritori care plecaseră să creeze o lume nouă doar pentru ei. Pictați așa cum și-i imaginase Velásquez erau magnifici și sângele lor curgea încă în venele lui Don Jaime de Berceo Madroza.

Se strecurară prin camerele ce conțineau picturile din „perioada neagră” a lui Goya, pe când era deja surd, întorcându-se în lungile galerii despre care Teresa spunea că-i plac mai mult. Se opri în fața unuia din marile grupuri ale familiei regale.

— Țsta mă fascinează întotdeauna, declară, îmi spune atât de multe. Este Charles al IV-lea și regina sa, Maria Luisa, cu prietenul ei Godoy. Oribil, nu-i așa? Ca un taur. Cum de a iubit pe cineva atât de gras? Examina încă o clipă grupul regal. Înainte să moară tata, mama mea vitregă avea un amant, anunță aproape întâmplător. Nimeni nu bănuiește că eu știu asta. Catherine o privi surprinsă.

— Asta nu ar trebui s-o mai spui, replică stânjenită.

— De ce nu, de vreme ce e adevărat.

— Ea unde este acum? Întrebă Catherine, știind răspunsul dinainte.

— La Soria – unde altundeva? E hotărâtă să locuiască acolo până când Jaime o va cere în căsătorie. Apoi va deveni încă o dată amanta nedisputată a haciendei.

Catherine respiră adânc.

— Asta e treaba unchiului tău, îi sugeră. Dacă o iubește, va dori să o ia de nevastă.

— Jaime nu iubește pe nimeni – încă. Nu a depășit încă prima dezamăgire pe care a avut-o cu femeile, spuse Teresa, părând mai în vârstă decât era. Vrei să-ți mai spun despre asta? Obrajii Catherinei se înroșiră discret.

— Am auzit destulă bârfă de familie pentru dimineața asta, spuse mai repede decât dorea. Nu mă privește, Teresa.

— S-ar putea să te intereseze, sugeră încet Teresa, dacă ai să te îndrăgostești de Jaime.

— Ar fi ridicol! Roșeața din obrajii lui Catherine se accentua. Până una, alta, uite-l că vine! Te rog să nu repeți ceea ce tocmai ai spus, adăugă în grabă.

Don Jaime se îndrepta spre ele.

— Ați căpătat destulă cultură pentru o zi? Întrebă, privind spre grupul pictat pe care îl studiau ele. Un portret crud, observă el, dar era o perioadă degenerată. Își privi ceasul ca să verifice ora, dând nepăsător din umeri spre regele și infidela sa soție. Unde ați vrea să luați masa?

— Surprinde-ne, sugeră Teresa. Tu știi cele mai bune localuri.

Plecară în căutarea mașinii parcate și el le conduse de-a lungul Castellanei spre un restaurant izolat de la ultimul etaj al uneia din cele mai înalte clădiri de unde Catherine reuși să admire panorama orașului, iar el păru ceva mai vesel când comandă câte un sherry, menționând lucruri care pe ea o interesau, și arătându-i-le în timp ce stătea în picioare lângă umărul ei.

Întorcându-se brusc, zări ochii jucăuși ai Teresei dar încă o dată se abținu de la remarcile ei uzuale și păstră tăcerea.

— Ce intenționezi să faci în restul zilei? Întrebă Jaime după ce comandă pentru ele. Te duci la cumpărături?

— Trebuie să-mi iau măsuri pentru o pereche de pantofi și să-mi iau cămășile de la Antonio.

— Și să cheltuiești o grămadă de bani prin buticuri, adăugă bine dispus. Îmi pare rău că nu pot să vă însoțesc mai târziu căci am o întâlnire în Toledo, dar bănuiesc că mergeți la Vegas pentru masa de seară. Teresa încuviință din cap grăbită.

— Așa a fost aranjat, aprobă ea. Jaime privi intenționat spre Catherine.

— O las în grija dumitale, domnișoară Royce, spuse formal. Sper să vă distrați în restul zilei.

— Până acum m-am simțit foarte bine, îi spuse Catherine. Mulțumesc pentru masa plăcută. Când se întoarseră, Teresa râdea.

— Tu și Jaime sunteți atât de formali! Asta probabil fiindcă nu are încredere în tine.

— De ce crezi lucrul ăsta? protestă Catherine. Încerc să-mi fac datoria cât de bine pot, iar tu m-ai putea ajuta enorm dacă nu ai mai fi atât de glumeață.

— ăsta e un cuvânt interesant, declară Teresa. Poți să-mi spui, te rog, ce înseamnă?

— În general înseamnă ștregăriță, dar acum înseamnă bufon, adică nu vorbești serios când spui ceea ce spui, mai ales despre Don Jaime.

— Ba nu-i adevărat! Poate să fie sever și chiar lipsit de suflet când se simte îndreptățit, și la Soria o să vezi că ce spune el e lege.

— Și dacă decide să nu merg la hacienda până la urmă, sugeră Catherine un pic speriată. E un fel de loterie, să știi!

— Hmmm! Da, cred că așa este, dar în același timp intuiesc eu că o să mergi.

Marchiza te va trimite fiindcă te consideră potrivită pentru Soria.

— De unde vrei să faci cumpărături? Întrebă Catherine neavând niciun răspuns pentru ultima replică a Teresei.

Acum era trecut bine de ora trei și mergeau grăbite pe străzile aglomerate care înviau din nou după ora de siesta. Pe Velásquez, Teresei i se luă măsura pentru pantofi și mai petrecură ceva timp pe Alcalá până când își dădură seama că era ora șase. Cafenelele și plăcintăriile erau acum pline de femei care sporovăiau despre merienda lor, dar Teresa părea nehotărâtă și nu se opri nici măcar pentru un pahar de ciocolată sau o prăjitură.

— O să sunăm mai târziu la Vegas, sugeră cu obrazii înroșiți de emoție, și o să găsim niște scuze. Vreau să te duc să vezi dansul tascas. O să te distrezi de minune și trebuie neapărat să facem asta înainte să plecăm din Madrid.

— Și ce o să spună Marchiza? Întreba Catherine suspicioasă. Sau Don Jaime?

— Vai, Cathy, protestă Teresa. De unde să știe ei? Ne întoarcem

Înainte de miezul nopții dacă ne ducem destul de devreme, dar chiar că trebuie să vezi mesones. Sunt un fel de cârciume – îți dai seama că teribil de respectabile – și cele mai multe sunt în partea veche a orașului unde este adevăratul Madrid. Catherine ezită.

— Dacă ești așa de sigură, spuse plină de îndoială, nu cred că eu hotărâsc.

— Nici nu ai avea cum de vreme ce nu cunoști Madrid-ul! râse Teresa. Nu vei regreta că scăpăm de Vegas, te asigur!

Luară un taxi până la o clădire obscură de pe o străduță de lângă Caile de Segovia unde era căminul familiei Vegas și unde fură întâmpinați de o doamnă bătrână și de cei doi nepoți, pe care Teresa evident că nu-i putea suferi. Catherinei i se părură destul de simpatici dar cam monotoni și se bucură când Teresa se ridică să plece. Se scuză politicos seșorei, le aruncă celor doi tineri câte un zâmbet scurt și o conduse pe Catherine afară în stradă cât mai repede. În timp ce mergea grăbită spre Plaza Mayor, auziră o pendulă bătând ora nouă.

— Nu ar trebui să fii atât de îngrijorată, o asigura Teresa. Nu o să pățim nimic. Ești o bună ducna, nu-i așa?

— Nu mă simt în largul meu, recunosc eu. Tereza cred că ar trebui să ne întoarcem. Privi în jurul ei spre labirintul îngust, străzi pietruite cu obloanele trase la ferestre și magazine cu gratii. Venim altă dată-și poate vine și Don Jaime cu noi.

— El nu ar veni aici decât cu vreo ocazie specială, spuse Teresa, dar nu ar avea nimic împotriva ca tu să vezi adevăratul Madrid, mai ales când mai avem un pic și plecăm de aici. Părea un argument destul de logic, și Catherine o urmă de-a lungul pieței pe un drum curbat și în jos pe niște scări de piatră unde câteva mici tavernes își împrăștiau lumina și veselia. Majoritatea erau deja pline de oameni care căutau o masă, dar Teresa părea să știe încotro se îndreaptă. Alesese cea mai apropiată cafenea unde comandă creveți, ciuperci, și tortilla, precum și două pahare de cartă albă pe care le băură la teighea.

— Nu mai avem timp pentru tascas, se hotărî după ce terminară. E păcat deoarece poți petrece o seară întreagă intrând din cafenea în cafenea și mâncând cât îți poștește inima. Se întoarse pe o stradă întunecată unde zăriră un licăr ce le duse la fereastra unui restaurant izolat.

— Asta o să-ți placă, spuse, intrând pe ușă.

Abia acum Catherine avu o presimțire. Dar restaurantul părea

deosebit de respectabil, o clădire înaltă cu multe etaje legate printr-o singură scară aglomerată de musafirii care plecau și soseau. Grupe de turiști se întâlneau în societate cu localnicii Madrilenios, râzând și stând de vorbă în jurul meselor, hotărâți să petreacă o seară de neuitat, și în timp ce treceau printre mese Teresa saluta din cap câteva cunoștințe.

În cele din urmă, se instalară la o masă mică de două persoane, într-un colț. Ochii Teresei străluceau cu o altă intensitate în timp ce privea în jurul ei și o americană de la masa alăturată spuse cu voce tare:

— Doamne, dar chiar că e drăguță! „Drăguță” nu era cuvântul potrivit pentru a o descrie pe Teresa în clipa aceea. Era complet altă persoană. O gașcă de menestrelți cântau serenade despre bani în locul tradiționalei iubiri, dar erau niște tineri extrem de talentați și arătau bine în pantalonii de catifea până la genunchi și în tunicile cu mâneci largi caracteristice perioadei lui Filip al II-lea, alături de capele festonate cu satin de toate culorile. Unul din ei, a cărui voce răsuna în toată sala, cânta un cântec de dragoste.

— Sunt studenți la Universitate, șopti Teresa. Formează grupuri și cântă sau joacă prin restaurante. Nu e romantic?

O, draga mea, cânta solistul, în timp ce chitarele și o violină acompaniau. Apoi, când aplauzele încetară, se porniră chitarele. Suspinând în liniștea bruscă ce învălui camera, muzica începu pe un ton trist, cu câteva corzi atinse ușor, dar curând se transformă într-un val de durere, în timp ce un îndrăgostit vorbea despre încredere și înțelegere.

Catherine stătea țeapănă pe scaun deoarece muzica pe care o asculta o sensibiliza până la ultimul nerv, își ținea mâinile strânse în poală, până când simți prezența bărbatului ce stătea în pragul ușii din capul scărilor.

Don Jaime venise să le caute și, când li se întâlniră privirile, văzu chipul lui plin de furie.

— E Jaime! exclamă Teresa în șoptă. Probabil că s-a întors devreme de la Toledo. Don Jaime își croi drum printre mese, evitând privirile americancelor de acolo și strecurându-se printre menestrelți de parcă i-ar fi dat la o parte din calea lui și, când ajunse la ele, chipul îi era încă dominat de furie.

— Cum de ai știut unde să ne găsești? întrebă Teresa. Tocmai

am venit.

Ignorând și întrebarea și observația făcută, se așează pe scaunul liber din fața nepoatei lui.

— Presupun că ați comandat deja de mâncare, spuse cu vocea încordată, și probabil așteptați să mâncați, dar am de gând să vă duc direct acasă după primul fel de mâncare.

— Ah, Jaime se plânse Teresa. Numai tu strici totul! Catherine dorea să cunoască viața de noapte și era atât de plictisitor la Vegas. De parcă nu ar avea viață în ei.

— S-ar putea să ai dreptate, recunosc el, dar trebuia să fiți acolo și nu v-am găsit. Când am venit să vă iau acasă, plecașerăți deja. Făcea un efort deosebit ca să se stăpânească. Dacă domnișoara Royce era atât de nerăbdătoare să cunoască viața de noapte trebuia să spuneți când v-am dus la masă și se putea aranja pentru altă dată.

— Dar avem atât de puțin timp! spuse Teresa. Aici la Botin este foarte respectabil și Catherinei i-ar trebui puțină „atmosferă” în loc să cineze mereu într-un restaurant de clasă.

Pentru prima dată Don Jaime se întoarse spre Catherine. Era clar că nu avea de gând să facă o scenă în public. Era prea binecrescut ca să facă așa ceva.

— Îmi pare rău că locurile noastre de întâlnire de pe Castellana vi se par atât de mohorâte, remarcă, dar asta cu siguranță se poate îndrepta. Privi la menestrelii din spatele ei a căror muzică pasionată suna ca un clopoțel în urechile Catherinei. La Botin găsești mereu turiști de toate felurile dar cred că mâncarea este excelentă. Catherine, căreia îi plăcea atmosfera ce semăna cu cea a secolului XVII și îi plăcea și spectacolul talenților studenți, se înfurie brusc.

— V-am mulțumit pentru prânzul excelent îi aminti, și am vorbit foarte serios, dar acum este cu totul altceva. Nu văd de ce Teresa și cu mine nu trebuia să venim aici să mâncăm, dar regret dacă am greșit. E păcat să nu te bucuri de veselie inocentă de aici dar cu siguranță ar fi trebuit să fii mai prudentă.

— Teresa ar fi trebuit să știe mai bine, spuse el scurt. Problema este că a venit aici fără să aibă permisiunea mea, mai ales că trebuia să fiți în altă parte. Familia Vegas este prietenă cu a noastră și nu ne place să-i jignim. Asemenea lucruri nu se fac în Spania, adăugă el când se apropie de ei un chelner care le aducea friptura de porc pe farfurii vechi de lemn, înnegrite de atâta folosință.

Catherinei îi pierise pofta de mâncare dar se strădui să mănânce sub privirea lui de vultur, în timp ce el își comandă un fino și-l bău cât le așteptă pe ele.

Studentii menestreli veniră lângă ei, cântând încet, dar cel puțin pentru Catherine farmecul lor dispăruse. Nu mai putea răspunde cuvintelor frumoase și nu mai putea suporta șoapta chitarelor. Teresa salvă situația nedând nicio atenție furiei lui.

— Jaime, trebuie să recunoști că este absolut romantic, oftă ea, privind peste masă la violonistul cu ochi mari și inimoși. Și tu cânti la chitară; de ce crezi că ei sunt altfel decât tine?

— Poate fiindcă asta nu este decât o impresie, îi răspunse când grupul se depărta. Ei nu o fac decât pentru banii pe care îi primesc.

— Cred că greșești, declară Teresa. Cântă din toată inima iar noi reacționăm la muzică, nu la persoanele lor. Părea amuzat.

— Cât timp așa stau lucrurile, spuse, cine sunt eu ca să te mustrez pe tine?

Oare furia i se volatilizase atât de repede, se întrebă Catherine, sau se abținea doar până ce părăseau restaurantul ca să le poată spune ce credea cu adevărat? Seara fusese oricum stricată, atât pentru ea cât și pentru Teresa, deși Teresa se grăbea să găsească o altă sursă de distracție.

— Purcelușul ăsta e delicios! Tăie carnea succulentă. De ce nu guști și tu, Jaime? Acum, că tot ești aici, putem să mai stăm puțin.

— Trebuie să fii acasă înainte de miezul nopții, îi aminti. Ar fi trebuit să faci o vizită de familie. Ochii negri de sub valul gros de gene întunecate se ridicară brusc spre ochii lui.

— Asta înseamnă că ai să ne păstrezi secretul? întrebă. Gracias, Jaime! se grăbi să spună înainte ca el să hotărască de partea cui va fi. E foarte draguț din partea ta, și în viitor am să te ascult. Voi face tot ce vrei tu!

— Ar fi bine dacă ai ține cont de ce ai spus în vâltoarea unei clipe, îi răspunse sec, dar o parte din furie îi dispăruse deja din privire și se așeză mai confortabil în scaun ca să savureze încă un fino în timp ce ele mâncau din purcelușul de lapte.

— Catherine nu-și poate termina porția! arătă Teresa după câteva minute. Acum nu mai are poftă de mâncare, poate fiindcă ai fost supărat pe ea.

— Am fost supărat pe amândouă, spuse, dar de vreme de

aventura voastră nebunească nu a însemnat nimic rău, o să încercăm s-o uităm.

Totuși, Catherine nu-i putea uita furia, acel licăr inițial de nerăbdare care îi întunecase ochii, înăsprindu-i întregul chip și știa cumva că greșeala Teresei era doar o mică parte a supărării. Mai era și ea implicată în această aventură, și pentru el asta părea destul ca să o considere total iresponsabilă. Făcuse eforturi mari ca să ascundă ce simțea când se întâlniseră prima dată și acum eforturile i se confirmau.

La ora 12 fără un sfert mergeau cu mașina prin traficul intens de-a lungul Cailei de Bailon și ajunseră acasă chiar înaintea miezului nopții. În camera Marchizei era lumina aprinsă și se părea că erau așteptați acolo ca să dea raportul despre „fericita seară”.

Catherine fu uimită să o vadă pe Teresa descurcându-se atât de bine în ascunderea adevărului. Descrierea vie a vizitei la familia Vegas sugera că nimic nu ar fi fost mai potrivit decât compania seșorei, și faptul că Don Jaime venise după ele ca să le aducă acasă părea cel mai natural final al aglomeratei lor zile. Se grăbi să continue descrierea mesei de la Castellana, lucru pe care reuși să-l facă fără să evite privirea disprețuitoare a unchiului.

— Mă bucur că domnișoara Royce s-a simțit bine, spuse sec Marchiza, deși mă tem că Isabella de Vegas este un pic cam plictisitoare, și deodată Catherine își dădu seama că nu se lăsase păcălită. Privirea aceea pătrunzătoare a lui Don Jaime o prinsese în cursă pe Teresa, dar cu siguranță se hotărâse să nu abordeze acest subiect la o oră atât de înaintată.

Poate mâine dimineată? În timp ce o urmă pe tânăra fată în camera ei, Catherine își simți inima bătându-i nebunește.

— Teresa, ar fi trebuit să spui adevărul și să accepți consecințele, arată ea. Chiar și acum, nu sunt prea convinsă că unchiul tău te-a iertat.

— Vom afla destul de curând, spuse Teresa. Poate chiar mâine.

Dimineată pregătirile pentru plecarea lor erau destul de evidente. Don Jaime plecase la Rastro devreme să facă niște importante cumpărături înainte să închidă la ora două și Conchitei i se spusese să înceapă să facă bagajele Teresei.

— Plecăm atât de repede! se văicări Teresa. Asta doar pentru că nu mai aveți încredere în noi. Ți-am spus de Jaime, nu-i așa? Când ia o hotărâre este ca de fier. Marchiza vorbi foarte puțin. Curând avea să

plece spre Andaluzia ca să evite arșița verii, dar cel puțin nu se mai punea problema ca să fie trimisă înapoi Catherine. Când, în cele din urmă Teresa o provoacă, recunosc că plecarea lor la Soria era o chestiune de câteva ore.

— Dacă Jaime găsește locuri, veți zbura într-acolo peste două zile, îi explică.

— Două zile! răcni Teresa. Dar e imposibil. Trebuie să-mi iau atâtea haine și pantofii și noile rochii de la Antonio.

— O să-ți fie trimise acolo, o asigură Marchiza. O să am chiar eu grijă de asta, nu-ți face probleme. Privi prin cameră după Catherine. Nu o să dureze mult ca să-ți strângi bagajele, domnișoară Royce. Cred că vei fi potrivită pentru Soria, adăugă cu un zâmbet misterios. Oricum, vedem noi! Nu trebuie să o lași pe Lucia să te domine, deși, evident că vei ține cont de ce va spune ea. Asta se înțelege. Până se decide Jaime să se căsătorească cu ea, ea va fi stăpână la Soria și nu cred că-ți va permite să uiți lucrul acesta.

— Lucia este madrastra mea, o informă Teresa când părăsiră împreună camera. O s-o urăști, așa cum o urăsc și eu. Tatăl meu s-a însurat cu ea după moartea mamei mele, dar nu s-au înțeles bine. Tot ce-și dorea ea era statutul de soție a lui ca să poată face totul după bunul ei plac. Nu cred că tata a iubit-o cu adevărat, fiindcă nu e frumoasă, cum era mama, dar are o voință de fier. Când se va căsători cu Don Jaime, pe mine o să mă izgonească, dar mie nu-mi pasă. Mă voi întoarce la Madrid și am să stau aici cu Marchiza.

Abia în ziua următoare Catherine dădu ochii cu Don Jaime și la vremea aceea își făcuse deja bagajul.

— Îmi pare rău că nu am reușit să vă aduc cărțile, se scuză, dar am să fac aranjamentele necesare ca să-ți fie trimise la Soria. O să le ai curând.

— Am impresia că vă dau prea multă bătaie de cap, se trezi ea spunând. V-ar ajuta cu ceva dacă mi-aș da demisia?

O privi de sus, sincer surprins de propunerea ei, deși nu făcuse nimic care să arate că i-ar conveni slujba pe care tocmai o căpătase.

— Nu poți face asta acum, o informă. Ar fi un gest total lipsit de responsabilitate, l-am promis cumnatei mele că o aduc înapoi pe Teresa cu un tutore – se abținu să pronunțe cuvântul „potrivit” – și acum nu mai avem timp să facem alte aranjamente. Așa că te rog frumos să fii gata de plecare mâine. Avionul pleacă la prânz, deci nu ai

timp de pierdut.

Spre aventuri dubioase? Furia îi înroși obraji, dar era hotărâtă să nu îi permită lui să observe cât de ușor o supăra.

— Unde zburăm? întrebă, gândindu-se de ce nu puteau călători cu limuzina pe care el o avea la dispoziție.

— Spre Tenerife, spuse. Sunt sigur că Teresa ți-a spus că acolo locuim.

— Tenerife? repetă Catherine neîncrezătoare. Nu, nu aveam idee că mergem atât de departe. Te-ai referit la Soria ca la o „hacienda”, dar credeam că este undeva în Andaluzia de vreme ce bunică dumitale se pregătește să plece acolo pe timpul verii. Nici nu m-am gândit că vom pleca din Spania.

— Vei pleca pe o insulă care face parte încă din țara mea, sublinie el. Nu mă aștept să te îndrăgostești imediat de Tenerife – Teresa îți va face o prezentare mult prea sumbră – dar este o insulă frumoasă, de fapt una din cele mai frumoase din lume.

— „Atlanta pierdută” murmură Catherine. Sau m-am exprimat prea fantezist, señor? Am citit despre insula voastră, dar nu am fost niciodată acolo. Va fi ceva nou pentru mine, deși neașteptat.

— Sper că Soria nu te va dezamăgi, spuse spre surprinderea ei. Cumnata mea locuiește acolo de la moartea fratelui meu și acolo este și căminul Teresei. Nu văd de ce am strica deocamdată aceste aranjamente. Suntem o familie al cărei cap sunt acum eu. Eu locuiam la hacienda și când trăia fratele meu, dar stăteam singur într-o casă mai mică, lucru care acum s-a schimbat. Teresa îți va spune că Soria este ca o închisoare, dar eu încerc să-i ofer un trai cât mai plăcut acolo. Are tot ce-i trebuie, dar din păcate are un spin în inimă – pe mama ei vitregă!

Zâmbi, și Catherine fu uimită de schimbarea chipului său întunecat, care îi întinsese trăsăturile pe care ea le credea permanent încordate între sprâncene.

— Poate o ajutăm să treacă peste asta, sugerează ea. În unele privințe, Teresa este foarte copilăroasă pentru vârsta ei.

— Și eu te-am crezut prea tânără la vârsta ta când ne-am întâlnit prima dată. Mărturisirea pe care o făcu părea să fie ceva ce nu-i stătea în caracter. Dar probabil nu știu să judec femeile.

— Nu am făcut nimic ca să te conving de contrariu de când am venit, recunosc Catherine, dar să știi că nu mi s-a părut nimic rău să mergem la Botin fără permisiunea ta. Nu a fost prea politicos să

plecăm de la familia Vegas atât de devreme. Acum mi-am dat seama de asta și îmi pare rău.

— Ți-ai cerut deja scuze, îi spuse pe un ton autocritic care pe ea o deranja atât de mult. Să nu mai vorbim despre asta. Vei vedea că trebuie să o țin pe Teresa în frâu pentru că este atât de impulsivă și uneori se poartă prostește, dar să știi că-i înțeleg sentimentele. Ea nu se aștepta ca el să recunoască acest lucru și asta mai sparse un pic gheața, într-un fel era un tip destul de uman.

— Poate încercăm să găsim o soluție când ajungem la Soria, sugera ea.

El o privi îndoielnic.

— Poate o să încercăm, spuse. Dimineța următoare își luară rămas bun de la Marchiză, deși ea nu le spuse adio.

— Hasta la vista! le spuse. Ne vedem curând.

Ajunseră la aeroport chiar la timp, cu bagajele înghesuite în portbagaj, în timp ce Catherine stătea lângă bosumflata de Teresa pe locul din spate.

— Puteam să mai stăm măcar o săptămână, se plânse ea. Aici a fost mâna Luciei. Nu suportă ca Jaime să stea prea mult departe de Soria.

Catherine se gândea că era mai mult vorba de greșeala pe care o făcuseră ele, dar se abținu să spună ceva deoarece Teresa nu avea chef de argumente logice. Dacă într-adevăr Lucia trimisese după Jaime, nu-i prea stătea lui în fire să se grăbească să asculte, deși era greu de spus dacă dragostea avea vreo legătură în toată afacerea asta.

Devenise foarte curioasă în privința Luciei, femeia care se măritase cu un Berceo Madroza pentru puterea pe care o căpăta din această căsătorie și care acum voia să se mărite cu cumnatul său pentru un motiv pe care îl știa foarte bine. Dragoste? Desigur, putea să fie și dragoste. Lucia putea să fie îndrăgostită nebunește de Don Jaime iar el îi era oarecum supus ei. Era văduva fratelui său și după obiceiurile spaniole era, totuși responsabilitatea lui. Când vorbise despre ea recunoscuse acest lucru.

Călătoria cu avionul fu mai scurtă decât credea ea. Trecură marea, destul de jos ca să poată vedea coasta iberică pierzându-se în urma lor, și cât serviră masa traversară Atlanticul. Așezată lângă Teresa, Catherine simți un nou fior prin vene, atracția locurilor îndepărtate pe care tatăl ei le cunoștea de mult timp. Se întreba dacă în

sufletul ei era o rătăcitoare sau dacă într-adevăr credea că există un loc undeva unde ea să-și poată stabili rădăcinile?

Citi un pic, privind spre Don Jaime așezat pe locul din partea cealaltă, dar el era ocupat cu un morman gros de corespondență pe care-l scosese din servietă la începutul zborului, sugerând că nu avea chef de vorbă pe durata călătoriei. Teresa privea supărată prin hubloul în timp ce răsfoia revistele pe care le cumpărase de la Barajas, și stătea țeapănă în locul ei privind spre orizont.

— Vei putea vedea prima oară insula cât de repede, o anunță. Cred că n-ar trebui să pierzi priveliștea, deși Jaime crede că e mai spectaculos dacă o vezi din vapor. Îți spun eu când să te uiți. Rămase ținută în scaun, privind prin hubloul la cerul albastru și senin și la marea albastră de dedesubt. El Teide este muntele nostru rezidențial și îl poți vedea de departe, ca o piramidă uitată străpungând orizontul. Uite, se vede acolo, uite-l cum prinde formă! Astăzi are vârful un pic acoperit, dar de obicei este destul de clar!

Catherine zărea doar o formă vagă, conică, ca stafia unui munte ce se ridica dintre valuri de parcă ar fi fost un vapor îndepărtat. Era mult prea departe ca să se poată vedea bine, dar treptat deveni din ce în ce mai clar, răsărind încet din negura distanței, cu un nor alb în jurul vârfului. Teresa păruse emoționată când pomenise de El Teide, deși cu doar câteva ore înainte vorbise despre Soria ca despre o închisoare. Oare doar hacienda îi dispăcea atât de mult?

— Marele munte ne guvernează viața tuturor, spuse Teresa. Este întotdeauna acolo și uneori este atât de aproape încât ți se pare că a venit pe furiș ca să audă ce spui. Dar alteori pare un uriaș îndepărtat, învăluit în mantia norilor până când aproape că nu-l mai poți vedea. Muncitorii de la Soria se tem de El Teide; sunt superstițioși în ceea ce privește puterea sa.

Privirea Catherinei era încă îndreptată spre vârful îndepărtat, dar deodată își ridică ochii și-l zări pe Don Jaime stând în picioare lângă ea.

— Ce părere ai de uriașul nostru? Întrebă. Îți vei aminti mult timp de această primă dată când l-ai zărit. Când ai să trăiești în umbra lui vei ajunge să-l cunoști mai bine. Ochii lui întunecați erau fixați pe muntele ce se apropia și ea înțelese din instinct că aici era pământul lui, locul unde își înfipsea rădăcinile care erau la mare distanță de suprafață, locul unde îi plăcea să fie. Nu avea importanță dacă venise la

Soria din cauza morții premature a fratelui său. Acum el era Soria și asta era îndeajuns. Nu-i venea să creadă că semnul lui Cain era pe sprânceana lui, așa cum spusese Teresa, deși negase cu repeziciune bârfa ca să dovedească că avea încredere în el.

— Insulele Norocoase! spuse dusă pe gânduri, privind în jos spre insulele înșorite care se întindeau chiar dedesubtul lor. Întotdeauna mi s-a părut un peisaj încântător.

— Ai să descoperi asta singură, spuse el. Turiștii vin aici și pleacă, dar rareori cunosc insulele așa cum sunt ele în realitate. Desigur că sunt norocoși când soarele strălucește majoritatea timpului și temperatura rareori, scade sub 60 de grade de-a lungul coastei dar mai devreme sau mai târziu, descoperi și latura ascunsă a insulelor. Odată ce faci această descoperire, poți spune că ai găsit fericirea.

— Ai stat întotdeauna aici? Întrebă ea. El clătină din cap.

— Suntem a patra generație care trăim la Soria. Terenul a fost acordat unuia din predecesorii mei pentru serviciile aduse Spaniei când Amiralul Nelson a fost învins la Santa Cruz. Asta a fost demult, spuse zâmbind, dar vei vedea că rădăcinile mele sunt foarte adânci.

Catherine privi spre insulele de sub ei care acum erau înconjurată de marea incredibil de albastră. Erau șapte în total, o lume micuță udată de valurile Atlanticului și atât de apropiate de coasta Africii de Nord de parcă stătea în umbra sa misterioasă. Pentru o clipă, cum privea în jos, simți un fior rece prin inimă, deși în jurul ei era soare și lumină, fiecare cu caracteristicile sale.

— Gran Canaria este cea mai frumoasă dintre ele, spuse Teresa în timp ce își prindeau centurile de siguranță, dar rar mergem acolo. Lumea lui Jaime este în Tenerife, la Soria și tot asta va fi și lumea ta, cât timp rămâi cu noi. Începură să piardă înălțime pe măsură ce se apropiau de Tenerife și de uriașul său, El Teide, unde era căminul lui, dar apropiindu-se de portul alb de la capătul mării, Catherine realiză că aveau să atingă solul spre interiorul țării, pe un platou înalt din capătul nordic al insulei.

— La Laguna era o panglică de pământ, îi spuse Jaime. Servește în mod egal ambelor părți ale insulei.

Ceea ce văzu ea din insulă o dezamăgi la început. Tenerife, chiar și scăldată în lumina soarelui, părea întunecat și respingător, cu văi adânci și negre traversând ținutul și șanțurile aspre ce brăzdau versanții muntelui. Apoi, după ce se mai apropiară, văzu verdele

luxuriant al copacilor și culturile ce se coceau în soare și acoperișurile caselor mici și albe împânzind versanții și deodată fața insulei păru scoasă din povești.

Așezată sus într-un mic amfiteatru între munți, La Laguna părea o bijuterie. Catherine nu văzuse niciodată atâtea flori înflorind toate deodată din abundență și știa sigur că parfumul lor se simțea încă de pe apă, în zilele liniștite care dădeau Insulelor Canare romanticul titlu de Insule Norocoase. Se gândi la străvechiul Guanche care ocupase aceste pământuri cu un mileniu în urmă, trăind de parcă insulele erau lumea lor și nimic din ce era dincolo de mare nu conta pentru el.

— Ei bine, am ajuns, spuse Teresa pe un ton sec.

Aproape imperceptibil atinseră pista largă din fața zonei principale și Catherine își strânse bagajul de mână în timp ce Don Jaime îi coborî haina albă din lână de pe raftul de sus.

— Nu o să-ți trebuiască asta, spuse, odată ce trecem de munți.

Când ajunseră în holul recepției, el păru că se uită după o persoană familiară printre mulți spanioli care-și așteptau prietenii sau rudele ce coborâseră din avionul de Madrid.

— Uite-l pe Ramón! strigă Teresa, repezindu-se înainte ca să-l îmbrățișeze pe un tânăr înalt care abia intrase pe ușile batante.

— Fratele meu mai mic, explică Don Jaime. Nu credeam că o să vină, dar e plăcut să te întâmpine cineva din familie.

Teresa se apropie cu Ramón și Catherine se trezi uitându-se în ochii întunecați care o apreciau sincer. Ramón de Berceo Madroza, diferit de fratele său mai mare, era gata să o accepte de la prima vedere, probabil pentru că erau de o vârstă și pentru că mereu știuse să aprecieze o fată drăguță. Și el se așteptase să fie mai în vârstă, și faptul că o acceptase sincer arăta că era și surprins dar și încântat.

— Bienvenida, señorita! Se înclină spre mâna ei, gest pe care Don Jaime nu l-ar fi făcut niciodată. Vă bucurați să fiți în Tenerife?

— Vă va place hacienda odată ce vă veți obișnui cu noi, o asigură Ramón, și curând toate greșelile noastre privind dificila limbă engleză vor dispărea.

Tonul lui fusese ușor ironic dar ochii întunecați o admirau încă.

— Dacă ești gata, Ramón, am vrea să o luăm din loc, spuse sec fratele lui. Avem de făcut o lungă călătorie. Un licăr scurt de resentiment apăru în ochii tânărului, dar dispăru aproape imediat ce Ramón apucă bagajele și le puse pe un cărucior pe care un hamal le

cără până la mașina mare și neagră ce-i aștepta în parcare.

Catherine trase adânc în piept aerul de munte privind în jurul ei la florile amestecate și frumos aranjate în rondele și în verdele întunecat al unei păduri de pin care îmbrăca dealul cel mai apropiat. Insula se ridica abrupt din mare și aici sus, pe platou, semăna mai mult cu Scoția decât cu o insulă subtropicală, dar curând intrară în mașină și porniră în direcție vestică, spre coastă. Drumul care urcase două mii de picioare până la platou de la Santa Cruz până la Tenerife se răsucea acum în jos într-o serie de serpentine care le permiteau să vadă peisaje ce-ți tăiau respirația, o coastă de culoare galben-ocru mărginită de o linie de valuri albe și de culoarea bananei legănându-se ușor sub adierea rece care cobora din munți.

— E frumos – într-adevăr, e frumos! exclamă fără să vrea. Nu credeam că o să fie așa.

— Așteaptă să vezi Soria, îi promise Ramón, stând lângă ea în spate. O să te îndrăgostești de locul ăla. Don Jaime șofa, cu tăcuta Teresa stând lângă el, dar conducea mașina admirabil de bine, permițându-le să admire superba panoramă de sub ei. Vegetația tropicală fusese înlocuită acum de linia ceva mai întunecată a pădurilor și roșul și violetul se zăreau peste tot, dominând pereții gălbui și micile case împrăștiate, care parcă atârnavă împopoțonate de un balcon și uneori încălcau chiar și drumul. Palmierii luaseră locul brazilor sobri de pe versanți și o cărare de eucalipti înalți se zărea în depărtare, cu frunzele subțiri, ca niște monede de argint, răsucindu-se în vânt. Undeva departe și totuși foarte aproape, vârful uriaș și conic al lui El Teide se înălța la cer, cu norul alb din jurul său gata să salute.

— Mulțumesc, spuse Catherine când Don Jaime porni din nou mașina. Ai fost drăguț că ai oprit.

— Este un peisaj pe care e bine să-l ții minte, spuse el. Acolo jos este Puerta de la Cruz, care a fost cândva portul văii, dar acum este mai curând centru turistic. Soria este mai izolată, adăugă cu un fel de avertisment.

— Ne oprim la Orotava? întrebă Teresa plină de speranță. Am putea servi un ceai la Clubul Englezesc, Jaime.

— De ce nu? fu de acord unchiul ei. Nu e departe de drumul nostru.

Orotava era ca un paradis subtropical, plină de flori oriunde te uitați și de mușcate roz și albe crescute sălbatic pe lângă drum. Se

apropiară de o cărare de eucalipti care părea să tremure în arșița după-amiezii, dar ei intrară la Club și găsiră imediat o masă sub o arcadă de viță de vie, unde li se aduse ceaiul pe o tavă de argint, cu prăjituri și peltea.

Pauza neașteptată în călătoria lor îi oferî Catherinei mai mult timp ca să se gândească la locul unde trebuiau să ajungă. Era clar că Soria era undeva pe un drum bătătorit, un mic regat unde Don Jaime de Berceo Madroza era comandantul suprem. Gîndindu-se la hacienda, se întrebă deodată cum era Doña Lucia, care era mama vitregă a Teresei și deocamdată stăpîna la Soria. Oare cum arăta? Era oare amabilă sau politicoasă sau chiar ostilă? Îi era greu să ghicească.

— Dintre toți, este chiar Don Jaime! Vocea rece, englezească îi întrerupsese reflecțiile și privi în sus ca să vadă o fată înaltă, frumos pieptănată, cam de vârsta ei, stînd în picioare lângă Don Jaime. El se ridică imediat ca să-i cedeze locul.

— Joc crochet, anunță ea, lăsându-și ciocănașul deoparte, dar am timp ca să mi se facă prezentările. Se uită la Catherine. Ești din Anglia, sugeră. Ești din hacienda? Vocea îi era sugrumată de o urmă de îndoială, dar apoi începu să rîdă. Să nu-mi spui că ești profesoara Teresei!

— Domnișoara Royce – domnișoara Alexandra Bonnington, le prezentă Don Jaime formal. Alex este un personaj cunoscut pe la Orotava, adăugă. Pictează!

— Ai spus-o de parcă aș comite toate păcatele de pe pămînt! spuse Alex Bonnington. Dar te asigur că o fac ca să-mi câștig existența. Altfel, nu mi-aș permite să stau aici. Cu Jaime mă întîlnesc doar în rarele ocazii cînd amîndoi putem să ne relaxăm. O privi pe Catherine cu adevărat interes. Sper că vei putea să mai treci din cînd în cînd pe la Orotava, domnișoară Royce, spuse. Avem o bibliotecă la Club și sunt pe aici o grămadă de englezi dacă ai să simți nevoia. Hei, Teresa! Se întoarse spre fată cu zîmbetul pe buze. Ești tot mica rebelă fără cauză?

— Nu fără cauză, răspunse Teresa cu mai multă demnitate decît ar fi bănuî Catherine. Știu ce vreau să obțin. Alex pur și simplu îl ignoră pe Ramón, nefăcînd decît să clatine din cap însă aproape imperceptibil.

— Nu servești ceaiul cu noi? întrebă Don Jaime. Tocmai voiam să începem.

— Mi-ar face plăcere, dar tocmai mă pregăteam să joc, spuse

Alex, ridicându-și ciocănașul. De ce nu treceți pe aici ca să ne întâlnim într-o zi? Îi invită în timp ce dădea mâna cu ei pentru a doua oară. Pictezi, domnișoară Royce?

— Mă tem că nu, deși uneori mi-am dorit să încerc, mărturisii Catherine.

Alex Bonnington se gândi o clipă în tăcere.

— Va trebui să faci ceva în timpul liber, îi sugeră. Teresa te va aduce ca să vedem de ce ești în stare. Din nou în vocea ei se simți îndoiala pe care Catherine o observă imediat.

— Pa! spuse Alex. Ne mai vedem. Se întâlniră repede și neașteptat peste numai o jumătate de oră la garderoba doamnelor.

— M-am tăiat la mână, explică Alex, ținându-și încheietura sub apa rece din unul din bazine. Ce proastă am fost, serios. Nici nu știu cum s-a întâmplat. Am spart un pahar în timp ce beam un suc de fructe și m-am aplecat sub bancă să adun cioburile. Sângerez ca o scroafă, continuă, așa că nu te alarma. Nu e deloc grav, te asigur.

— Te rog să mă lași totuși să te ajut, se oferi Catherine. Dacă am avea un bandaj...

— Aduce Teresa unul, sugeră Alex. Cere la birou, Teresa, e acolo o fată tare drăguță și amabilă. În timp ce așteptau, Alex lăsă apa să curgă ușor pe încheietura mâinii ei.

— Cum ai de gând să faci față? întrebă.

— Cu Teresa? Catherine ezită. Cred că mai devreme sau mai târziu o să ne înțelegem. Acum Teresa nu e prea flexibilă, după cum ți-ai dat seama, și își dorește mai mult ca orice să devină dansatoare, dar are destul timp să se răzgândească, deși nu prea cred că ar trebui să mă amestec în hotărârea ei. Eu sunt aici doar ca să o învăț englezește.

— Nu mă gândeam la Teresa, spuse Alex cu grijă. Ma gândeam la Soria. Nu ai cunoscut-o încă pe Lucia, cred, așa că ar fi bine să te avertizez. Lucia va fi dușmanul tău, și nu te invidiez pentru asta. Nu se aștepta la cineva ca tine, la cineva atât de tânăr. Nu vreau să te alarmez prea tare, adăugă repede, observând roșeața din obrajii Catherinei, și desigur, în ceea ce te privește nu este vorba decât de o slujbă.

— Aș vrea ca munca mea să-l satisfacă pe Don Jaime în aceeași măsură ca și pe Doña Lucia, spuse Catherine un pic rigidă. Alex râse, deși nu nepoliticoasă.

— Văd că ești destul de optimistă, dar o vei cunoaște pe Lucia.

Teresa se întoarse cu bandajul necesar, lăsând-o pe Catherine să-l lege în timp ce ea se uita.

— Splendid! comentă Alex, privindu-și încheietura cu satisfacție. De fapt, n-o să curgă tot sângele din mine! La revedere, din nou. Sunt sigură că Jaime se întreabă ce și s-o fi întâmplat.

Don Jaime era în picioare lângă mașina parcată, privindu-și ceasul. Părea nerăbdător și Catherine privi cu surprindere cât de mult coborâse soarele.

— Jaime vrea să ajungă la Soria înainte să se lase întunericul, explică Teresa. Știe că mama mea vitregă ne așteaptă înainte de a se însera. Catherine se scuză.

— Domnișoara Bonnington a avut un mic accident, explică. S-a tăiat la mână iar eu a trebuit să o bandajez.

— Întotdeauna i se întâmplă ceva lui Alex, comentă Ramón. S-a rănit rău?

— Nu, deloc. Tăietura nu era adâncă, dar sângera tare.

Intrară în mașină, de data asta bărbații în față, cu Ramón la volan. Don Jaime nu se oferă să ocupe locul din spate.

Reluându-și drumul pe aceeași șosea, începură să călătorească în sus spre mare, și în lumina care dispărea rapid Catherine reuși să vadă linia neagră a țărmului cu aceleași valuri albe, ca o dantelă, și apa întunecată și calmă care părea că se întinde până la infinit. Deasupra lor, dominând întreaga insulă, stătea Pico de Teide, retras acum în ascunzișul muntelui, de parcă ar fi vrut să doarmă până a doua zi. Drumul pe care mergeau se întindea sute de mile, din ce în ce mai sus deasupra mării; se vedea un mic oraș aici și acolo atârând de coasta dealului. Totul părea atât de repede îndepărtat de aglomerata Orotava și de portul păzitor, de noile hoteluri care abia făceau față turiștilor din ce în ce mai numeroși. Acesta era adevăratul Tenerife în toată splendoarea sa dezolantă, însemnat de râuri negre, care cursese din ultima erupție a lui Teide și învăluit în mister.

Deodată Ramón întoarse mașina, urcând pe un drum îngust înainte să înceapă să coboare într-o vale ascunsă unde reapăru toată vegetația nordică. Acum marea era în spatele lor și dealurile bogate în copaci îi înconjurau, dar pe ambele părți ale drumului terenurile erau din plin cultivate. Câmpuri de banane stăteau nemișcate în aerul liniștit, în timp ce smochinii și vița de vie îmbrăcau coasta dealului în rânduri după rânduri, irigate de un stăvilar semicircular. Această fâșie

cultivată se întindea cât vedeai cu ochii până ce ajunse la un perete înalt ce se ridica din drum, și aici Ramón micșoră viteza iar inima Catherinei începu să bată cu putere fiindcă știa că ajunseseră în sfârșit la Soria.

— Vitregie, replică Teresa indiferentă, oriunde te uiți asta vezi.

Casa însăși era așezată într-o vale înconjurată de palmieri, cu zidurile strălucind rozalii în lumina palidă a nopții, o casă veche construită cu mulți ani în urmă, în stilul maur și îmbunătățită pe măsura trecerii anilor. Construită inițial în jurul curții interioare, se extinse pe fiecare parte, cu arcade largi pornind dintr-o secțiune spre alta și cu o fântână în centru ce se înălța mult în sus ca să arunce apa înapoi în bazinul vechi de piatră plin cu nuferi.

Ușa principală a casei era larg deschisă, dar nu-i aștepta nimeni.

Don Jaime coborî din mașină și traversă patio, în vreme ce Teresa și Ramón întârziară puțin până să o ia după el. Această întoarcere acasă nu era o bucurie pentru Teresa, aparent, iar Ramón așează bagajele jos pe dalele de piatră și plecă. Don Jaime se întoarse în ușă.

— Lasă-i-le lui Alfredo, comandă când Teresa trecu pe lângă valize, o să se ocupe el de ele.

Înăuntru casei începu o mare agitație și undeva în capătul holului se auziră voci de femei la unison, vorbărie emoționată a servitorilor care își dăduseră seama că se întorsese stăpânul casei. Doi dintre ei apărură în ușă, cel mai în vârstă zâmbind larg, iar celălalt intimidat de prezența unei străine.

— Eugenie! Sisa! le salută el. Ea este domnișoara Royce din Anglia. Vei asculta de ea, Sisa, cât va sta aici.

Fata mai tânără părea mulțumită deși nu făcu nicio mișcare imediat, adăpostindu-se sub aripa celei mai bătrâne. Era scundă și îndesată, cu fața înconjurată de păr lucios și drept care-i cădea pe umeri și cu chipul lat în care străluceau doi ochi negri și mari.

— Și, și! spuse repede, grăbindu-se să ajute la bagaje.

Catherine privi în jurul ei la holul mare cu podeaua sa frumos gresiată ce strălucea în lumina unei magnifice lustre cu încrustații de fier care atârna de tavanul central, și deodată se simți privită.

O galerie lungă se întindea pe trei pereți ai holului, legată de o minunată scară ramificată, și în capul scărilor aștepta în picioare o femeie. În umbra de deasupra lor părea extraordinar de înaltă în

rochia ei lungă și neagră, plină de tot felul de ornamentații și faptul că părul bogat și negru îi era prins sus și forma o coroană în jurul capului ascuțit nu făcea nimic ca să alunge iluzia în timp ce cobora ușor scările îndreptându-se spre ei.

Lucia, gândi Catherine. Aceasta era actuală, și probabil viitoarea stăpâna de la Soria. Abia atunci observă rubinul. O piatră mare, neîncadrată, prinsă cu un lanț subțire în jurul gâtului Luciei, strălucind pe pielea goală în lumina lustrei, subliniindu-i multele fațete, făcându-le să pară vii. Era absolut minunată, deși oarecum malefică, într-un mod misterios și inexplicabil, o frumusețe ce părea în același timp distrugătoare.

— Lucia, spuse Jaime, aceasta este noua profesoară a Teresei, domnișoara Royce.

Catherine zări ochii întunecați de deasupra rubinului strălucitor, conștientă de furia pe care o ascundea.

— Cum așa? întrebă Lucia, adresându-se cumnatului său în spaniolă. Nu este ceea ce ne-am dorit noi. Știi, doar, Jaimel Este vreo ticăloșie de-a bătrânei ăleia, bunica ta. E o viperă! E hotărâtă să-și bage nasul peste tot! Zâmbetul dispăru de pe fața lui Don Jaime.

— Poate că domnișoara Royce este mai tânără decât ne așteptam noi, Lucia, spuse încet, dar este competentă pentru a o învăța pe Teresa, și trebuie să acceptăm acest lucru. S-a făcut o greșeală, dar acum este imposibil să mai schimbăm ceva. Te rog să înțelegi că este binevenită la Soria, într-o casă confortabilă și cu maniere bune. Profită de puterea lui. Ospitalitatea noastră nu trebuie stricată doar pentru că nu este așa cum ne așteptam. Lucia se întoarse în capul scărilor.

— Vino pe aici, spuse în engleză, de parcă i-ar fi fost silă de limba pe care Don

Jaime voia ca fiica ei vitregă să o învețe. O să te conduc în camera ta.

Catherine o urmă pe scări, neștiind ce să spună. Spatele ei drept și subțire părea la fel de ostil ca și privirea și o conduse pe hol de-a lungul galeriei fără să scoată un cuvânt. Ici, colo, piese mici de mobilă spaniolă așezată lângă pereții albi aruncau umbre și mai întunecate în drumul lor și ușile din stejar masiv care duceau la camerele de sus erau toate închise, dând acestei case aerul unei închisori, își aminti ce spusese Teresa despre Soria la Madrid, și odată ajunsă aici înțelese de ce vorbise fata în felul acela.

Lucia se opri lângă o arcadă ce ducea la un șir de camere în spatele galeriei.

— Vei sta aici, cu Teresa, o anunță. În siguranță.

Era o remarcă ciudată, dar Catherine nu-și permitea să pună întrebări în acea clipă. Lucia deschise una din ușile de dincolo de arcadă, stând într-o parte așa încât ea să poată intra și Catherine avu senzația că era o cameră puțin mobilată care era totuși adecvata nevoilor ei, cu perdele de creton lucitor și cu inevitabilul pat cu patru tăblii.

— E plăcut, spuse ea. Mulțumesc, Doña Lucia. Mă voi simți foarte bine, sunt sigură. Privi în sus spre chipul împietrit, dar nu văzu decât rubinul ca o pată de sânge pe decolteul Luciei și ochii arzători, plini de ură, în timp ce Teresa venea spre ele de-a lungul galeriei.

— Buenas noches, madrasira! spuse Teresa. Sper că acum te simți bine.

— Destul de bine, având în vedere la ce te referi, spuse Lucia încruntându-se din cauza cuvântului „mama vitregă” dar fără să facă caz de el. Bineînțeles că mai sufăr din cauza morții tatălui tău, lucru pe care nimeni pe aici nu mai pare să-l facă. Obrajii Teresei se înroșiră.

— Toți suferim din cauza asta, madrastra, dar nu toți ne arătăm durerea pe veșminte, spuse. Nu-l voi uita niciodată, deși au trecut trei ani de când a fost ucis.

— Trei ani nu înseamnă nimic! Doña Lucia se întoarse ca să plece. Te-ai simțit bine la Madrid? Întrebă cu o politețe evidentă.

— Foarte bine. Știi că oricând îmi place să merg acolo, spuse Teresa.

Mama ei vitregă râse antipatic.

— Știu că îți place să existe cât mai mare distanțanță între noi două, admise ea, dar nu se poate să faci cum vrei tu atâta timp cât nu ai 18 ani și nu ești propria ta stăpână. Roșeața din obrajii Teresei se accentuă.

— Îmi spui atât de des lucrul ăsta, madrastra, încât nu am cum să uit, spuse, deși te vei bucura să scapi de mine când va veni vremea. Pe chipul Luciei se zări o privire prudentă.

— Știi că Jaime ar vrea să rămâi aici, spuse cu vocea schimbată. Răspunde de tine până vei fi majoră. Așa i-a promis tatălui tău înainte să moară.

Fără să aștepte răspunsul fiicei vitrege, plecă de-a lungul

galeriei spre camera ei, închizând cu fermitate ușa în urma ei.

Pentru o clipă Teresa și Catherine se priviră reciproc.

— Nu te place, spuse Teresa, în cele din urmă, pentru că ești tânără și frumoasă și pentru că într-o zi s-ar putea să-l atragi pe Jaime. În ochii ei întunecați apărură un licăr de bucurie. Merită să aștepti să se întâmple așa ceva, declară. Doña Lucia pe locul doi! De ce roșești, Cathy? întrebă. Desigur știi că ești frumoasă cu părul tău arzător și cu pielea ca o piersică coaptă și cu chipul aproape la fel de delicat ca al Luciei? Ea nu este deloc frumoasă, poate cu excepția părului pe care și-l aranjează atât de frumos. Nu ți se pare că are fața prea lungă și ochii prea apropiați? Pe lângă asta, are nasul prea sus și prea ascuțit ca să fie atractiv.

Teresa își descrisese mama vitregă corect dar cu prea multă cruzime și Catherine nu avea de gând s-o încurajeze.

— Mie mi se pare distinsă, răspunse cu grijă. Întotdeauna poartă rubinul acela magnific la gât? Pusese o întrebare proastă. Ochii Teresei se umplură de lacrimi de furie.

— A fost al mamei mele, spuse, dar tata i l-a dat Luciei în ziua nunții. Este un rubin Pablo și ar fi trebuit să fie al meu. A fost în familia mamei mele mulți ani.

Întrebându-se dacă acesta era motivul principal al disensiunilor dintre Teresa și mama ei vitregă, Catherine începu să-și desfacă bagajele, atârându-și din nou rochiile în dulapul încăpător și îndoindu-și ușor lenjeria în sertarele dulapului. Oare pentru cât timp de data asta? Faptul că Doña Lucia nu o plăcea părea să atârne deasupra capului ei precum sabia lui Damocle, deși Don Jaime era cel ce trebuia să-i ceară să plece dacă era cazul. Se duse până la ferestre ca să privească afară și deschise una din ele pășind pe balconul acoperit de plante agățătoare care acoperea o parte din patio și deodată mirosul o învăluie. Se simțea în aer ca o dulceață tămâioasă, ghiftuită, coplesitoare, periculoasă care o țintuia acolo în întuneric până când simți o mișcare pe terasă de sub fântâna argintie. Erau acolo un bărbat și o femeie în penumbră și femeia era prea înaltă ca să fie alta decât Lucia. Fără să vrea Catherine se trase câțiva pași înapoi. Lucia și Don Jaime? Nu putea să vadă destul de bine cine era bărbatul dar cu siguranță cei doi discutau aprins până ce Lucia făcu un gest de concediere și cea de-a doua siluetă dispărură în umbra palmierilor. Lucia se îndreptă spre casă pe patio luminată ici-colo până când în cele din

urmă intră în casă, dar după ce ea plecase de pe terasă, tovarășul ei se întoarse. Nu era Don Jaime. Bărbatul acesta era mai scund și mai solid și purta un poncho pe umeri, de parcă abia venise dintr-o lungă călătorie. Calul pe care-l călărise veni după el din umbră, dus cu un frâu lung. Catherine respiră ușurată, deși nu-și dădea seama de ce crezuse că fusese Don Jaime acolo jos, când el ar fi putut foarte bine să discute cu Lucia în casă.

CAPITOLUL 3

Masa pe care o serviră la ora zece seara fu tradițional spaniolă. Serviră în sufrageria lungă, văruiată în alb, cu ferestrele deschise spre capătul aleii, lăsând să se vadă fântâna și frumoasa masă de stejar negru înconjurată de scaune cu spătar înalt, sculptate, o bucurară pe Catherine când își ocupă locul alături de Ramón, care părea să fie foarte bine dispus acum că tânăra lui nepoată era în siguranță acasă.

Teresa se așează în fața lor, cu spatele la fereastră iar Don Jaime o instala pe Lucia în fotoliul din capătul mesei. El însuși se așează în capul mesei, ca un adevărat stăpân al casei, spunând rugăciunea pe un ton autoritar oprind-o pe Teresa care începuse să vorbească.

— Uitasem, se scuză după ce el termină, în Madrid oamenii nu spun mereu rugăciunea.

— „Există un singur loc unde este mai bine ca în Madrid și acest loc este în rai”, cită Ramón ironic, dar ea preferă să-l ignore.

Servitorii intrară cu primul fel de mâncare, urmați de Eugenie care ducea un castron imens de supă și de Alfredo cu o tavă cu pepene galben rece și cu jamon serrano delicios din care Catherine gustase deja la Madrid. Șunca de culoare roșu închis, afumată la soare trebuia să fie cea mai bună aici, gândi ea, în timp ce Eugenie puse castronul de supă pe masă în fața Luciei și-i întinse polonicul de argint.

— Ce s-a întâmplat cu Manuel? întrebă Ramón în timp ce mâncau. Nu l-am văzut venind. Lucia înțepeni.

— Sunt sigură că nu are importanță ce i se întâmplă lui Manuel, spuse cu răceală. Vine și pleacă când vrea, însoțind caii, după cum îi este menit.

Ramón deschise gura să-i răspundă, dar își stăpâni impulsul.

— Sper că a avut grijă de Seda în locul meu cât am fost plecată, remarcă Teresa.

— În fiecare zi, spuse Lucia sec, dar trebuie să vorbim mereu de Manuel? își face treaba la Soria și doar atât ne interesează.

— Atâta timp cât își face treaba bine, recunosc Don Jaime, servind-o pe Catherine cu o porție din delicioasa șuncă tăiată atât de subțire încât era aproape transparentă. Vorbesc mâine dimineață cu el în legătură cu caii.

— Și Cathy ar trebui să aibă un cal să călărească, sugeră Teresa. Este singura modalitate de a da ocol proprietății fiindcă toate mașinile sunt mereu ocupate.

— Știi să călărești? Întrebă Don Jaime privind spre Catherine cu îndoială în privire.

— Nu prea bine, fu forțată să mărturisească. Eu nu am dus o astfel de viață în Anglia. Eu am locuit la Londra.

— Aici toată lumea știe să călărească, interveni Ramón. Te învăț eu, Cathy.

Don Jaime se încruntă.

— Mai bine ne bazăm pe Manuel, spuse sec. Tu ai alte treburi de făcut.

În ochii fratelui său se citi un licăr de resentiment.

— Ar trebui să știi că numai munca, fără niciun pic de joacă, te face să devii plictisitor, spuse, dar admit ca Manuel să o învețe iar eu o voi ajuta pe Catherine cu experiența mea – în timpul liber.

Privirile li se întâlneau deasupra candelabrului de argint ce orna masa, cu micile lumini reflectate în ochii lor ce se confruntau, după care Ramón râse.

— Nu te teme, Jaime, spuse, nu sunt atât de nesăbuit încât să-mi închipui că voi face imediat o cucerire. Cathy e greu de cucerit!

Catherine se simți stânjenită. Ceilalți o priveau, Teresa amuzată, Lucia cu un dezgust sincer și Don Jaime cu un fel de furie în ochi. Nimeni nu răspunse glumei prostești a lui Ramón dar remarcă sugeră că era probabil oaia neagră a familiei, cel mai tânăr fiu încurajat să fie macho de părinții indulgenți care avuseseră prea puțin să-i ofere. Eduardo fusese moștenitorul și Don Jaime după el, dar un al treilea fiu avea să se bazeze doar pe inteligența lui și pe farmecul pe care-l poseda. Cina sfârși cu boluri mari de fructe proaspete, piersici, curmale și struguri dulci de Almaria, toate de pe proprietate iar Don Jaime le reumplu paharele cu vin alb din care turnase și în timpul mesei. Urmă apoi cafeaua pe care Doña Lucia o puse pe masă. Îi apucă miezul nopții până să se ridice de la masă și să plece la culcare iar Lucia, fiind gazda, rămase în sală în timp ce ceilalți se îndreptară spre scări.

— Jaime, spuse rapid, pot vorbi cu tine o clipă? Don Jaime se întoarse spre căminul unde stătuseră cu toții discutând despre Madrid.

— Acum o să urmeze toate plângerile! murmură Teresa. Jaime va trebui să asculte și cel mai mic detaliu al bestiei preschimbate în animal domestic până ce obține totul după pofta inimii ei. Și... Se opri iar Catherine se întoarse să o privească.

— Ești doar tu și cu mine, adăugă Teresa. Mama mea vitregă nu ne place pe niciuna din noi. Pe mine nu m-a plăcut niciodată iar tu ești un mare șoc pentru ea. Credea că ești între două vârste și urâtă.

— Toți credeau așa, oftă Catherine. Chiar și Don Jaime. Când m-a văzut prima dată la aeroport, credeam că mă trimite înapoi la Londra, cu avionul următor.

— Marchiza nu ar fi permis așa ceva și mă bucur, declară Teresa, strângând-o de braț pe Catherine. E bine să poți vorbi cu cineva tânăr.

Mama ta vitregă nu e chiar bătrână, arată Catherine.

— Are 29 de ani, replică Teresa repede cu un an mai bătrână decât Jaime. S-a măritat cu tatăl meu când avea 25 de ani fiindcă nu o ceruse nimeni altcineva.

— În Spania fetele mai sunt „pețite”? întrebă Catherineându-i pe amândouă.

— Nu mereu. Acum suntem mai emancipate și putem să alegem singure, dar Lucia vine dintr-o familie foarte stricată și a trăit toată viața la țară. Era foarte demodată și a fost mereu geloasă. E periculos să fii așa, nu crezi? Se opri în dreptul ușii de la dormitor.

— Dacă este în exces, da, recunosc Catherine.

Ramón care le urmase pe scări, veni să le spună noapte bună.

— Tot mai bârfiți! observă el. Nu o să vă puteți trezi mâine devreme dacă stați de vorbă jumătate de noapte. Zări zâmbetul prietenos al lui Cathy. Lasă-mă să te duc mâine la călărit, señorita, o rugă. O să-ți arăt cele mai frumoase părți ale haciendei.

— Ba nu! exclamă Teresa. Eu o să fac asta și, în plus, Cathy nu se pricepe foarte bine la călărie. La început trebuie să meargă încet iar tu, Ramón, ești un demon când te sui în șal!

— Ai prefera să călăresc un măgăruș? spuse ironic. Nu-ți convine pentru că mă descurc mai bine decât tine cu un cal! Acum o tachina. O să-i găsim lui Cathy un cal blând și totul o să fie bine.

— Adu-ți aminte că am venit aici să muncesc protestă Catherine.

— Ah, munca! se încruntă Terasa. Deja am muncit prea mult.

— La toamnă te vei întoarce la mănăstire, sublinie unchiul ei, și să vezi acolo muncă! Tăcerea bruscă a Terezei datorată provocării lui arăta că avea să răziste întoarcerii la școală cu toată puterea ei.

— Mai vedem noi spuse cu încăpățănare. Până la toamnă o să am 17 ani și o să fiu destul de mare.

— Mai e mult până la ziua aia! spuse Ramón rânjind. Buenas noches, Cathy, pe mâine. Când el plecă să-și continue drumul spre cealaltă parte a casei, Don Jaime și cumnata sa apărură în capul scărilor și deodată Catherine îi simți privirea insistentă îndreptată spre locul unde stăteau cele două. Jaime se încruntă uitându-se după fratele său care se depărta de-a lungul galeriei apoi se întoarse și ieși pe patio dispărând în noaptea plină de stele.

Dimineața, Catherine coborî ultima la micul dejun deoarece reușise să adoarmă abia pe la ora două noaptea.

— M-am făcut de rușine, spuse uitându-se la farfuriile folosite de pe masa circulară. Se pare că toată lumea a plecat la lucru.

Se gândea mai ales la Don Jaime, întrebându-se ce avea să spună despre întârzierea ei.

— Vai, Jaime și Ramón pleacă imediat ce se crapă de ziuă, spuse Teresa, servind o piersică coaptă, iar Lucia se îngrijește deja de treburile casei. Când ai coborât, nu ai auzit zgomot la bucătărie? Dimineața totul pare o scenă de luptă, de vreme ce Luciei nu-i convine nimic. În ușă apăru mama ei vitregă.

— Ah, ești aici, domnișoară Royce, observă ea, ezitând să mai spună și „în sfârșit”. Don Jaime este de părere că dumneata și Teresa ar trebui să vă faceți un plan pentru muncă. Sublinie ultimul cuvânt. Am aranjat pentru asta un birou și Teresa îți va arăta micul salon pe care ți-l pot pune la dispoziție cât rămâi aici.

În lumina clară a dimineții, arăta mai bătrână decât era dar se vedea clar frumusețea părului negru și lung pe care-l purta prins regește în jurul capului. Era ca o încoronare glorioasă, și în această dimineață și-l prinsese și mai sus cu un pieptene de бага înfipt în împletitura de la spate, făcând-o să pară și mai înaltă, cum stătea în picioare așteptând răspunsul Catherinei. Soarele strălucea și păsări zburau printre copacii din grădină în timp ce mirosul miilor de flori umplea aerul dimprejur. Era o zi splendidă pentru a ieși din casă, dar Lucia subliniase faptul că venise la Soria ca să muncească.

— Mulțumesc, spuse Catherine. Imediat ce îmi sosesc cărțile le voi aranja acolo.

Lucia ezită o clipă în pragul ușii.

— Sunt sigură că Teresa are și ea destule cărți, sugeră. Îmi aduc aminte că tatăl ei îi cumpăra cărți de toate felurile când mergea la Madrid, dar Don Jaime mi-a spus de cărțile pe care le aștepți și voi avea grijă să-ți fie trimise imediat.

Era de parcă trăiau în case diferite, gândi Catherine, observând că Lucia mai purta încă rubinul care fusese singura ei bijuterie în seara precedentă. În lumina puternică a soarelui, strălucea pe fondul întunecat al rochiei, ca un ochi răuvoitor, absorbind lumina ca să o redea în flăcări vii care aproape că te orbeau. Nu era o bijuterie de purtat dimineața devreme, era de părere Catherine, reamintindu-și imediat că rubinul Luciei nu era treaba ei.

— Pentru început putem lucra în capătul umbros al aleii, dincolo de ferestrele salonului, sugeră Teresa când rămăseseră singure. Are și Lucia un cuvânt de spus, dar nu valorează nimic. Jaime nu va avea nimic împotrivă să studiem la aer curat sau chiar să călărim în timp ce vorbim. Nici măcar nu va fi nevoie să-l consultăm în privința asta.

Petrecură întreaga dimineață aranjând micul salon pentru nevoile lor. Era o cameră mică și intimă, situată la capătul îndepărtat de pe patio, cu ferestrele umbrite de plantele agățătoare crescute exagerat care cădeau în cascadă de pe acoperișul de țiglă al drumului cu coloane care ducea spre terasă iar priveliștea văii era absolut superbă. Timpul trecu într-un mod plăcut până când Teresa spuse că era ora unu.

— Haide să mâncăm aici, propuse. Va fi plăcut să facem cum vrem noi.

O parte din supărare dispăruse deja de pe chipul ei; acum zâmbea mai des și era mult mai comunicativă, mai ales când făcură un program adecvat pentru munca lor zilnică, oferindu-i chiar o idee sau două care mărise lista jocurilor și a cărților ce trebuiau citite, deși nu încetase să spună că trebuiau să și călărească împreună cât mai des. Catherine se întreba ce avea să spună unchiul ei despre lecțiile de călărie, dar cu siguranță nu era nevoie să-l implice și pe Ramón sau să-l rețină de la munca lui pe proprietate.

Teresa se duse să comande prânzul, care fu adus pe tavă de

către Sisa și lăsat afară pe peretele de piatră din patio, printre flori. Era un aranjament frumos, lumina și umbra alternând pe toată lungimea colonadelor, cu strălucirea orbitoare a soarelui în spate și, undeva departe, se zărea omniprezentul vârf al lui El Teide ridicându-se în albastrul senin al cerului.

— Pulpitos! exclamă Teresa, ridicând capacul unei farfurii acoperite pentru a descoperi o porție de mâncare. Lui Jaime îi plac „în sânge” iar Lucia le comandă ca o specialitate pentru el. El nu se prea întoarce acasă la prânz decât dacă are de telefonat la Santa Cruz sau la puerto. Va fi cocido diseară pentru că îi place atât de mult. Era clar că Lucia făcea tot posibilul ca să-l mulțumească pe cumnatul său, având grijă de preferințele lui și o auziră ținând predici servitorilor care-și croiau drum pe hol după o jumătate de oră.

— Iat-o! declară Teresa. Stăpâna corectă de la Sona căreia nu-i scapă niciodată nici cel mai mic detaliu! Apoi, cu dispoziția schimbată adăugă fără grijă: Vino la mine în cameră îndată ce-ți faci siesta și poți să probezi pantalonii mei de călărie. Apoi îi spun lui Manuel să aducă jos caii.

Neobișnuită să doarmă în timpul zilei, Catherine își petrecu următoarea oră rearanjându-și camera ca să aducă micul birou mai aproape de fereastră și ca să pună și un scaun acolo. Pentru ochii ei soarele era prea prețios ca să-l piardă și curând ieși pe balcon privind prin grădină la terasele de jos și din spate, până la marea îndepărtată. De ambele părți ale viței de vie se zăreau valuri de bananieri ce se mișcau languros sub adierea vântului ce bătea dinspre El Teide; dar altfel natura era foarte liniștită. În tăcuta oră de siesta, patio se zărea calmă în umbra streșinilor printre care mai apărea din când în când câte o pată verde crescută din piatră. Se gândi la Lucia și la bărbatul acoperit de acel poncho care se întâlniseră și stătuseră de vorbă în secret cu o seară înainte. Ar fi putut fi oricine – un servitor, vreo cunoștință ce nu voia să deranjeze musafirii ce se adunaseră cu ocazia întoarcerii lui Don Jaime – dar, cu toate astea, nu înțelegea de ce era nevoie de atâta mister.

La capătul peretelui terasei apăru un alt bărbat și ea se trase înapoi fiindcă el se îndrepta spre ea. Era Don Jaime călare pe un magnific cal arab, era cuceritorul însuși. Nu-l mai văzuse niciodată în așa, dar era clar că se simțea în elementul său. Înalt și cu spatele drept, stătea ușor în așa, cu o mână puternică controlând frâul, cu cealaltă

atârnând neglijent pe lângă el, cu capul mândru și privirea de vultur scrutând în depărtare, dincolo de granițele proprietății lui. Călărise mult prin arșiță, se părea, deoarece cizmele din piele moale pe care le purta erau acoperite de praful fin și roșu al văii, dar el nu avea nevoie de siesta de care se bucurau toți ceilalți.

Asculta sunetul calului care se apropia de grajduri, dar care se opri brusc. Capul calului arab era întors în direcția ei iar Don Jaime de Berceo Madroza o privea de sus, în lumina soarelui. I se păru că-i stă inima în loc când el își scoase pălăria Cordoban cu boruri late și făcu o plecăciune un pic ironică.

— Credeam că ai adormit, spuse.

— Nu dorm niciodată în timpul zilei.

— Nu e prea înțelept din partea dumatăle. Ce ai făcut toată dimineața?

— Am aranjat „sala de clasă”. De mâine eu și Teresa începem să muncim acolo.

— Ai tot ce-ți trebuie? Dacă nu, cere-i Luciei sau lui Manuel.

— Teresa voia să călărim puțin după-amiază, spuse într-o doară.

— De ce nu? Nu ți-a cerut nimeni să muncești toată ziua. Cel puțin Teresa nu ar fi niciodată de acord cu așa ceva! În plus, cât timp călăriți împreună ați putea să și vorbiți, dar parcă mi-ai spus că nu călărești prea bine.

— Teresa spunea că așa putea învăța.

— Așa să faci. Vorbesc eu cu Manuel să-ți găsească un cal potrivit, unul care să nu fugă cu tine de prima dată. Părea amuzat la gândul că există cineva care nu știe să călărească, deoarece el fusese crescut cu toate privilegiile, își spuse ea furioasă.

— Poate așa fi mai în siguranță pe un catâr.

— Catării pot fi mult mai greu de călărit dacă dau dovadă de proverbiala încăpățănare, o asigură el, descălecând de pe superbul cal. Poți folosi unul odată – dacă mergi la Las Canadas, de exemplu, pentru a urca El Teide în mod tradițional – dar momentan eu ți-aș recomanda unul din ponei. O să vorbesc cu Manuel.

Se opri, privind-o încă, cu capul întunecat neacoperit, cu fața bronzată și gânditoare și deodată îi învălu mirosul florilor, atât de intens încât Catherine nu-l putea suporta. Se trase înapoi la adăpostul camerei ei în timp ce el își ducea calul înapoi. Cinci minute mai târziu, Teresa o strigă din dormitor.

— Vino și încearcă-i pe ăștia, îi spuse când își făcu apariția în ușa alăturată. Nu i-am mai purtat de mult, așa că trebuie să-ți vină.

Scoase la iveală o pereche de pantaloni galbeni făcuți din postav de călărie foarte fin și peticiți pe interiorul piciorului cu piele fină de antilopă care probabil provenea de la caprele din zonă care populau abundant dealurile.

— Ești sigură? Întrebă Catherine, râzând în timp ce privirea i se opri pe inscripția făcută cu ruj de buze pe oglinda de deasupra toaletei.

— PRĂJITURILE SUNT PERICULOASE, scrisese tânăra fată.

— Trebuie să mi se amintească întruna, mărturisi. Crezi că o să slăbesc vreodată?

— Dacă încerci din răputeri, ai să-mi ceri curând pantalonii înapoi. Catherine își trase pe ea pantalonii care-i veneau perfect și se privi în ce mai rămăsese din oglindă. Îți mulțumesc că ești atât de draguță, Teresa.

Coborâră scările și ieșiseră în curte unde o găsi pe Lucia cu Don Jaime.

— Dar după-amiaza asta am nevoie de Manuel, spunea Lucia. Voiam să care ghivecele de flori pe patio.

— Îl ai pe Alfredo ca înlocuitor, arată cumnatul său. Sunt sigur că se pricepe la fel de bine ca Manuel când e vorba de căratul ghivecelor.

Răspunsul lui suav păru că o înnebunește pe Lucia.

— Manuel este servitorul meu personal! exclamă furioasă. Nu permit să-l folosească – nimeni altcineva.

Era clar că se referea la Catherine, și deodată atmosfera se încinse când Manuel apăru trăgând după el doi ponei bine țeșalați și-i lăsa în curte. Catherine se întoarse să-l privească. Era mic și negru, cu un magnetism greu de descris dacă-l priveai în ochii reci și întunecați. El era bărbatul în poncho pe care Lucia îl întâlnise atât de clandestin la colonadele umbrite ale aleii cu o seară înainte.

Nu încăpea nicio îndoială. Mica siluetă acoperită de pătura viu colorată era inconfundabilă, deși acum Manuel avea o atitudine supusă, așteptând ordinele stăpânei lui.

— Vei merge cu señoritele în după-amiaza asta, Manuel, îi spuse Don Jaime și-l vei conduce pe Vivo cea mai mare parte a drumului. Se întoarse spre Catherine. Vivo este unul din cei mai liniștiți ponei pe care îi avem, o asigură. Viteza îi dezmințe numele.

— Sper, spuse Catherine zâmbind. Nu am mai stat decât o singură dată călare pe un cal și nu prea cred că sunt obișnuită. El râse.

— Vivo îți va fi prieten dacă-l mânuiești cum trebuie. Aruncă un ochi de expert spre silueta ei elegantă, fiind de acord cu pantalonii împrumutați.

— Teresa mi i-a împrumutat, explică ea. Manuel stătea lângă ponei, așteptând să o ajute să încalece, dar stăpânul lui făcu un pas înainte ca să-i țină scara. Deodată micul animal i se păru enorm, dar nu voia ca Don Jaime să observe cât de nervoasă era. În plus, Lucia o urmărea cu dispreț în ochi. O să-mi dau toată silința, gândi Cathy, privind în părți la piedica pe care nimeni nu părea să o folosească.

— Hai sus! spuse Don Jaime, ținând-o până ajunse sus în șa.

Se așeză ținându-și respirația o clipă după acel efort inițial, dar nu își dădea seama dacă era din cauza atingerii lui sau a nervozității datorate noii experiențe. Teresa sări în spatele celui alt ponei dându-i pintoni și aruncând o privire disprețuitoare în direcția lui Manuel care îndrăznise să-i sugereze să folosească frâul, dar în timp ce-și mâna calul încet Catherine se bucură de siguranța tinerei spaniole.

Privind înapoi, în timp ce treceau pe lângă frontonul casei, o zări pe Lucia întorcându-se furioasă pe patio, dar Don Jaime stătea acolo uitându-se după ei până dispărură din raza lui vizuală. Manuel, călare pe poneiul lui neșesălat, ținea frâul în mână, lucru pentru care îi era recunoscătoare deoarece Teresa căpătase viteză în direcția porții pe care intraseră în după-amiaza precedentă. Așteptând ca Manuel s-o deschidă, privi spre el cu dispreț.

— Nu trebuie să taci din gură, Manuel, spuse. Știu că vorbești destul de bine engleza și o să asculți tot ce vorbim noi. Fruntea tânărului spaniol se înroși brusc.

— Nu am venit să spionez, señorita, răspunse vioi, chiar dacă asta crezi despre mine. Întotdeauna îmi îndeplinesc datoria așa cum trebuie, și nu sunt servitorul dumitale. În glasul bărbatului se simți demnitatea. Fusese oarecum acuzat de a fi spionul Luciei, dar el nu făcea deloc așa ceva. Privind spre Teresa, în ochii lui se citi multă mândrie și un pic de îndrăzneală pe care Catherine o consideră neliniștitoare. Era tânăr, frumos și avea un temperament arzător care părea micșorat în prezența Luciei. Era servitorul ei personal, dar între ei era ceva mai mult decât atât. În public, Lucia îl trata cu o aroganță ce releva statuturile lor diferite, dar cu o seară înainte stătuseră apropiati

în grădină, lângă fereastră, pe jumătate ascunși în umbră, pe jumătate luminați de luna de deasupra lor.

Timp de o oră călăriră de-a lungul drumului prăfuit și îngust care înconjura hacienda, trecând pe lângă case mititele sufocate de viță de vie unde muncitorii erau ocupați în umbra rece a interioarelor ca niște peșteri cu împachetatul pentru transport al unor banane. Câteva camioane pe care era scris numele Madroza așteptau, gata să fie încărcate, cu șoferii ce dormeau în liniște sub ele, la umbră. Teresa plesni din bici.

— Dacă ar trece Jaime pe aici, ar găsi ei ceva mai bun de făcut, spuse. Ramón nu le spune niciodată să lucreze mai mult. E prea doritor să fie ca ei și să conducă un camion până la Santa Cruz.

Se opriă acolo unde drumul începuse să urce din vale, așezându-se la umbra unui copac-balaur pentru a admira vasta panoramă de vii terasate cu bananieri împrăștiați printre vițele de vie. Era un întreg regat, gândi Catherine, mărginit la nord de zidul acela înalt de cărămidă pentru care se muncise probabil ani de zile și de îndepărtata mare la sud. Până acum, nu avea habar cât de vaste erau proprietățile familiei Madroza, și chiar și ochiul ei neformat putu să vadă că digurile de irigație fuseseră de curând refăcute așa încât un șuvoi constant de apă să inunde terenul. Dacă aici era doar munca lui Don Jaime, atunci avea de ce să se simtă satisfăcut.

— Tatăl meu a muncit mult ca să înfrumusețeze acest loc, spuse Teresa cu mândrie, dar și Jaime a lucrat din greu. Într-un timp, Soria era foarte neglijată; nu erau bani ca să fie investiți în pământ. Vocea i se înăspri. Banii necesari au venit odată cu Lucia. Tatăl ei era un comerciant bogat iar ea era singura lui fiică.

Deci din punct de vedere material, Soria îi datora mult Luciei și Don Jaime, dacă Teresa nu, îi era la fel de recunoscător. Când ajunseră la drumul înalt, un nor de praf roșu în fața lor anunța prezența unui cal și a unui călăreț ce mergeau în viteză.

— E Ramón, spuse Teresa, recuperează din timp. Călărețul apără din norul de praf roșu în lumina soarelui, oprindu-se brusc când îi zări.

— Unde ai fost? întrebă Teresa. La Gran Hotel Ios Dogos, presupun.

— Presupui greșit, dar am fost în puerto, recunosc Ramón, căutând cu siguranță pe altcineva. Jaime a fost pe aici? întrebă

întâmplător.

— Spre norocul tău, nu, îi răspunse Teresa. Azi e zi de lucru, nu ai observat?

Ramón o privi cu dușmănie.

— M-am trezit în zori, o informă, mult mai devreme decât tine. Scuturând din praful de pe haine, descăleca, venind lângă Catherine. Fratele meu a fost de acord cu poneiul? Întrebă, privind-o cu un ochi închis din cauza soarelui. Vivo este foarte blând. Catherine privi într-o parte la puternicul cal pe care călărise el. Era de culoarea nisipului și era greu de observat pe înălțimile muntelui, un animal vioi care acum lovea pământul cu copita așteptându-și stăpânul.

— Sunt o călărează foarte pasivă, așa că Vivo mi se potrivește destul de bine. spuse ea. Probabil tu călărești de când te știi.

— Tatăl meu obișnuia să spună că m-am născut în șa, recunosc Ramón. Mama mea era o călărează neînfricată, deși pe vremea ei femeile călăreau doar în urma soților lor. Teresa o moștenește pe ea, adăugă. Este adevărata ei nieta, plină de viață, lucru pe care fratele meu își dă toată silința să-l schimbe.

Teresa coborî de pe ponei ca să-și întindă picioarele.

— De ce oare fetele trebuie să se supună întotdeauna? întrebă. Nu ești chiar placid, Ramón, dar te pricepi foarte bine să ascunzi asta și poate eu chiar de asta am nevoie.

— În locul tău, eu nu m-aș juca cu Jaime, o avertiză zâmbind pe jumătate. Nu e ușor de înfrânt. Se întoarce să o ajute pe Catherine să coboare din șa. Cred că ai nevoie de odihnă, îi propuse.

— Dacă mă dau jos, nu o să mai reușesc să mă urc, declară Catherine.

Stătea aproape de ea, cu o mână pe coastele lucioase ale poneiului, cu cealaltă pe scăriță și când o privi i se citi în ochi o urmă de așteptare.

— Vino în seara asta cu mine în puerto, o rugă. Îți arăt eu cum e viața adevărată pe această insulă izolată.

— Puerto nu este departe de Tenerife, spuse Teresa cu candoare. Nu o să-i arăți adevărata insulă, ci doar câteva hoteluri sofisticate.

— Ești geloasă, răspunse Ramón, pentru că tu nu ai voie să mergi. Dar am putea merge cu toții, adăugă. Când am coborât dimineață, am trecut pe la Alex Bonnington și spunea că a fost foarte

impresionată de Cathy. Ar vrea să-i facem o vizită. Cu Lucia, desigur, adăugă. Alex este întotdeauna politicoasă.

La prima vedere, Catherine o plăcuse pe Alex Bonnington, simțise că sfatul și prietenia unei compatrioate nu trebuiau să-i lipsească în timpul șederii la Soria. Fusese un pic tulburată de avertismentul lui Alex dar nu conta prea mult de vreme ce nu avea să stea o viață întreagă la hacienda.

— Am putea învăța să pictăm, sugeră Teresa. Cel puțin ne-am varia un pic activitatea. Ah, uite-l pe Jaime, adăugă. Se pare că e cam grăbit.

Ramón nu se clinti. Când apăru fratele lui, stătea încă cu mâna pe scărița Catherinei, privind-o, oarecum insolent de data asta deoarece își pierdea vremea cu conversații. Întrebându-se de ce se simțea și ea vinovată, Catherine privi peste capul poneiului spre ochii ostili ai lui Don Jaime, și el își țintui o clipă privirea înainte să dispară în umbra adăposturilor unde descăleca.

— Sunt patru camioane la San Bartolomé care așteaptă să pornească spre Santa Cruz, îi spuse lui Ramón. Niciunul nu are chitanțele necesare pentru încărcătură. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat cu ele, sau îți cer prea mult într-o după-amiază atât de plăcută când îți umpli timpul cu alte distracții?

— La naiba, am uitat! spuse Ramón cu căință în glas. Voiam să mă ocup ieri de chitanțe, dar mi-a scăpat. Se urcă pe cal. Nu-mi ia mult să le aduc. Sunt în casă.

Se întoarse brusc și o luă în galop pe unde venise și ceva din mișcarea lui bruscă îl deranjă pe poneiul Catherinei. Micul și docilul animal se cutremură și apoi, pe neașteptate, se ridică pe picioarele din spate și o luă pe urmele lui Ramón și ale armăsarului său iute.

Luată prin surprindere și dându-și seama că în timpul conversației Manuel dăduse drumul frâului, își aruncă brațele în jurul gâtului poneiului și fără să-i dea drumul începu să se roage ca micul animal să se oprească singur înainte să se întâmple marele dezastru. Drumul îngust plin de palmieri și arbuști trecea în viteză pe lângă ea, în timp ce auzi în spate zgomotul unor copite mai grele.

Don Jaime vorbi repede în limba lui și poneiul își încetini pasul și curând se opri liniștit la marginea drumului. Catherine își întoarse capul într-o parte să-și vadă salvatorul.

— Îmi pare rău, spuse considerând mereu că era nevoie să-și

ceară scuze pentru ce făcea. Odată plecat, nu am mai putut să-l opresc.

— Coboară, îi ordonă Don Jaime. Ea văzu ce expresie dură avea.

— Nu pot! Ea se ținea încă de gâtul poneiului.

— Ba desigur că poți. Descălecă, dar nu încercă să o ajute. O să sugrumi calul dacă nu-i dai drumul. Își recapătă cu grijă poziția dreaptă, înțepenind în șa.

— Acum scoate piciorul din scăriță și aruncă-te spre mine, îi ordonă. Nu o să te las să cazi. Probabil o credea o proastă! Catherine își mușcă buzele și-i urmă instrucțiunile, alunecând ușor pe lângă umărul lui și încercând să-și scoată piciorul din a doua scăriță. Într-o clipă el o cuprinse cu brațele, ținând-o strâns până când în cele din urmă o așeză pe pământ.

— Ce exhibiție! spuse ea începând să râdă. Ți-am spus că nu sunt prea bună pe un cal. Se vedea clar că tremura toată, conștientă că el era atât de aproape de ea și de contactul corpurilor lor pentru o clipă, aceea în care el o ținuse în brațe.

— Cred că ai avut un șoc destul de mare, spuse el cu blândețe.

Asta era tot? Mâinile lui erau încă pe brațele ei, și o privi cu fața întunecată și îngrijorată, dar după o clipă o îndepărtă de el ușor, ridicând-o în picioare, deși văzuse clar că ea mai tremura încă.

Voia să-i spună cât de îngrozită fusese, dar nu reuși. Inima îi bătea nebunește, și-i tremurau toți nervii din corp, deși în clipa când o ținuse în brațe se simțise cu adevărat în siguranță.

Bătaia rapidă a inimii ei nu se potoli, nici acum când pericolul trecuse. Din punct de vedere fizic, era teafără și oricum pericolul nu ar fi fost prea mare. Încercă să-l privească mulțumită dar bătăile inimii ei păreau să umple liniștea dintre ei cu un zgomot învăluitor.

— Trebuie să te întorci în șa, o sfătui pe un ton care o mai liniști un pic. Este singura modalitate. Dacă-ți permiți să-ți fie frică acum, nu o să reușești niciodată să înveți. Abia auzi cuvintele lui și întoarse capul, conștientă de bătăile inimii care nu voiau să i se potolească. Nu e posibil să mă îndrăgostesc de el, își spuse. Nu pot să complic o situație care e suficient de periculoasă!

— Acum sunt bine, reuși să spună. E ca și când ai călări o bicicletă, nu-i așa? Un eșec nu trebuie să te înfrângă.

— Lasă-mă să te ajut, spuse, împreunându-și mâinile ca să o ajute să urce în șa. Trebuie să fim mulțumiți că nu ai pățit ceva mai grav.

— Nu-l certa prea mult pe Ramón, îl rugă, găsindu-i privirea cu ochii ei rugători. De fapt, nici nu a fost vina lui.

— Ramón își dă mereu în petic, spuse, îndrăznesc să spun că nici nu știe ce s-a întâmplat. Privirea lui întunecată scrută drumul liber din fața lor. Cred că a ajuns acasă deja.

— Eu trebuia să fiu mai atentă, se învinui. Nu mi-am închipuit nicio clipă că Vivo va alerga. Cuvintele ei răsunară cam sec în timp ce el continua s-o privească.

— Ești, bine acum? Întrebă în timp ce Teresa și Manuel apărură în drum.

— Destul de bine, mersi. Își dresese vocea ca să-i răspundă încrezătoare. Nu o să mai fac asemenea greșeală.

— Cathy! strigă Teresa când se apropie. Ești întreagă? Privi ușurată când o văzu pe Catherine tot în șa. Ne-ai cam speriat, să știi, dar se vede că nu ai pățit nimic până la urmă, începu să râdă. Dacă te-ai fi văzut! exclamă. Erai galbenă din cap până-n picioare și cu părul în vânt! Credeam că o să-l sugrumi pe bietul Vivo înainte să te arunce din șa! Își mută privirea spre unchiul său care tăcea. Dar ai căzut? Întrebă într-o doară. Sau te-a prins Jaime?

— M-a prins el din urmă, recunosc Catherine, stânjenită de privirea insinuantă din ochii Teresei. Cred că mai aveam puțin și cădeam, adăugă ușor, dar m-a scutit el de această umilință.

— Mergi cu noi călare până acasă acum? îl întrebă Teresa pe Don Jaime. Poate că nu ai încredere în noi acum.

— Am multe lucruri de care trebuie să mă ocup, o asigură, dar vin destul de repede. Să-i spui lui Ramón că îl aștept la San Bartolomé.

Nu avea să se întoarcă acasă până ce ultimul camion încărcat cu banane nu va fi plecat spre Santa Cruz, și cu siguranță Ramón va fi pus să muncească până mai târziu, ca de obicei, ca să plătească pentru vizita pe care o făcuse în puerto. Era clar că cei doi frați nu se prea înțelegeau în ceea ce privea Soria, și probabil mai erau și alte motive de discordie între ei. Ramón era un fel de crai, un al doilea Don Juan încântător a cărui trândăvie înfuria un om de calibrul lui Jaime de Berceo Madroza și-l enerva, pe bună dreptate. Așa că oare ce gândise el când apăruse lângă șoproanele de împachetare? Ramón stătuse în centrul grupului ținând scărița Catherinei în timp ce o privea cu sinceră admirație și Catherine își aduse aminte că îi răspunsese cu un mic zâmbet. Era atât de ușor să-l placi pe Ramón, dar faptul că își

neglijase munca era mult mai important în ochii fratelui său. Când ajunseră aproape de poarta înaltă de lemn de la zidul înconjurător se întâlniră cu Ramón care călărea încet în direcție opusă.

— Mă întorc într-o oră, promise, și o să ascultăm niște muzică. Jaime oricum nu poate lucra pe întuneric! Flutura în aer chitanțele pe care le uitase mai devreme în timp ce se îndepărta călare pentru a repara greșeala făcută.

— Ramón nu va putea ajunge niciodată fermier, comentă Teresa în timp ce trecură pe sub arcada acoperită de plante agățătoare. Jaime ar trebui să-l lase să plece la Madrid sau la Santa Cruz.

— Probabil că are nevoie de el, se trezi Catherine spunând. Altfel, cred că l-ar lăsa să plece. Teresa trase aer în piept, dar semăna mai mult cu un oftat.

— Cât de puțin îl cunoști pe Jaime, spuse. Dacă el crede că așa e mai bine pentru Soria, atunci îl va ține aici pe Ramón toată viața. Dar, poate că dacă se însoară cu Lucia, îl va lăsa să plece.

Catherine simți o mișcare bruscă într-o parte când Manuel descălecă să ducă poneiul în curtea pietruită. Pe jumătate ascuns de pălăria cu boruri largi pe care o purta, nu reuși să-i vadă fața de unde stătea ea în șa, dar faptul că-și ținea umerii aduși și se mișca într-un anumit fel îi sugera deznădejde și supărare.

Lucia îi aștepta pe patio. Își schimbase obișnuita rochie neagră cu una lungă, de seară făcută dintr-un material fin ce fâșâia; nu era nici gri, nici albastră, ci undeva între cele două culori, ceea ce-i dădea o notă de mister și o făcea atractivă, asortată cu părul negru lucios și cu ochii întunecați. Și de data asta singura bijuterie era magnificul rubin pe care-l purta aproape de gât.

Manuel, care ducea poneii, se opri ca să o privească, cu ochii plini de adorație, deși credea că nimeni nu-l va observa.

— Ce ți s-a întâmplat, Manuel? întrebă Lucia poruncitor. La ce te uiți? Ți-e frică să nu fii muștrat pentru vreo indiscreție? Parcă ești un peon nervos care nu și-a făcut treaba cum trebuie. Faptul că-l făcuse să se simtă doar un servitor îl făcu să roșească.

— Nu am făcut decât să vă îndeplinesc dorința, señora, spuse cu o răbdare admirabilă. Mai mult de atât nu pot face.

— Atunci ești liber! comanda Lucia, amuzată de ravagiile pe care le făcuse. Eu o să călăresc mâine dimineață devreme, adăugă, înainte ca soarele să fie prea puternic.

— Si, señora. Duse poneii prin curte și deodată Catherine simți mare compasiune pentru el. Bietul Manuel, care îndrăznea să-și iubească stăpâna! Bietul Manuel, sortit să-i servească pe vecie, lipsit de speranța de a primi dragoste în schimb!

— Ești cam zburlită, observă Lucia, privind în direcția ei. Ai avut vreun accident?

— Nu chiar. Vivo s-a speriat și a luat-o la goană, dar nu prea repede și nici prea departe, explică Catherine.

— Jaime a salvat-o, se băgă Teresa. A pornit după ea înainte ca eu sau Manuel să apucăm să încălecăm. Cred că i-a fost frică să nu fie omorâtă.

Lucia se întoarse cu un gest de furie care arăta că nu avea chef să asculte detaliile micii lor aventuri sau să afle exact cum cumnatul ei îi sărise în ajutor.

— Pe viitor, ar fi mai bine să călărești înăuntrul zidurilor, domnișoară Royce, îi sugeră cu răceală. Drumurile văii nu sunt prea grele pentru o novice.

— Mai bine mergem să ne schimbăm, decise Teresa, și apoi putem asculta muzica lui Ramón. Cântă destul de bine, de fapt, și vocea îi e ca a unui înger.

O oră mai târziu, se auzea ușor sunetul unei chitare sub fereastra Catherinei, ceea ce o făcu să iasă pe balcon, deși nu privi peste balustradă ca să descopere cine îi făcea serenade atât de romantic, la lumina lunii. Știa că era Ramón și ascultă nerăbdătoare până când mișcătorul cântec de dragoste se sfârși. Se termină pe un ton jos, ca un oftat, și ceva din intensitatea sa se împrăstie în aerul liniștit înainte ca Ramón să continue cu o sardana catalană, de data asta mult mai veselă. Toate dansurile spaniole aveau propria lor individualitate și farmecul lor și curând își simți picioarele bătând ritmul melodiei pe care o știa deja.

— Coboară, o strigă ușor Ramón când termină de cântat. Prefer să te văd decât doar să știu că ești acolo.

— Don Juan în persoană, observă Teresa, venind în spatele ei în dormitor.

Catherine se răsuci, nereușind să-și oprească roșeața din obraji.

— Cântă frumos, remarcă neconvingătoare.

— Prea frumos uneori! Ramón poate emoționa și o inimă de piatră cu muzicalui, și se folosește de asta pentru propriile scopuri.

Nu trebuie să-l iei prea în serios, o avertiză Teresa, pentru că Ramón nu este întotdeauna serios. Sunetul chitarei este destinat îndrăgostiților, adăugă, dar doar dacă sunt într-adevăr îndrăgostiți.

— Ce atotștiutoare suntem în seara asta, spuse Catherine dându-și la o parte părul care-i intrase în ochi. Îmi place cămașa ta de noapte, adăugă. E tradițională?

Teresa făcu o piruetă îndatoritoare pentru a evidenția cămașa frumos și viu colorată pe care o purta.

— Tradițională din Andaluzia, recunosc. Țigăncile le poartă când dansează flamenco în jurul focurilor de tabără, și doamnele le îmbracă ca să meargă în trăsuri deschise pline cu flori la fiesta și ferias. Avem și noi aici, să știi, deși nu la fel de multe ca în Spania. Se duse spre ușă. Dacă ești gata coborâm și mergem cu Ramón pe patio.

Nu se referea niciodată la Ramón ca la unchiul ei, probabil fiindcă erau prea apropiați ca vârstă sau poate avea mai puțin respect pentru el decât avea pentru Don Jaime. Încă mai cânta la chitară când traversară podeaua lăcuită a holului spre ferestrele larg deschise ce dădeau în patio și se ridică să facă o plecăciune ușor ironică.

— În sfârșit! spuse. Am așteptat deja prea mult și eram disperat! Ce să vă cânt, señoritas? Un fandango sau o sardana veselă, sau doar un alt cântec de dragoste? Să știți că sunt atât de multe că aveți de unde alege.

— Cântă ceva de dans, comandă Teresa Bine dispune-mă! Ramón ezită.

— Hai! Aștept, spuse dând nerăbdătoare din picior.

— Ce vrei să dansezi?

— Canto, jondo, se hotărî după ce se gândi o clipă.

El ridică din sprâncene, dar nu ezită, așezându-se cu spatele sprijinit de unul din stâlpii aleii acoperite și punându-și chitara pe genunchi; curând muzica intensă umplu aleea și începu să zvâcnească în noapte.

Teresa se dădu ușor înapoi în hol, răsucindu-se de două ori cu mâinile în șold, dar nu le folosi în primele mișcări ale dansului. Toată emoția cântecului era reflectată pe chipul ei în timp ce-și dezlănțui bătaia ritmică a călcâielor, mișcarea ușoară a degetelor și încheieturilor, dând viață spectacolului ei și deodată se păru că liniștita hacienda fusese transformată într-o tabără țigănească sau în vreo obscură tasca unde numai pulsul unei inimi romane se putea auzi.

Cântecul crescuse în intensitate și picioarele zburătoare ale Teresei se învârtteau pe podeaua lăcuită. Acum își folosea mâinile pentru a sublinia dansul din ce în ce mai rapid, și le ținea sus deasupra capului și țâșneau în părți, apoi și le cobora ușor pe lângă ea, în timp ce călcăiele luau ritmul de la început. Aveai senzația că se pierduse de timp și spațiu și parcă și de ei doi uitase, atât era de absorbită de ceea ce făcea, iar Catherine nu putea decât să o privească vrăjită, până când realizează că nu mai erau singuri. Din umbră, Lucia îi privea calculată.

După câteva minute, Don Jaime veni să se așeze lângă Catherine.

— Teresa crede că poate dansa o viață, notă el, dar mai întâi trebuie să-și termine educația. Când va fi mai mare, i se va permite să aleagă singură.

— Și până atunci speri să se răzgândească, sugerează Catherine. Dar poate că într-adevăr asta vrea ea să facă, și poate că îi stai în cale cu atitudinea ta atât de neînduplecată.

— Crezi că nu sunt în stare să înțeleg?

— Într-un fel, da, fu forțată să recunoască. Cred că o judeci pe Teresa după propriile tale standarde – standardele unui bărbat – și nu sunt aceleași cu ale ei.

— Asta înțeleg, spuse. Și dumneata crezi că sunt prea aspru cu fratele meu, señorita? îl privi, înspăimântată.

— Nu am niciun drept să te critic, recunosc, dar cred că și Ramón este greu de ținut în frâu; soluția este să vrei să-i înțelegi punctul de vedere.

— Pentru cineva care ne cunoaște de puțin timp, ai ajuns la foarte multe concluzii, spuse Catherine își mușcă buzele.

— Ai dreptate, recunosc. Am făcut presupunții. El râse dintr-odată.

— Cred că ai fi bună pentru Soria, observă. Cel puțin pentru Teresa e clar că ești bună. Acum o interesează iarăși munca.

Răspunse indiferent la dansul nepoatei lui, dând din umeri în timp ce muzica sălbatică lua sfârșit și începu un cântec de dragoste. Muzica lină și convingătoare îi învălui, răspândindu-se în noapte într-un tremur ușor al sunetelor până când Lucia apăsă pe comutatoarele de pe perete și umplu aleea cu lumină artificială.

— Dacă ești gata, anunță cu răceală, o să servim masa. Merseră în sufrageria cu lambriuri, luară loc la masa lungă unde stătuseră și cu o seară în urmă. Don Jaime în capul mesei și Lucia în celălalt capăt,

Catherine și Ramón pe o parte iar Teresa pe altă parte.

— Unde ai fost de fapt în după-amiaza asta? Întrebă Teresa, privind peste masă la unchiul ei, care puse jos lingura de supă ca să-i răspundă.

— În puerto, așa cum ți-am spus deja, răspunse. Am fost să caut de lucru.

Atmosfera se încinse.

— Și ai găsit? Întrebă Teresa.

— Din păcate, nu. Se aranjase deja.

— Dacă vrei atât de mult să găsești de lucru departe de Soria, sugeră Don Jaime, ar trebui să stăm de vorbă. Ramón privi spre el.

— Data viitoare, spuse, ascunzându-și surprinderea cât de bine putu.

Când se duseră să servească cafeaua pe patio se așeză pe peretele jos, luându-și din nou chitara, dar de data asta nu mai cânta de dragoste. Cânta iute și vesel, un putpuriu de melodii culese la întâmplare, reflectând dispoziția pe care o avea acum. Teresa se așeză la picioarele lui ca să asculte. Toți se simțeau la fel, gândi Catherine; erau ca argintul viu, acum triști, apoi fericiți, și acest lucru nu putea fi schimbat, orice ar fi făcut Don Jaime sau Lucia.

CAPITOLUL 4

În următoarele zile, Teresa se mulțumi să călărească înăuntrul zidurilor haciendei, cum poruncise Lucia, și cu siguranță erau destule camere în care să exerseze. Casa însăși fusese construită sus, pe partea sudică a văii cu terasele de viță de vie coborând dinspre ea în șiruri, și undeva mai jos, unde bananii creșteau din abundență, erau drumuri înguste care erau perfecte pentru scopul ei. Manuel le însoțise și-n altă zi, antrenându-le caii după ce dăduse jos șaua de pe calul Luciei dar el nu avea niciun cuvânt de spus și a treia zi Catherine simți că putea călări și singură.

— Cu toate astea, spuse Lucia cu autoritate, Manuel va merge cu voi. Este un ordin și așa vrea să fie ascultat.

Așa că Manuel călărea alături de ele, suportând dizgrația Teresei, care însă se abținu să mai facă o scenă.

Și Jaime și Ramón erau prea ocupați ca să călărească pentru propria plăcere, dar uneori veneau alături de ele pe drumurile înguste ale proprietății sau serveau împreună cafeaua într-unul din adăposturile unde activitatea de împachetare luase proporții, mai ales

că arșița se intensificase.

— În puerto trebuie că e deja prea cald, spuse Teresa într-una din aceste ocazii. Aproape toată lumea pe care o cunoaștem are o casă la munte unde evadează din cauza căldurii, dar poate mergem la San Juan de la Rambla sau la Realejo Bajo pentru fiesta.

— Mi-ar plăcea, spuse Catherine fără să vrea. Va fi o ocazie de familie?

— Ah, draga mea, nu! Jaime va fi mult prea ocupat iar mama mea vitregă urăște fiestas, declară Teresa. Va trebui să mergem cu Ramón și poate cu Manuel care pare să fie câinele nostru de pază. Se uită urât, fără niciun motiv la tânărul inofensiv, dar Manuel era ori inconștient de dizgrația ei sau hotărât să o ignore.

Continuă să călărească printre măslini, unde drumul era ceva mai stâncos și de câteva ori Catherine fu mulțumită de mâna sigură a lui Manuel care-i ținea frâul când poneiul se împiedica pe pietrele aspre. Chiar și așa călărea mai cu încredere acum, învingându-și frica instinctivă pe care o simțise când se suise prima dată în șa. Era într-adevăr cel mai natural mod de a cerceta locul, ce fusese folosit de secole în această insulă perfectă unde zilele treceau într-o liniște desăvârșită.

Doar în rare ocazii Don Jaime folosea mașina familiei, când Lucia îl ducea la La Laguna pentru a lua avionul spre Gran Canaria sau altă insulă unde avea treabă. Deocamdată, era ocupat chiar pe insulă, dirijând recoltarea de pe plantațiile de jos, și-l văzură undeva departe călărindu-și arabul alb, în timp ce ei ieșeau de sub umbra măslinilor pentru a urca înapoi pe drumul principal al proprietății.

Catherine știa că nu va veni lângă ei de la o asemenea distanță, când el era atât de ocupat, chiar dacă îi văzuse călărind printre șirurile de măslini, și deodată se simți dezamăgită. Când ajunseră în sfârșit acasă văzură că Lucia întreținea un musafir.

O mașină albă și decapotabilă era parcată în capătul terasei și Alexandra Bonnington se ridică să-i întâmpine când îi văzu că se apropie.

— V-am văzut călărind printre măslini, le spuse după ce-i salută. Cât mă bucur să te întâlnesc din nou, domnișoară Royce, declară zâmbind dezarmant. Acum e mai ușor, sper.

— Desigur, recunosc Catherine. Apropo ce-ți face mâna? Alex ridică încheietura.

— Abia dacă se mai vede, declară mințind, fiindcă pe pielea ei era o cicatrice destul de adâncă. Sângerez eu mult, dar mă și vindec repede! Spune-mi ce-ai mai făcut de când ne-am cunoscut.

— Cel mai mult am călărit, și am mai căzut din când în când! spuse Cathy râzând în timp ce Lucia îi făcu semn lui Manuel să conducă poneii. Una peste alta, trebuie neapărat să perseverez pentru că e minunat să călărești. Dar văd că tu preferi să mergi cu mașina.

— Nu am de ales, spuse Alex, dându-se mai încolo de pe bancă pentru a-i face și ei loc să stea jos. Dacă aș avea un cal, nu aș ști ce să fac cu el, deși cândva călăream destul de bine.

— Poți lua oricând unul din caii lui Jaime, spuse Teresa, făcând-o pe mama ei vitregă să se încrunte.

— Poate că voi profita de ofertă într-una din zilele astea, se hotărî Alex fără prea mult entuziasm. De fapt, am venit să vă invit la fiesta, adăugă. Puteți petrece ziua cu mine la Orotava și seara coborâm pe coastă, ca să nu fie prea cald.

— Lui Cathy i-ar plăcea, spuse Teresa repede. Dacă venim la tine, atunci e perfect. Privi într-o parte la mama ei vitregă fără să-i ceară de fapt voie și Lucia sună să li se aducă ceaiul, cu o privire furioasă.

— Vei vedea, Alex, că nu prea sunt consultată în problemele astea, spuse. O să transmit eu invitația ta lui Jaime. Se întoarse spre Catherine pentru prima dată. Apropo, domnișoară Royce, pachetul dumitale de cărți a sosit din Anglia. Au fost trimise de la Madrid, deși nu înțeleg de ce-ți trebuie atâtea pentru o ședere atât de scurtă. Catherine fu luată prin surprindere.

— Credeam că o să-i fie de ajutor Teresei, explică. Sunt cărți pe care le am de mult timp.

— Un motiv în plus pentru care ar fi trebuit să rămână în siguranță în țara dumitale, spuse Lucia. Dar nu are importanță, sunt aici și poate că vrei să le despachetezi imediat ca să fii sigură că nu au pățit nimic.

Catherine se ridică în picioare, cu obraji înroșiți de stânjeneală.

I se sugerase să plece în modul cel mai scurt, ca unui servitor oarecare. Lucia îi vorbise pe același ton cu care i se adresa lui Manuel și lui Eugenie, cu intenția nedeghizată de a o face să sufere.

— Vă rog să mă scuzați, îi spuse lui Alex, oricum trebuia să mă schimb.

Teresa se duse după ea pe hol.

— Ți-am spus cum e Lucia, spuse. Chiar că e o viperă! A încercat să te umilească în fața lui Alex, dar nu are importanță. Dacă Jaime ar fi fost acolo, ar fi pus-o la locul ei.

— Dar locul ei e la hacienda, spuse Catherine cu voce scăzută, iar eu am fost angajată ca să te învăț engleza.

— Nu e același lucru, declară Teresa. Tu nu ești servitoare. O să vorbesc cu Jaime despre asta.

— Teresa – nu! protestă Catherine. Te rog să nu creezi probleme din cauza mea. Trase aer în piept. Până la urmă, Lucia avea dreptate. Nu o să stau aici o veșnicie. Teresa ezită.

— Eu vreau să stai aici foarte mult timp, spuse. Ești deja prietena mea.

— Ah, Teresa! Catherine nu mai reuși să spună nimic, fiindcă ochii i se umpluseră de lacrimi. Buzele Teresei formară o curbă plină de fermitate.

— După ce ne spălăm și ne schimbăm, coborâm împreună pe patio, spuse. Dacă nu facem așa, Alex o să creadă că e ceva ciudat la mijloc. Te ajut eu dimineață să despachetezi cărțile. Părea cel mai bun lucru de făcut, dar când Teresa veni la ușa ei, Cathy tot se mai învârtea în jurul rochiei.

— Grăbește-te! o mustră când o văzu pe Catherine în jupon. Sau o pierdem amândouă pe Alex.

Se auziră și alte voci pe patio când ajunseră acolo, voci masculine. Don Jaime și Ramón veniseră devreme de pe plantație și se opriseră să-și salute oaspetele neașteptat în timp ce Lucia ordona să se facă iarăși cafea proaspătă. Acum părea în elementul ei, grațioasa gazdă de la Soria, dând ordine pentru binele cumnatului ei, și Catherine nu putu să nu observe schimbarea. Lucia nu era frumoasă în sensul strict al cuvântului, dar înălțimea îi dădea un aer fermecător de care ea făcea uz.

— Îi spuneam ieri lui Jaime că a trecut aproape un an de când nu ai mai fost pe aici, îi spuse lui Alex. Prea mult timp, să știi, când locuim atât de aproape; știu că ești ocupată, dar era o încântare când veneai în vale să pictezi.

Alex privi grăbită în direcția lui Ramón.

— Asta a fost demult, spuse. Acum sunt membru în prea multe comitete, asta-i problema. Când te văd cal de bătaie, pun o duzină de

șei pe spinarea ta și când îți dai seama ce se întâmplă trebuie să te zbați ca nebunul să scapi de ele. Va trebui să mă gândesc la o splendidă scuză ca să pot spune „Nu!” data viitoare când mi se va cere ceva.

— Ba nu, îi prezise Jaime. Vei accepta și vei avea mare succes și toți prietenii tăi vor spune „Alex Bonnington se descurcă cu orice și nu face niciodată greșeli”.

Alex privi în jos la mâinile ei subțiri de artistă.

— Am făcut multe greșeli în viața mea, răspunse ușor. Nu toți facem greșeli?

Jaime se întoarse brusc și privi în josul terasei.

— Așa e, spuse cu asprime, dar sunt greșeli ale tinereții și iubirii.

Alex se ridică și se duse lângă el.

— Îmi pare rău, Jaime, se scuză. Nu am vrut să răsucesc cuțitul într-o rană veche.

Catherine se duse în cealaltă parte a aleii ca să strângă ceștile de cafea.

— Nu trebuie să faci asta. Lucia venise în spatele ei. Avem servitori care să strângă

Concluzia înțepătoare era prea clară ca să fie ignorată.

— În țara mea, suntem invitați să dăm o mână de ajutor, replică Catherine, fără să considerăm că ne umilim. Am venit să-mi iau rămas bun de la domnișoara Bonnington și mi-ar prinde bine o ceașcă de cafea după ce am călărit atât.

Privirile li se întâlneau, și în ochii Luciei se zări surprindere pentru o clipă, urmată de ceea ce s-ar putea descrie doar ca venin. Teresa, își aminti Catherine, o numise viperă de mai multe ori.

— Cafeaua este gata, anunță când Eugenie intră cu o imensă tavă de argint în mână. Poți s-o pui aici, o îndrumă ea, și torn eu.

Eugenie luă ceștile folosite, zâmbindu-i Catherinei, ca de la servitor la servitor.

Întrebându-se unde-i dispăruse simțul umorului, Catherine privi cum Lucia ducea ceașca de cafea a lui Don Jaime până la capătul terasei, unde o așeză pe zidul de jos.

— Alex? Întrebă. Mai vrei una?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să plec, Jaime, adăugă Alex, sper că-i vei aduce pe toți la fiesta. Să nu-mi spui că ai mult de lucru, fiindcă toată valea va fi în vacanță.

Jaime privi spre locul unde stătea Catherine.

— Sunt sigur că oricum Cathy ar vrea să meargă. Era pentru prima dată când îi pronunța numele de botez și Lucia îi aruncă o privire ascuțită. Cât despre Teresa nu mai spun, adăugă sec.

— De ce nu putem merge cu toții? sugeră Teresa. Am putea călări dimineața cu Manuel iar tu și Ramón aduceți mașina după-amiaza. În felul ăsta, nu va trebui să stai toată ziua departe de Soria, adăugă sever.

— Dar tu, Ramón? întrebă Alex. Vii? El ezită.

— Am fost de multe ori la fiesta.

— Niciodată nu e la fel, îi aminti Alex, privind exact în ochii lui tulburați.

— Nu promit.

— Vei fi la puerto, spuse încrezătoare, așa că tu de ce să nu iei masa cu noi la Orotava? Respiră adânc.

— De ce nu? spuse. Nu am niciun motiv să nu vin.

— Absolut niciunul, îl asigură Alex. Acum chiar trebuie să plec ca să nu ajung acasă pe întuneric.

— Asta înseamnă că tot nu-ți merg farurile, spuse Ramón rânjind.

— Urmează să mi le fac, zâmbi Alex, dar nu e nimic sigur.

— De fapt ai nevoie de o mașină nouă!

— Ma tem că da. Alex își luă geanta Nimeni nu trebuie să lipsească de la fiesta îi avertiză, zâmbind spre toată lumea. Nici tu Lucia!

— Fiestas nu mă prea interesează, declară Lucia, îndreptându-se spre terasă grăbită, dar de data asta o să vin.

Stătu în picioare lângă mașina albă cu două locuri în timp ce Don Jaime deschise portiera pentru Alex, gazda grațioasă urându-i drum bun musafirei care pleca.

Nu o să-i dea drumul, gândi Catherine. Niciodată Lucia nu o să-i dea drumul.

Dacă Don Jaime nu se însoară cu ea, va găsi altă modalitate ca să rămână stăpână la Soria, oricât i-ar costa pe ceilalți.

În următoarele zile, de câte ori Don Jaime era acasă, Lucia se învârtea și ea pe acolo. Ramón avea voie să-i țină companie Catherinei, dar nu și cumnatul ei, deși se părea că nu prea mai avea treabă pe proprietate. Muncea totuși de dimineața devreme până seara târziu, și

după aceea se închidea în birou cu un munte de hârtii care se mărea cu fiecare zi.

— De fapt, Jaime are nevoie de o secretară eficientă, spuse Teresa, dar mă îndoiesc că m-ar lăsa să-l ajut. Spune că scrisul meu este ilizibil și că nici la mașină nu știu să bat, dar aş putea să-i rezolv măcar corespondența.

— De ce nu-i sugerezi? Întrebă Catherine.

— Am făcut-o, dar crede că ar fi mai bine să mă ocup de școală. Are obsesia asta cu educația, înțelege, vrea să fiu o domnișoară corespunzătoare, cum se spune.

— Nu numai că se spune, râse Catherine, dar până într-un punct sunt de acord cu unchiul tău.

— E ridicol să-i spui lui Jaime unchiul meu, râse Teresa. E doar cu 12 ani mai mare decât mine.

— Asta înseamnă ceva. Și spuneai că Lucia are...?

— 29 de ani, șopti Teresa cu voce joasă. Curând va împlini 30.

— Ce groaznic, glumi Catherine.

— Acum tu râzi de mine, replică Teresa, dar n-ai decât să râzi cât vrei. Știu că urăște faptul că e mai mare decât Jaime, deși doar cu un an. Femeile din Spania îmbătrânesc mai repede, adăugă speculativ, privind-o pe Catherine îndeaproape, dar odată ce se mărită devin mai înțelepte decât englezoaicele.

Statutul de femeie măritată era ceva la care Lucia ținea mult și Catherine mai avea puțin până să fie și ea de acord, deși nu putea discuta asta cu Teresa. De la sosirea lor, aproape în fiecare zi, mama și fiica vitregă se împungeau verbal pe un motiv sau altul, și fiind mai bătrână în experiență, Lucia câștiga de obicei. Unele din certuri se bazau pe motive atât de triviale încât Catherine era furioasă pe amândouă, dar își amintea mereu că nu era de-a casei ca să se bage în astfel de treburi. Putea să încerce prin sugestii s-o influențeze pe Teresa, dar nu putea ține partea fiicei vitrege în fața Luciei.

— Poate ar fi mai bine dacă nu i te-ai adresa mereu cu madrastra, sugeră ea. Nimănui nu-i place să i se amintească mereu că este al doilea.

Teresa se întoarse furioasă.

— Ea nu e mama mea strigă. De ce să-i spun așa? Mama mea era bună și dulce și delicată. A murit când eu eram foarte mică.

— Dar ți-o amintești? Teresa ezită.

— De ce nu? protestă. Îmi aduc aminte cât de bună era și cât de frumoasă. Nu era înaltă ca Lucia; era scundă, ca mine. Scundă, brunetă. E un portret de-al ei în birou, unde Lucia nu prea intră.

Don Jaime părea hotărât să păstreze vie amintirea mamei ei, indiferent de ce credea Lucia. Orice altceva ce aparținuse primei neveste a lui Eduardo fusese luat de la vedere, dar probabil că portretul fusese atârnat în birou chiar de Eduardo înainte să moară și Don Jaime îl lăsase acolo. Nu îl băgase în vreo debara și nici nu-l distrusese.

Oare cum să facă să ghicească sentimentele acestor oameni la care venise să lucreze? se întreabă Catherine. Cum putea spera să înțeleagă vreodată adevăratele lor dorințe? Teresa era hotărâtă să stea morocănoasă tot restul dimineții, spunând că vrea să călărească singură ca să își schimbe dispoziția.

— Nu am niciodată ocazia să merg în galop când sunt cu tine, o informă pe Catherine cu intenția clară de a o face să sufere, ceea ce o făcu să semene perfect cu mama ei vitregă. Cu tine nu fac decât să mă târăsc de colo colo.

— Îl iei pe Manuel cu tine? întreabă Catherine. Teresa se ridică punând în evidență înălțimea ei ridicol de mică.

— Nu am nevoie nici de tine, nici de Manuel să mă păzească, spuse nepoliticoasă. Pot să am și singură grijă de mine.

— Sper, spuse Catherine. Și unde vrei să te duci?

— Încă nu m-am gândit. Teresa bătu în pavajul de piatră cu cizma de călărie. La Las Rosas, poate, sau la San Juan. Se acceptă, spuse repede când citi protestul din ochii Catherinei. Am fost acolo de multe ori.

San Juan de la Rambla era undeva departe pe drumul înalt spre coastă, după cum observase Catherine când își studiase harta, dar nu putea să treacă peste acel „se acceptă” cu care Teresa îi tăiasse orice comentariu.

— Ai și tu dreptul la un pic de timp liber, sublinie Teresa ca să justifice dorința ei de a pleca singură, și oricum nu poți călări atât de mult.

Mai devreme, Lucia plecase cu mașina ca să telefoneze unui prieten care era departe la Tacoronte, spunând că se va întoarce la ora patru, dar de data asta nu-l mai luase pe Manuel cu ea. Fusese lăsat la „sarcinile” lui și privi îndoielnic când Teresa își anunță intenția de a

pleca singură.

— Vei rămâne pe hacienda, señorita? o întrebă. E mai sigur aici. Teresa se încruntă.

— Poate, Manuel, dar nu tu ești cel care trebuie să mă sfătuiești. Nu ești servitorul meu și cu atât mai puțin stăpânul meu!

El roși, ridicându-se să prindă frâul pe care ea îl ținea lejer.

— Știi că ar trebui să te însoțesc, spuse. Așa vrea señora.

— Dar señorita nu vrea! Teresa îl lovi cu biciul peste umăr. Stai deoparte.

Manuel, sau te calc în picioare cu calul!

Era o ieșire urâtă pe care Catherine nu o mai văzuse în munca ei cu Teresa, un protest, poate, dar s-ar fi putut controla ca să o evite. Poate era din cauza faptului că Manuel era servitorul favorit al mamei ei vitrege, cineva pentru care fiecare capriciu al Luciei era o comandă îndeplinită fără ezitare, chiar fără gândire.

— Du-te după ea, Manuel, spuse Catherine când Teresa o luă în galop în direcția drumului principal. N-o pierde din vedere, dacă poți. Se uită la ea un pic confuz.

— Ce este? întrebă nervoasă. De ce nu te duci?

— Eu primesc ordine doar de la señora., spuse nesigur. Ea nu a spus să o urmăresc astăzi pe señorita când sunteți dumneavoastră cu ea.

— Dar acum nu sunt cu ea, Manuel, protestă Catherine. Asta e problema. A plecat de una singură la Juan de la Rambla sau în altă parte, la Las Rosas.

— Este o casă, spuse el, privind-o surprins. E pe cealaltă parte a văii.

— Cine locuiește acolo? întrebă Catherine aprig.

— Acum, nimeni, răspunse Manuel. Era cândva casa lui Don Jaime, înainte să vină el să locuiască la hacienda.

— Înțeleg. Știi de ce s-ar duce Teresa acolo?

— Nu știu, señorita. Este prost dispusă și probabil s-a avântat pe dealuri. Uneori se duce la Las Rosas și alteori într-o tabără de țigani unde se dansează cu adevărat flamenco. Se duce acolo să privească. Catherine simți că disperă.

— Trebuie s-o găsim, spuse, deși Lucia nu era acolo ca să-i dea lui ordine.

Manuel, vei merge cu mine. Pune șaua pe Vivo și pe poneiul tău.

Sunt gata în cinci minute. Se grăbi pe scări înainte ca el să mai apuce să protesteze, urcând treptele două câte două și trăgând pe ea pantalonii galbeni ai Teresei și o cămașă de mătase, sperând că Manuel o așteaptă cu poneii până se întoarce ea pe patio. Când ajunse acolo, nu văzu pe nimeni. Obişnuită de acum cu împotrivirea de catâr a servitorului spaniol care nu voia să asculte sau să se gândească la un ordin nejustificat pentru el, alergă prin casă în direcția grajdurilor unde Manuel se îmbrăca cu poncho.

— Nu o să ai nevoie de el, îi spuse ea nerăbdătoare. Ai pus șeile pe amândoi poneii?

— E mai bine dacă mă duc singur, spuse.

— Nu, se opuse ea, trebuie să merg cu tine. Nu ar fi trebuit să o las pe Teresa să plece de capul ei.

— O să se întoarcă, spuse el filosofic. Nu stă prea mult plecată.

Pentru servitori, faptul că Teresa alerga călare spre munți era un fapt obișnuit, dar pentru Catherine era ceva ce trebuia oprit, un act de bravadă sau irascibilitate care mai putea încă să fie oprit dacă reușeau să o prindă din urmă. Era ceva ce trebuia să facă, nu numai ca să o salveze pe Teresa de furia lui Don Jaime, ci și pentru a se autoapăra. Trebuia să mi se întâmple mie așa ceva! Doña Lucia va spune că mi-a lăsat-o în grijă, gândi ea.

O luară pe drumul principal, coborând spre vale, pentru a ajunge în partea cealaltă. Soarele ardea cu putere pe pantele de jos, și barrancos întunecate tăiau versanții, făcând drumul și mai dificil. Nimic nu creștea acolo până când solul negru vulcanic nu devenea mai roditor și atunci aveau să devină și ei bogați, adăugând terenurile cultivate marii proprietăți de la Soria; ar fi avut atâtea acri de pământ încât să nu-i poți cuprinde cu ochii nici măcar de pe un cal alb arab cum avea unul din bărbați.

De parcă și-ar fi făcut apariția la orizont, îl văzu pe Don Jaime de Berceo Madroza călărind pe creasta apropiată și privindu-și regatul extins, triumfător că avea să fie al lui toată viața.

Apoi, deodată, îl văzu într-adevăr venind spre ei, călărind pe un cal alb așa cum și-l imaginase ea, cu pălăria neagră stil Cordoban trasă peste ochi pentru a se proteja de soare. Călărea lejer la început, de parcă nu i-ar fi recunoscut încă, dar când își dădu seama cine erau, dădu pintoni calului și pomi spre ei într-un nor de praf.

— Ce faceți aici la ora asta? Întrebă, îngustându-și privirea din

cauza luminii puternice. Și unde e Teresa? Trebuie să fie nebună să vă lase să călăriți pe arșița asta. Se uită în spatele lor, dându-și seama repede că erau singuri. Unde e? repetă sever. Ați venit să o căutați.

— M-am gândit că ar fi bine ca Manuel să fie cu ea când călărește atât de departe. Catherine nu avea încotro, trebuia să-i spună adevărul. Eu călăresc atât de încet, iar ea a vrut să fie singură. Asta nu este, desigur, un motiv ca s-o fi lăsat să plece, adăugă sinceră. E vina mea. Făcu un gest cu biciul care arăta că nu îl interesau scuzele ei.

— Știi unde s-a dus? Întrebă.

— Spunea ceva de San Juan de la Rambla.

— De acolo vin eu acum.

— Atunci trebuie că s-a dus la Las Rosas. admise Catherine. Don Jaime, îmi pare cu adevărat rău. Am uitat că este atât de cald, că nu trebuie să călărească decât mai târziu. Acum știa de ce o durea capul și de ce solul vulcanic părea să ardă sub picioarele lor. Din prostie nu-și luase o pălărie sau măcar o eșarfă să se apere de arșița soarelui. Don Jaime făcu un calcul scurt, măsurând distanța dintre ei și hacienda.

— Trebuie să fie la Las Rosas, hotărî el. Avem mai mult de jumătate de drum până acolo. Își luă eșarfa de mătase de la gât, întinzându-i-o ei în timp ce discuta cu Manuel în spaniolă.

— Puneți-o, îi spuse când se așează. Sau vrei să-ți dau pălăria mea?

— Nu, spuse ea. Mi-ar cădea peste ochi. O făcuse să se simtă la fel de iresponsabilă ca Teresa, deși nu părea să dea vina doar pe ea pentru actuala situație. Se așează privind spre ea, în timp ce-și lega eșarfa pe cap.

— Ți-ar fi fost mai bine cu pălăria, spuse. Larga pălărie Cordoban care ne apără de soare. Uneori mi se pare o responsabilitate de familie, de parcă ne protejează pe toți la umbra ei. Luă frâul poneiului. Vom merge direct acasă, decise, vorbindu-i lui Manuel peste umăr. Apoi o vom căuta pe Teresa.

— Eu plec de acum, se oferi Manuel zelos.

— Nu, o vom căuta împreună. Călăriră spre capătul crestei, privind în jos spre barranco unde nu prea aveau ce vedea, decât stânci sălbătice și negre și un vechi șuvoi de lavă. care arsese drumul dintre ei. Deși acum purta pe cap eșarfa lui Don Jaime, Catherine simțea ceva fierbinte în cap și avea senzația că i se face rău, și fiecare mișcare precaută pe care o făcea poneiul i se părea mai intensă de mii de ori,

pocnindu-i în urechi până când nici nu mai putu să gândească clar. Nu-și permitea să cadă din spinarea lui Vivo deși singurul lucru pe care și-l dorea era să simtă pământul solid sub picioare și să aibă șansa să dovedească că lumea nu se învârtea cu ea. Don Jaime veni să călărească alături de ea.

— Cathy, ți-e rău? Întrebă.

— Nu, minți ea. Nu, pot să merg mai departe. El privi dincolo de ea, calculând distanța, apoi privirea i se îngustă.

— Am o idee strașnică unde am putea să o găsim, spuse. Nu e foarte departe și e în drum spre Las Rosas.

Văzură tabăra din vârful viitoarei creste, într-o gaură în munte, acoperită de un grup de copaci opriți din creștere, mai multe caravane de țigani fuseseră oprite pe o parte a drumului îngust. Fuseseră așezate strategic într-un semicerc, în afara drumului și lăsând un fel de portiță pentru intrare iar în centru ardea un foc, fumul alb ridicându-se în aerul liniștit.

Grupați în jurul focului sau împrăștiați pe scările de lemn ale căruțelor, țiganii se bucurau de căldura soarelui și de dansul impresionant al membrilor mai tineri ai comunității ale căror piruete sălbătice erau inspirate de un tânăr cu o chitară.

Fălciile lui Don Jaime se încleștară de furie și apoi Catherine zări un cal și un călăreț în capătul îndepărtat al taberei. Teresa era tot călare pe poneiul ei, arătând mai curând ca o statuie ecvestră sculptată în piatră decât ca o creatură din carne și oase; privea mișcărilor repezi ale călcâielor și gesturile mâinilor dansatorilor țigani. Fără să fie atentă decât la muzică și la execuția sălbatică a flamenco-ului, privea în jos spre țigani, deși nu încerca să li se alăture. Dacă ar fi făcut-o, probabil că ei s-ar fi zăpăcit, intimidăți și suspicioși din cauza prezenței unei străine. Doar dacă nu cumva mai fusese pe aici, iar ei erau prietenii ei!

Muzica încetă și Don Jaime își mână calul alb înainte, călărind în jurul taberei până ajunse acolo unde stătea Teresa, și aproape fără să vrea Catherine îl urmă, cu Manuel în spatele ei. Când ajunseră în partea ierboasă unde stătuse Teresa ca să privească, o văzură că aproape plângea.

— Acum ai stricat totul! strigă. De ce mă urmărești? Nu am probleme. Tot ce doream era să-i privesc pe acești oameni care dansează ca nimeni alții.

Don Jaime coborî de pe cal, punând frâul calului arab peste braț

în timp ce se apropie de ea, dar pe chipul său nu mai era nici urmă de furie.

— Hai acasă, Teresa, spune ușor. Ochii Teresei se umplură de lacrimi.

— M-aș fi întors oricum, spuse, dându-i voie să-i conducă poneiul înapoi pe cărare.

Când veni mai aproape, privi spre Catherine cu un zâmbet vag arcuindu-și buzele.

— Ar fi trebuit să te iau cu mine, spuse, ca să nu mai fie toată agitația asta.

Catherine încercă și ea să zâmbească, dar deodată i se întunecară ochii. Soarele ca o minge părea să se învârtă sus pe cer, cu razele lui lungi alunecând nebunește spre ea și auzi vocea familiară a lui Don Jaime.

— Dă drumul frâului și lasă totul în seama mea. Îl ascultă automat și după asta ordinele lui le auzi parcă de undeva, de departe, și i se păru că el se evaporă în lumina soarelui. Își simți picioarele atingând pământul, dar aproape imediat cineva o ridică înapoi în șa. Într-o altă șa, își dădu ea seama, conștientă că era undeva mai sus de pământ. Stătea sus pe spinarea calului arab. Marele cal bătu cu copita în pământ doritor s-o ia din loc dar Don Jaime îl struni în timp ce dădea ordine însoțitorilor. Catherine îl auzi pe Manuel spunând:

— Si, señor și-și dădu seama că Teresa venise și-i pusese o mână pe umăr, și apoi Jaime sări în șa în spatele ei și luă frâul.

— Trebuie s-o ducem la Las Rosas, spuse. Altfel nu se poate. Să călărim înapoi la hacienda înainte să se odihnească ar fi o nebunie.

Chatherine nu se opuse, deși știa că lui nu-i convenea să le ducă la Las Rosas, unde fusese cândva căminul lui. Capul îi pocnea acum cu o intensitate puternică și doar mâna lui fermă o ținea să nu cadă. Se întinse pe el, conștientă de trupul puternic și încordat de sub cămașa de mătase și de mușchii tari de pe brațe. Era ca un sanctuar de care avea nevoie; se simțea în siguranță și simțea o liniște greu de descris. Doar la asta se putea gândi.

Când ajunseră la Las Rosas, călătoria pe care o făcuseră în josul crestei deveni pentru ea doar amintire tulbure. Micuța casă era așezată într-o poiană de eucalipti, mirosul lor înțepător împrăștiindu-se în aerul liniștit și Catherine abia reuși să zărească zidurile de stuco galben și ferestrele în stil maur, precum și acoperișul de țiglă roșie. Era

o casă mică dar perfect proporționată, ce avea o terasă neîngrijită cu vederea la mare. De undeva de dincolo de curtea năpădită, o siluetă corpolentă îmbrăcată în negru veni să-i inspecteze.

— Ah, Maria! spuse Don Jaime. Avem probleme. Am venit să ne adăpostim de soare. Fu întâmpinat cu un șuvoi de vorbe în spaniolă, ce dezvălui zâmbetul fără dinți al Mariei. Era o femeie foarte bătrână și vorbea un dialect pe care-l înțelegeau doar Don Jaime și Manuel, dar care era clar că erau bine-veniți. Făcu imediat semn cu mâna unui bărbat mai bătrân care apărui la chemarea ei în frontonul casei, iar ea se grăbi înaintea lor ca să izgonească o ceată de găște ce stăteau în pragul ușii. Câteva capre maronii se adunară mai încolo ca să-i privească, cu urechile catifelate ciulite.

— Nu sunt obișnuite cu străinii, spuse Don Jaime când bărbatul le goni în tufișurile din apropiere. Așa cum nici tu nu ești, gândi Catherine vag. Țsta e locul unde vii tu ca să stai singur când intrigile de la Soria te depășesc.

Când o ridică s-o dea jos din șa, mâinile lui erau curios de blânde.

— Poți să mergi? întrebă.

— Da... desigur. O conduse spre o ușă arcuită unde bătrâna aștepta în picioare. Avea părul lung și murdar și mâinile îi erau murdare de pământ din cauza lucrului dar avea cei mai blânzi ochi pe care-i văzuse Catherine vreodată.

— Ai grijă de ea, Maria, spuse Jaime. Dincolo de ușă, culoarul rece părea să dureze o infinitate, cu ferestrele cu obloane trase pe fiecare parte, ceea ce ferea casa de tortura soarelui. Mobila era puțină, dar podeaua era bine lăcuită, făcând-o să strălucească ca suprafața unui lac. Catherine stătea încă nemișcată în pragul casei de la Las Rosas, învăluită în umbră și simțind o căldură pe care la Soria nu putea încă să o găsească.

— Muchas gracias, spuse, lăsând-o pe bătrână s-o conducă înainte.

Don Jaime veni în spatele lor, dând câteva ordine pe care Maria se grăbi să le îndeplinească.

— Stai jos, Cathy, spuse când ajunseră în camera lungă din capătul culoarului. Acum o să-ți revii repede, dacă stai la răcoare. E ceva ce trece repede, o să vezi. I se umezeau ochii din cauza amabilității lui, când ar fi putut să fie extrem de furios.

— Nu o învinui prea mult pe Teresa, reuși să spună șoptit. Nu a vrut să dea naștere la toată nenorocirea asta. Se uită în jurul ei, realizând că mobila din cameră era acoperită de cearșafuri alb cu albastru. Sunt aproape gata să ne întoarcem la Soria.

— Nu cred, decise el, privind-și ceasul. O să te întinzi o oră și mai vorbim după aceea. Dacă e nevoie, poți rămâne aici peste noapte, și rămâne și Teresa cu tine.

— Nu e nevoie, protestă ea, deși o durea încă rău capul și avea gura uscată. Dacă aș vrea ceva de băut... Vocea i se pierdu și începu să se legene pe picioare. Don Jaime o prinse în brațe ca pe un copil, ducând-o ușor din cameră pe un alt culoar unde o aștepta Maria în fața unei uși deschise.

— Aici, señorito, spuse. Este camera pe care o țin mereu pregătită pentru dumneavoastră. Probabil că-l cunoștea de mic pe Don Jaime, fiindcă folosisese diminutivul titlului său nobiliar cu atâta naturalețe, ceea ce arăta multă afecțiune și mândrie. Stând în patul lui Don Jaime cu ochii închiși, Catherine nu se mai gândi la ce era în jurul ei. Abia vedea bătrâna ce se mișca prin camera și-și dădu vag seama când Teresa veni să se așeze pe pat lângă ea o clipă, după care realiza că se întorsese Don Jaime

— Bea asta, îi recomandă, apăsând-o pe frunte cu degetele puternice. E ceva ce te va face să dormi puțin.

Se întrebă cât era ceasul, cât timp le trebuiseră să ajungă la tabăra țigănească și apoi la Las Rosas, și apoi bău lichidul rece și transparent pe care i-l turnase în pahar și încercă să adoarmă.

Când deschise din nou ochii, afară nu mai era lumină și deodată simți că pacea de la Las Rosas fusese violent sfărâmată. Dincolo de fereastră se auzi furioasă vocea pițigăiată a unei femei, și nu-i trebui mult timp să-și dea seama că era Lucia. Mama vitregă a Teresei venise să-i caute.

Amețită, se strădui să se ridice pe picioare, bucuroasă că nu o mai durea capul, deși fu nevoită să se sprijine de una din tăbliile sculptate de la piciorul patului, înainte să pornească pe podea.

— E vina ta, spunea Lucia. Tu o încurajezi! Nu auzi replica lui Don Jaime, dar se părea că Teresa plângea cu lacrimi de crocodil.

— Plânsul nu folosește la nimic, îi spuse Lucia, dar poate te-ai gândit că ai putea rămâne aici, departe de influența mea. Ei bine, acum știi exact. Vei pleca la Soria cu Manuel înainte să se întunece de tot și

vei trimite aici mașina, pentru iresponsabila ta profesoară care acum va trebui să plece!

Entuziasmul cu care rosti ultimele cuvinte era clar și Catherine se opri nervoasă, ascultând răspunsul lui Don Jaime.

— Trebuie să așteptăm să ne calmăm înainte să luăm vreo decizie, spuse. Nu consider că este numai vina lui Cathy. A fost o acumulare de circumstanțe care din păcate s-au terminat prost. O să discutăm după ce ne întoarcem la Soria.

Finalitatea deciziei lui nu putea fi comentată de Lucia. Veni în pragul ușii de la dormitor în timp ce Catherine își strânse părul.

— Înțelegi, desigur, că vei fi considerată răspunzătoare pentru această rebeliune, o anunță. Știai foarte bine că nu ai voie să călărești dincolo de hacienda, indiferent de ce decidea Teresa să facă. Nu trebuie să te iei după ea. Ea e sălbatică și e în stare să își asume orice risc, dar tu ar fi trebuit să știi mai bine. Cumnatul meu are destule pe cap și fără să apari tu ca să leșini la ușa lui din cauza căldurii.

Catherine se întoarse din fața oglinzii și se uită spre ea.

— Eu mi-am dat toată silința, señora, spuse încet. Am plecat după Teresa cât am putut de repede și nu am cerut eu să fac insolatie.

— Așa e, recunosc Lucia. Arăți groaznic, dar cred că poți călători mica distanță-până la Soria cu mașina. Nu se pune problema să te întorci călare, adăugă, chiar dacă Don Jaime a fost nebun să te aducă aici pe calul lui.

Știa foarte bine că acum Catherine își închipuia că vorbise cu Manuel, care era umilul ei servitor. Stând în cadrul ușii îmbrăcată în echipamentul convențional alcătuit din pantaloni albi, cămașă albă de mătase și cizme negre de călărie, cu pălăria cu boruri largi lăsate pe umeri, avea față de comandant nefiind frumoasă dar cu siguranță distinsă și cu un negreșit aer de autoritate care o reduse la tăcere pe Catherine.

— Ni s-au pregătit niște camere, spuse, cu toată lipsa de confort. Las Rosas nu mai este locuită, de vreme ce Ramón și Don Jaime locuiesc la Soria momentan. Dacă unul din ei se însoară, normal că celălalt se va întoarce la Las Rosas. De aceea Maria și soțul ei mai sunt angajați, să aibă grijă de casă și să o aerisească. Sunt prea bătrâni ca să facă treabă bună, dar Jaime insistă ca ei să rămână. Locuiesc într-o cabană mai jos pe deal. Catherine se îndreptă spre ușă.

— Acum sunt gata, spuse. Nu vreau să vă fac să așteptați.

Lucia nu făcu niciun efort să se dea la o parte. Blocase pur și simplu ușa și stătea acolo privind-o pe Catherine cu ochii de gheață.

— Cred că ar trebui să știi că e o chestiune de săptămâni până când Don Jaime va anunța logodna noastră, declară. Nu am spus încă la nimeni din cauza Teresei care, desigur, nu va fi de acord. Văd că nu spui nimic, domnișoară Royce, continuă.

Asta pentru că ești surprinsă sau pentru că aveai aspirațiile tale, chiar după scurta ta ședere la Soria? Catherine, care fusese șocată de anunțul neașteptat, o privi neîncrezătoare, gândindu-se la Manuel și la acea întâlnire clandestină la lumina lunii cu o săptămână înaintea.

— Nu crezi ce spun? spuse Lucia apropiindu-se de ea. Dar e o prostie de vreme ce te pot concedia oricând. Ești aici doar ca să o înveți pe fiica mea vitregă, nu ca să te îndrăgostești de orice bărbat care îți iese în cale.

— Nu sunt îndrăgostită...

— Te mai îndoiești încă de asta? spuse Lucia cu mâinile încleștate pe bici. Ar fi o mare prostie, domnișoară Royce, să ai aspirații prea înalte. Desigur, adăugă, dacă îmi vei spune că Ramón este cel care te-a vrăjit așa înțelege. El se face plăcut oricui. Catherine respiră adânc.

— Nu crezi că suntem un pic ridicole? sugeră. Sunt aici de puțin timp, așa cum ai arătat, așa că nu mă puteam îndrăgosti de nimeni.

Zâmbetul batjocoritor al Luciei îi dezvălui dinții albi și lucioși.

— Cu adevărat englezoaică! exclamă. Cu siguranță că tu mășori dragostea și pasiunea prin timp, dar cine poate să spună când ne îndrăgostim, domnișoară Royce sau cât durează? O zi, două sau jumătate de viață. Nu ai experiență în treburile astea, după câte văd, dar eu te-am avertizat. Nu-ți voi permite să rămâi la Soria dacă nu te concentrezi pe munca ta și uiți de îndrăgosteală. Da, o să am grijă să părăsești hacienda înainte să faci rău vieților noastre!

Răutatea și hotărârea i se citeau în ochi când se întoarse, iar Cathy rămase în dormitorul întunecat, întrebându-se ce avea să se mai întâmple acum. Fusese angajată de Don Jaime și de bunica sa ca să o învețe pe Teresa, iar Marchiza, cel puțin, o acceptase cu căldură, dar cum putea rămâne la Soria dacă Lucia o dezaproba fățiș? În câteva săptămâni, spusese Lucia, avea să anunțe logodna ei cu cumnatul și după aceea avea să comande doar ea, cum făcuse când Eduardo era încă în viață. Din nou stăpână la Soria!

Cu așa multă ambiție în suflet, mai conta dacă Lucia îl iubea sau nu pe Jaime? Mai conta oare Manuel care putea fi trimis așa ușor undeva departe? Lucia și-ar fi concediat amantul cu aceeași ușurință cu care ar fi concediat orice alt servitor care nu-i mai era pe plac.

Totul era o tâmpenie! Catherine se întoarse în camera unde dormise atât de liniștită vreo două ore, gândindu-se cât de bine reflecta camera personalitatea proprietarului ei. Jaime era atât de deschis, atât de cinstit în orice privință și Lucia nu avea dreptul să-l păcălească în vreun fel. Lucia și Manuel, care nu se putea abține să nu o iubească pe stăpâna severă care nu dorea altceva decât puterea. Dar poate era tradiția spaniolă, câte o aventură ici, colo, un pic de dragoste ca să treacă arșița unei după-amiezi de vară!

Își înlătură din cap ideea, știind că nu avea dreptate în privința lui Don Jaime. El nu era un bărbat care să iubească superficial și poate nu a doua oară. Alex Bonnington vorbise de răsucirea unui cuțit într-o rană veche” când vorbiseră de greșeli, iar el le pusese pe seama tinereții și iubirii. Dacă iubise pe cineva când era tânăr, atunci fusese ceva profund, își spuse ea singură, și deodată inima i se strânse din cauza unei dureri de nesuportat”. Nu-l iubi!” striga rațiunea în ea, dar știa că rațiunea nu avea nicio legătură cu dragostea. Don Jaime de Berceo Madroza își întinsese deja mâna de conquistador și atinsese inima sensibilă.

În bucătărie, se pusese masa pentru ei, un pui mare peste o grămadă de fasole într-un castron de pământ, servit cu bucățele de carne de vacă fierte și șuncă.

— Cocido! exclamă Teresa, pregătindu-se să-și mănânce porția. Nu am mai mâncat așa ceva de secole! Catherine se așează lângă ea pe banca de lemn, fără să poată mânca dar recunoscătoare pentru vinul pe care Maria îl turna dintr-un ulcior de piatră. Era aspru și rece, produs din strugurii Soriei, poate, sau în orice caz local.

— Nu bea prea mult, o sfătui Don Jaime, venind să se așeze lângă ea. E foarte tare dacă a stat mult. Cum te simți acum? o întrebă.

— Mult mai bine, mulțumită ție.

— Destul de bine ca să te întorci la Soria? Privirile li se întâlniră.

— Destul de bine. Nu putu să nu-i vadă privirea satisfăcută când se ridică în picioare gândindu-se că avusese dreptate când crezuse că el nu le voia la Las Rosas. Fusese o oprire necesară, dar era mulțumit că până la urmă plecau.

Teresa și Manuel dispăruseră amândoi imediat după ce-și terminară cafeaua, dar Lucia își priponi calul de gardul care înconjură curtea, hotărâtă să rămână aci până la sosirea mașinii, în mica bucătărie, atmosfera se încinse chiar în prezența Mariei care se tot foia curățând resturile mesei. Don Jaime își bău vinul și ieși afară.

— Tu și Teresa l-ați costat o zi de muncă, ținându-l cu voi, spuse Lucia. Văd că nu-ți dai seama cât de ocupat este în perioada asta a anului. Hacienda nu merge de una singură, domnișoară Royce, și nu cred că are pentru ce să-ți mulțumească fiindcă îi îngreunezi munca în loc să i-o ușurezi. Desigur, ar fi trebuit să rezolve problema de la început, în Madrid, când a văzut ce vârstă ai.

— Poate că da, recunosc Catherine slăbită, dar nu a făcut-o pentru că a crezut în mine.

— Și probabil te-a ajutat și Marchiza, observă Lucia zâmbind disprețuitor. Când vine să stea aici, mereu sunt probleme, și chiar și când se duce departe în Andaluzia își exercită autoritatea în ceea ce o privește pe Teresa. Nu cred că ți-ar plăcea să fii mamă vitregă, domnișoară Royce, te asigur, iar eu sunt prea tânără pentru rolul ăsta. Teresa m-a disprețuit încă de când m-am măritat cu tatăl ei acum patru ani. Avea doisprezece ani atunci, dar era uimitor de precoce chiar și pentru un copil spaniol. Eduardo și Jaime o răsfățaseră iar Ramón era prea apropiat de vârsta ei ca să fie altceva decât o jucărie. Cu această situație a trebuit să mă descurc eu la Soria când am vorbit aici ca soția lui Eduardo. Îți dai seama că nu a fost ceva romantic.

— Sunt sigură că ai avut puterea și scopul necesar ca să suporti și să rezolvi totul în felul tău, răspunse Catherine. Tragedia pare să fie că soțul tău a murit atât de curând după aceea.

— În mai puțin de un an, spuse Lucia fără să-și schimbe expresia feței, nici când a menționat de pierderea lui. Erau multe de făcut pentru Soria, și ce am făcut am făcut împreună cu Jaime... Eduardo a lăsat proprietatea într-o stare alarmant de deplorabilă după ce prima sa soție a plecat în America de Sud ca să-și realizeze cariera de dansatoare. Nu a fost vorba de un alt bărbat, înțelegeți, ci doar de carieră.

Redusă la tăcere de neașteptata veste, Catherine o privi neîncrezătoare.

— Te surprinde faptul că-ți spun toate astea, sugeră Lucia, dar e cel mai bine să știi adevărul despre Soria. Eduardo a distrus-o

continuând s-o neglijeze în timp ce Jaime a trebuit să se ocupe de tot, nereușind să facă mare lucru deoarece nu erau banii necesari. Aici am intervenit eu, adăugă cu mândrie. Eu aveam banii care le trebuiau lor. Știam că Eduardo ține la mine, desigur, într-un fel, dar de fapt Soria a contat cel mai mult.

— Trebuie să fi fost greu pentru tine la început, recunosc Catherine. Lucia zâmbi.

— Vai, să nu-ți pară rău pentru mine, domnișoară Royce, spuse. Eu sunt, cum să-ți spun, o femeie realistă. Nu aștept prea multe de la viață sau de la dragoste, dar ce am construit la Soria îmi aparține. Nu voi permite nimănui să mi-o ia.

— Cu siguranță totul va fi al tău când te vei căsători cu Jaime, spuse Catherine cu greutate.

— Și, asta așa e! spuse Lucia în timp ce o studia încă îndeaproape. Înțelegi că el nu știe de discuția asta a noastră?

— Desigur. În bucătărie se lăsă liniște când Maria ieși cu resturile de mâncare pentru găște.

— Ce vei face când vei părăsi Tenerife? întrebă Lucia, rupând liniștea pentru a pune întrebarea pe care o pregătise de mult. Catherine nici nu se gândise la viitor, chiar când Lucia o amenințase prima dată cu concedierea.

— Plec acasă, spuse, înapoi la Londra, unde cred că este casa mea.

O umbră întunecă apăru în cadrul ușii, dar fu Don Jaime cel care intra și nu Maria.

— Ești gata? întrebă. Am adus caii. Se uită direct la Lucia. Să-i duc eu și pe ai tăi ca să te întorci tu cu mașina?

— Bineînțeles că nu! spuse Lucia strângându-și eșarfa de mătase de la gât. O să merg înapoi călare, cu tine, Jaime. Avem multe de discutat.

Mașina intra în curtea mică, cu farurile aprinse. Catherine îl văzu pe Ramón la volan și pe Manuel în dreapta lui. Lucia lovi cu biciul nerăbdătoare.

— Nu era nevoie să te întorci, spuse când servitorul veni spre ei. De ce nu-mi urmezi instrucțiunile?

— Am venit să călăresc poneiul seșoritei, seșora, explică, cu ochii întunecați licărind a reproș. Când m-ați trimis de aici nu mi-ați dat niciun ordin.

— E-n regulă, Manuel, spuse Don Jaime. Poți călări cu noi. Nu e nicio problemă.

Oare? Tot ce văzu Catherine în clipa aceea era furia din ochii lui Manuel care se întoarse brusc să ia poneiul și să-l ducă înapoi la Soria.

— Vă dau numai bătaie de cap, se scuză când Don Jaime o ajuta să urce în mașină. Aveați treabă pe proprietate.

— Jaime este mereu ocupat, o asigură Ramón, întinzându-se pe volan, dar o să recupereze trezindu-se mâine devreme. Acum nu mai e lumină afară, așa că nu mai avem ce face pe câmp. Lucia se sui în șa, ținând în frâu calul mare și negru.

— Diablo o s-o omoare într-o zi dacă nu e atentă, bombăni Ramón. E mult prea puternic pentru ea, dar ea se mândrește cu faptul că e cea mai bună călărească de aici și până la Santiago del Teide. Călărește de când era mică, dar ori iubește caii, ori nu. Nu toți ne naștem campioni. Apropo, cum te-ai descurcat azi?

— Nu prea bine, după cum vezi, spuse Catherine încercând să zâmbească. Lipsa mea de abilitate a fost probabil cauza micii probleme de azi când Teresa a vrut să călărească în galop, ca să mai varieze.

— Să iasă puțin din obișnuit, cred. Băgă mașina în viteza a doua. Ce a mai fost de data asta?

— Nu sunt prea sigură. Catherine nu voia să discute problemele Teresei cu Ramón, deși poate că el le înțelegea mai bine ca oricine. Vorbeam despre mama ei.

— Aha! spuse Ramón încet. Asta era. Astăzi nimeni nu mai vorbește despre Carla.

— Ai cunoscut-o?

— Puțin. Eu eram la Madrid cea mai mare parte a timpului, ca să fiu educat, și cred că am considerat-o doar cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Teresa mi-a spus că era foarte frumoasă.

— De unde să știe ea? Era foarte mică atunci când a murit Carla.

Merseră mai departe în tăcere, lăsând în urmă drumul murdar, în lumina gălbuie care se mai zărea. Soarele apusese ca o minge portocalie, căzând în mare pe după munți, și în urma lui rămase o flamă scurtă și dramatică de purpuriu învăluind culmile înalte ce înconjurau El Teide, apoi dispăru totul la fel de iute cum apăruse. Înainte să se întunece bine ca să apară primele stele, ajunseră pe la barranco și o luară pe drumul principal, iar Catherine se lăsa purtată

de gânduri spre cele două siluete călare pe care le văzuseră plecând de la Las Rosas, amândouă la fel de înalte, drepte în șa, călărind una lângă alta, una pe un cal arab alb, alta pe un armăsar negru pe care Ramón îl numise Diablo. Păreau atât de mult a fi parte din ținutul străin și sălbatic încât părea aproape inevitabil să nu se căsătorească și să continue astfel să administreze împreună Soria.

— Te-ai întristat degeaba, remarcă Ramón. Te mai doare capul de la cât ai călărit prin soare?

— Cred că asta e, îi zâmbi repede. A fost o prostie din partea mea să plec fără pălărie, dar atunci nu mi s-a părut important, îmi place să simt vântul prin păr.

El luă o mână de pe volan și și-o puse peste a ei.

— Ești prea dulce, chiquita, spuse ușor. Sper să stai mult la Soria.

— Ca să te amuzi, Ramón?

— Ca să mă faci din nou să vreau să trăiesc!

— Nu fi absurd! spuse ea trăgându-și mâna.

— De ce ți se pare o prostie să-ți spun cât de frumoasă ești și să-ți spun cât de tare îmi bate inima când te privesc?

— Pentru că bănuiesc că ai mai spus-o de multe ori până acum.

— Ești dură cu mine, declară, și nu mă înțelegi. Tu râzi de mine chiar și când eu cânt pentru tine!

— Nu râd de tine, Ramón, ci cu tine! E o diferență.

— Yo comprendo! E bine, nu, să râdem împreună și să ne simțim bine?

— Exact! Întoarseră în dreptul unei porți deschise din zidul haciendei. Mergi la fiesta cu noi? Pari nehotărât.

— Nu eram prea sigur în legătură cu Orotava, recunosc, dar acum, că Alex m-a rugat, o să merg. Acum un an eram prieteni apropiați, dar n-a mers, adăugă în dialect englez care părea nefiresc când îl folosea el, cu entuziasmul lui spaniol. Nu ne mai înțelegem.

— Alex este o persoană foarte înțelegătoare, cred.

— De acord. Stătu pe gânduri o clipă. Dar e ținută de obiceiurile ei.

— Adică nu se îndoaie la orice adiere trece peste ea? El râse brusc.

— Ca Don Quijote! Crezi că asta sunt eu? Crezi că-mi plac aventurile de dragul aventurilor?

— Nu-i așa? El dădu din umeri.

— Nu mereu. Știu ce vreau într-adevăr și, când nu va mai fi nevoie de mine la Soria, o s-o fac

— Vei pleca la Madrid?

— De ce nu? Îți dai seama că locul ăsta nu-mi oferă nimic.

— Chiar dacă Don Jaime mai are încă nevoie de tine?

— Nu va mai avea nevoie de mine când își va plăti datoriile față de Lucia.

— Vrei să spui – când se vor căsători?

— Își va plăti datoriile înainte de asta. Nu s-ar însura doar pentru asta, înțelegi?

Cred că da. Ajunsese acasă. Teresa nu a venit încă.

— O să vină curând. Nu am depășit-o pe drum, explica Ramón, pentru că exista un drum mai scurt prin plantații și probabil că a luat-o pe acolo.

Casa părea părăsită, deși luminile erau aprinse în bucătăria ale cărei ferestre dădeau spre curtea unde erau grajdurile. Ramón trase mașina la capătul terasei, așteptând tăcut ca ea să coboare.

— Cathy, spuse, aplecându-se peste volan ca să o privească, indiferent ce crezi de actuala situație – despre Lucia și Jaime – rămâi la Soria de dragul Teresei – și al meu. Rămase în picioare o clipă, fără să-i răspundă.

— Nu eu voi hotărî, spuse în cele din urmă, cum pot să rămân dacă mi se va cere să plec? Înainte ca el să-i poată răspunde, Teresa își făcu apariția la capătul îndepărtat al aleii, urmată de Alfredo.

— M-ai învins! exclamă Teresa. Cu toată scurtătura mea. Aruncă frâul spre Alfredo în timp ce descăleca. Lucia se întoarce călare cu Jaime, desigur.

— Au plecat de la Las Roses odată cu noi, îi spuse Ramón. O să ajungă și ei curând.

— Eu nu-i aștept, spuse Teresa. Sunt obosită și mă duc să mă culc.

— Fără să mănânci?

— Am mâncat bine la Las Rosas. Ramón nu încerca să-și ascundă amuzamentul.

— Îmi dau seama! spuse. Vrei să-i transmit Luciei regretele tale?

— Dacă vrei, dar oricum nu va avea niciun efect. Buenas noches, Cathy. Lo siento mucho!

— Teresa își cere atât de frumos scuze, spuse Ramón. Ar putea să scape și de crimă dacă ar avea chef.

— Ești ridicol! spuse Cathy zâmbind.

— Știi că eu spun numai adevărul, protestă Ramón. Deja ai iertat-o că ți-a făcut atâtea probleme în după-amiaza asta, și doar pentru că s-a scuzat frumos. Coborî din mașină și se așează lângă ea pe patio unde era multă umbră. Nu porți niciodată ranchiună, nu-i așa? Întrebă, punându-și brațul pe după ea, întotdeauna ești generoasă. Vru s-o sărute pe obraz, dar ea se trase înapoi.

— Nu, Ramón, spuse. Nu în seara asta! Nu am chef nici măcar de serenade.

El râse ușor în întuneric.

— O să vin să-ți cânt ceva mai târziu, îi promise. Sub fereastră.

— Până atunci o să dorm.

— Ți-am spus eu că ești dură! oftă adânc când auzi tropotul copitelor cailor apropiindu-se de ei. E Lucia, vine acasă cu Jaime.

Nu se mișcă atunci când văzu cele două siluete venind pe terasă și Cathy simți două pete roșu pe obraji, fiind stânjenită când Don Jaime îi recunosc. Lucia, în schimb, părea ușor amuzată.

— Unde e Teresa? Întrebă ea. Trebuie să mă duc s-o caut.

Ramón plecă pe lângă Catherine când fratele său apăsă comutatoarele de pe pereții din hol și lumină puternic holul.

— Cred că ești obosită, îi spuse Jaime lui Catherine. Du-te să te culci și o să-ți trimit niște mâncare în cameră. Vorbim mâine dimineață.

Vocea îi era rece și dezaprobatoare, deci se interesase de sănătatea ei mai ales că-i fusese atât de rău la Las Rosas, și lui Catherine i se păru ciudat că voia să-i vorbească dimineața între patru ochi. Posibilitatea unei concedieri imediat i se păru sternă.

— Dacă-mi dai câteva minute să mă schimb, se oferi ea cu mândrie. Sunt destul de bine ca să ascult și acum ce ai să-mi spui. Îi mai dispăruse furia din privire, dar răspunse aproape indiferent.

— Mâine dimineață, Cathy. La ora unsprezece îmi vine un cumpărător. Dacă vii la mine în birou pe la zece, nu am să te țin mult.

CAPITOLUL 5

A doua zi dimineață, la ora zece, Catherine păși grăbită pe hol și bătu la ușa biroului.

— Adelante! Trase adânc aer în pieptși intră. Don Jaime stătea

în mijlocul camerei, așezat la un imens birou negru, dar se ridică în picioare când intră, împingându-i un scaun pe care ea se așează.

— Cum te simți? întrebă.

— Complet refăcută. Să se scuze pentru ce se întâmplase în ziua precedentă sau să-l lase s-o mustre în felul lui? Nu credeam că o să dorm atât de profund.

— Erai obosită. Ai călărit prea mult prin soare. Ține minte să nu mai pleci niciodată fără pălărie. Dar cred că ți-ai învățat lecția în privința asta, adăugă.

— O să iau una de la Teresa. Vorbeau de viitor, chiar dacă pe departe, iar Catherine își imagina că nu va mai exista viitor pentru ea la Soria. Moralul i se mai ridică un pic, deși încerca să nu se observe cât de stresată era.

— Aha, Teresa! spuse el. Vreau să vorbesc cu tine despre Teresa.

Aștepta ca el să continue, cu mâinile împreunate în poală, cu privirea ațintită asupra lui.

— Ai ajutat-o deja în multe privințe, spuse neașteptat. Nu mai e atât de țăfnoasă cum era, deși mereu este imprevizibilă. Seamănă prea mult cu mama ei, mă tem, ca să se poată schimba complet, și nici nu aș vrea să fie total lipsită de tărie de caracter. Privi peste capul ei spre un portret în mărime naturală, pictat în ulei, care atârna pe peretele de deasupra unei canapele de catifea roșie ca rubinul.

— Ai să înțelegi ce vreau să spun dacă te pricepi cât de cât la pictură, sugeră el.

Catherine se întoarse în scaun și o privi pentru prima dată pe Carla de Berceo Madroza. Văzu o tânără cu păr negru și des care-i cădea pe umeri și încadra un chip atât de frumos încât i se tăie respirația. Pielea Cariei era ca marmura iar ochii albaștri, pe jumătate ascunși de genele negre, erau adânci și intenși. Mâinile mici și delicate erau împreunate în faldurile unei fuste voluminoase care cădea în valuri după valuri în jurul ei și undeva lângă gât era rubinul roșu ca sângele pe care-l purta acum Lucia. Fără să vrea observă că pentru acest portret Carla pozase pe canapeaua de catifea roșie care era acum sub ea, adusă în birou, fără îndoială, de un bărbat care mai era încă îndrăgostit de ea.

Eduardo sau Jaime? Oare de aceea Don Jaime nu se căsătorise niciodată? Oare aceasta era tragedia care dăduse naștere la acele zvonuri urâte despre moartea fratelui său? Privind din nou la chipul

întunecat, fantomatic de la birou nu putu să vadă semnul lui Cain pe obrazul lui Jaime de Berceo Madroza.

— Era superbă! se auzi spunând. Nu mă mai miră de ce o venerează Teresa.

El se încruntă.

— Teresa nu a cunoscut-o de fapt, spuse el brusc. Despre asta vreau să-ți vorbesc. Și-a construit o imagine despre mama ei greu de dărâmat, chiar dacă aş vrea s-o fac, dar câteodată mă sperie asemănarea dintre ele.

Vezi tu, Caria nu a murit aici la Soria. Ea a fugit când fetița avea trei ani. Viața liniștită de la hacienda era prea plictisitoare pentru ea și-așa s-a întors la Rio de Janeiro ca să danseze. Se așează privind la portretul din fața lui.

— Fratele meu a cunoscut-o în Santa Cruz. Era o dansatoare în pragul gloriei, dar s-au îndrăgostit unul de altul și s-au căsătorit în mai puțin de o lună. Teresa s-a născut un an mai târziu, era mică și negricioasă ca mama ei, și cu mult din intensitatea Cariei în sânge. Lucia fusese mai puțin generoasă când spusese despre ea că are „sânge de țigancă”.

— Era țigancă la origini, continuă Jaime de parcă i-ar fi citit gândurile, și poate de aceea dansa atât de bine și nu a putut să se stabilească la Soria sau în altă parte, îndrăznesc să spun că ținea la fratele meu în felulei, dar îi plăcea mai mult să danseze. Avea gloria înainte și un mod diferit de viață așa că și-a abandonat copilul și soțul pentru a merge în căutarea acestui alt mod de viață.

Nu părea un bărbat îndrăgostit de soția fratelui său. Îi părea rău de Carla și Eduardo și de Teresa care era atât de micuță pe vremea aceea și făcuse tot ce putuse ca s-o corecteze pe Teresa. Dar acum se părea că Teresa avea să se împotrivească la tot ce fusese învățată și să refuze sincera dragoste a Marchizei. Catherine îi privi gura și linia ei ferma.

— I-am promis fratelui meu că voi avea grijă de ea, spuse cu fermitate și datorez familiei să mă îngrijesc să nu i se întâmple vreun rău din cauza modului în care gândește; asta până va fi destul de mare să judece singură. Peste un an, va pleca la Madrid la Universitate ca să-și termine educația, și apoi, dacă va mai dori să danseze, nu are decât s-o facă.

— Cred că ești foarte corect, spuse Catherine, deși ochii albaștri

ai Cariei păreau să protesteze din tabloul atârnat pe peretele din spatele ei, și mai cred că până la urmă Teresa se va îndrepta. O privi o clipă fără să spună nimic.

— Cred, într-un fel, că asta va depinde de tine, spuse în cele din urmă. Vorbește frumos de tine, Cathy, chiar după o perioadă atât de scurtă, iar tu ești tânără și poți s-o înțelege. Mărturisesc că, atunci când ne-am cunoscut la Madrid, nu te-am considerat potrivită – aveam idei preconcepute despre cum trebuie să arate o profesoară responsabilă – dar acum sunt gata să-mi cer scuze. Văd că Teresei îi trebuie de fapt o companie, cineva apropiat de vârsta ei dar mult mai matură.

— Trebuie să încerc să reușesc, Señor Don Jaime. I se adresase cu titlul întreg, zâmbind cu toată fața deoarece se simțea atât de ușurată. Cred că până la urmă Teresa va renunța la dorința de a dansa și va accepta faptul că tu încerci să-i oferi cea mai bună viață cu putință. Câteodată am impresia că știe deja cât de norocoasă este în privința asta, dar nu poți s-o învinuiești că vrea să mai sară pârleazul din când în când. Zâmbi la auzul acestor cuvinte iar ea se ridică, confruntând resturile de hârtii de pe biroul dintre ei.

— Teresa se gândea că poate i-ai da voie să te ajute, sugera ea. Ar fi constructiv pentru ea. Jaime privi spre mormanul de scrisori și documente de afaceri împrăștiate în fața lui.

— Nu ar rezista nici cinci minute, prezise el. În privința asta seamănă cu Ramón, este prea dezordonată.

— Nu vrei să te ajut eu? Întrebă sub forța impulsului. Am făcut un curs de afaceri după ce am terminat școala și știu să bat la mașină. Când Teresa are ore de muzică, eu nu prea am ce face. El ezită.

— Asta nu prea era prevăzut în contract, sublinie.

— Are importanță? Nu aștept ca să mă plătești.

— Dar asta nu mai e nicio afacere, spuse. Îți voi da un salariu. Mi-ai fi de mare ajutor, recunosc, de vreme ce nu prea sunt făcut pentru munca de birou. Să stau închis aici, să stau chiar și o oră la birou, mă enervează cumplit.

— Atunci rămâne aranjat. Era o copilărie din partea ei să fie atât de entuziasmată de un lucru atât de minor, își spuse Catherine. Vrei să încep în după-amiaza asta?

Își aruncă privirea peste mormanul de coli ministeriale.

— E o sarcină grea, observă.

— Mă descurc eu. Era foarte emoționată de această perspectivă.

Mă ocup întâi de scrisori și o să încerc să le potrivesc cu documentele relevante și, când n-o să mai pot, o să vin să-ți spun.

— Găsești o mașină de scris pe undeva. Eduardo obișnuia s-o folosească. Deschise ușița unui dulap. Aici, cred. Da, uite-o! Crezi că te descurci cu așa o vechitură?

— O să încerc.

— A folosit-o și Lucia o dată sau de două ori, dar spunea că nu e bună.

Pentru prima dată, Catherine se gândi la Lucia, spunându-și că nu ieșise învingătoare din cearta cu cumnatul său, pe drumul de întoarcere de la Las Rosas.

— Sper ca Doña Lucia să nu creadă că-mi neglijez îndatoririle în ceea ce o privește pe Teresa, încep eu nesigură, dar Jaime îi tăie vorba.

— De ce s-ar supăra? Nu ai fost angajată s-o instruiești pe Teresa douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. O să-i spun eu Luciei de angajamentul nostru.

Pentru a doua oară se purta ca stăpânul Soriei, arbitrul tuturor, atâta timp cât se aflau sub acoperișul lui. Catherine nu-l putea contrazice și nici Lucia nu ar fi făcut-o, decât dacă era vorba de ceva foarte serios.

Când îi spuse Teresei despre noul angajament, eleva ei păru foarte amuzată.

— Lucia o să crape când o să audă, și Ramón la fel.

— De ce Ramón?

— Pentru că-i place să creadă că ești tot timpul acolo când te cheamă.

— Nu exagera!

— Nu, îl cunosc foarte bine pe Ramón. Nu se simte bine decât dacă are o fată frumoasă la picioare.

— Ar trebui să fie invers! spuse Catherine râzând.

— Ramón va pretinde că-ți este la picioare, dar nu vorbește serios.

— O să țin minte avertismentul tău!

— Alex Bonnington a fost singura care l-a expediat – cum spuneți voi în engleză? – cu o muscă în ureche.

— Cu un purice, dar nu prea cred că Marchizei i-ar plăcea expresia asta!

— Aș vrea să vină să ne viziteze, spuse Teresa supărată. Când este ea aici, nu mă plictisesc niciodată. Poate o să vină, într-una din zilele astea, când se plictisește de Andaluzia, deși s-ar putea să mai dureze. Când începi să lucrezi pentru Jaime?

— Astăzi după amiază, când te duci tu la ora de muzică.

De două ori pe săptămână, Teresa călătorea la Santa Cruz ca să fie instruită de un bine-cunoscut profesor de muzică, mai exact să cânte la pian, și adesea îl acompania pe Ramón când acesta cânta seara la chitară, deși se certau mult pe modurile de execuție a cântecelor. Ramón, care era autodidact, nu putea să citească după note, dar certurile degenerau în râsete sau compromisuri, ceea ce părea să le placă amândurora.

— Credeam că ai să vii cu mine la Santa Cruz, spuse Teresa punând bot. Puteai să te uiți prin magazine cât stăteam eu cu profesorul și după aceea am fi servit ceaiul la Mency sau la Bruja, unde este și o piscină! Teresa o privi gânditoare.

— Ești mult prea conștiincioasă, declară. Poate vrea Lucia să meargă la Santa Cruz.

Mașina porni cu Teresa singură pe bancheta din spate. Era ora două și zgomotul din bucătărie începuse să se domolească. Curând urma ora de siestă și casa avea să fie cufundată în liniște, potrivit-se cu pacea de pe plantațiile inundate de soare... Ici colo se zărea câte un camion, încărcat cu banane, dar altfel nu prea erau semne de viață în arșița înfiorătoare. În Santa Cruz era chiar și mai cald, căci acolo nu pătrundea vântul de la munte. Catherine se bucura că rămăsese la Soria.

La ora trei își croi drum spre birou, deschizând ușa și zărind dezordinea dimprejur. Se duse spre birou cu sentimentul ciudat că este urmărită, dar singura privire pe care o întâlni era cea pictată pe peretele de deasupra canapelei îmbrăcate în catifea roșie. Caria de Berceo Madroza o privi cu ochi melancolici". Ce faci aici?" părea să spună". Tu nu ai loc aici".

Se așeză la treabă cu ochii plini de chipul frumos, cu privirea jucându-i-se pe fabulosul rubin de la gâtul Cariei. Era genul de bijuterie pe care doar cineva cum era Carla îl putea purta avantajos, se gândi, foc și sânge adăugate într-o piatră prețioasă. Ar fi putut să-l poarte Teresa, dar nu dorea Lucia, care era o ființă prea rece ca să renunțe la avantajul de a-l purta. Era o bijuterie ce reflecta focul din ochii celui

care o purta, nu era făcută să stea latentă pe lanțul de la gâtul Luciei.

Munci până când ceasul de pe căminul înalt bătu ora cinci și reușise să aranjeze cele mai multe hârtii în teancuri îngrijite, în ordinea importanței pe care o aveau. Fusesse un efort galant și era mulțumită de ea, atât de mulțumită încât nu auzi ușa deschizându-se.

— Ce cauți tu aici, dacă pot să întreb? Întrebarea incisivă a Luciei îi străpunse gândurile ca pocnetul unui bici.

— Am lucrat, spuse Catherine ridicându-se de la birou. M-am oferit să-l ajut pe Don Jaime în timpul liber, de vreme ce are atâtea altele de făcut.

Lucia intră în cameră.

— Ce speră să obții? Întrebă. Crezi că, dacă lucrezi pentru el, te va aprecia mai mult?

— Îmi place munca asta, spuse Catherine ca să se apere, și nu am altceva de făcut cât timp Teresa este la ora de muzică. Și era prea cald ca să mă duc la Santa Cruz.

— Nu te mai deranja cu scuzele, răbufni Lucia. Știu foarte bine de ce faci asta. Îți imaginezi că-i poți deveni indispensabilă ca secretară neplătită.

— Nu neplătită. Mi-a oferit un salariu.

— Chiar așa? Obrajii Luciei se înroșiră. Și tu ai acceptat, fără îndoială.

— Normal. Don Jaime a subliniat că este ca un fel de afacere, și era cel mai simplu mod de a rezolva problema.

Lucia nu părea s-o asculte. Se întorsese să privească portretul predecesoarei ei, și în ochi i se citea tot veninul pe care-l purta în sânge.

— Înțelegi că nu ești bine venită aici, spuse. De când ai venit, nu ai făcut altceva decât să creezi probleme.

— Da, cred că acum îmi dau seama, recunosc Catherine, dar eu am făcut tot ce-am putut, Doña Lucia, am sperat să vă fiu pe plac.

— Să-i fii pe plac lui Jaime, vrei să spui! Mă rog, continuă o săptămână sau două, dar mai mult n-o să dureze. Are foarte puțină încredere în femei și asta n-o s-o poți schimba niciodată. Nici măcar femeia aceea bătrână, bunică-sa, nu are nicio putere asupra lui.

— Atunci am foarte puțin de sperat, spuse Catherine, încercând să zâmbească.

Lucia continua să studieze portretul, holbându-se la chipul

pictat al Cariei de parcă ar fi căutat răspunsul la întrebarea nerostită pe care o purta în suflet.

— Nu am încercat niciodată să-i iau locul, spuse, vorbind mai mult pentru sine. Nu aş fi putut, chiar dacă aş fi vrut, dar eu am făcut mai multe pentru Soria. Jaime ştie asta, declară agresiv. Ştie câte îmi datorează hacienda şi nu va trece peste asta. Se întoarce ca s-o confrunte din nou pe Catherine. Poţi să munceşti pe brânci pentru el dacă vrei, dar nu va uita ce-mi datorează mie!

— Sunt sigură că nici nu ar vrea să uite, spuse Catherine, simţind că situaţia devenea jenantă. El – vrea să se însoare cu tine. Parcă spuneai că vă veţi logodi foarte curând.

— Da!! Da, asta aşa e, răspunse Lucia emfatic. Eu deţin întreg controlul asupra acestei case, chiar şi acum, înţelegi?

În timp ce Catherine o urma spre uşă, ochii pictaţi ai primei soţii a lui Eduardo de Berceo Madroza păreau să le urmărească afară. Teresa întârziase de la Santa Cruz.

— M-am întâlnit cu cineva, spuse misterioasă. Un vechi prieten de familie. Îşi aruncă cutia de piele într-o parte. Ce frumos e în oraş! exclamă. Chiar şi la Santa Cruz. Am servit ceaiul într-unul din hotelurile noi de pe plajă. Unde e Lucia?

— La bucătărie, cred. Catherine se simţea uşor jenată. Mai bine du-te repede sus să te schimbi. E trecut de ora şase. Teresa râse.

— Nu ar avea niciun rost, decise ea. Manuel o să-i spună, oricum. Să ştii că-mi pare rău de Manuel, continuă. Este atât de devotat madrastrei mele, deşi ei nu-i pasă de el. Cred că într-o zi o va vedea aşa cum este de fapt şi va pleca în altă parte să-şi plângă dragostea în secret.

— Vorbeşti prea mult, spuse Catherine, îndreptându-se spre scări.

— Înţeleg mult mai multe decât cred ceilalţi, spuse Teresa întorcându-se. Dar mai bine spune-mi cu ce ai să te îmbraci mâine la fiesta, adăugă veselă. Ai vreo rochie specială? Trebuie să fim toate foarte frumoase ca să nu-l supărăm pe Don Jaime!

Când pomenea titlul întreg al unchiului ei, de obicei o făcea cu ironie.

— Nu-mi răspunzi! protestă, întorcându-se la cotul scărilor. Nu ai cu ce să te îmbraci?

— Nu mă gândeam că o să merg la o fiestă.

— E una minoră. Nu e ceva gen Corpus Christi, înțelegi, dar toată lumea îmbracă cele mai frumoase rochii și se dansează pe stradă. Ochii i se luminează. Putem să ne distrăm de minune. O să mergi în trăsură, desigur, cu Alex Bonnington, dar eu o să merg călare cu Ramón și cu Jaime.

— Și Lucia? întrebă Catherine fără să vrea.

— Nu știu. Ea merge rar la fiesta, dar de data asta cred că o să călărească. Ar fi nedemn. În plus, adăugă cu chipul întunecat, nu ar mai putea să poarte rubinul mamei mele, dacă ar sta călare.

Rubinul era un aspect trist pentru Teresa, care râvnea la el, deoarece aparținuse cândva mamei ei. Catherine întoarse discuția la un subiect nepericulos, și anume ce va purta ea la fiesta.

— Rochia aia frumoasă pe care o aveai seara trecută, sugeră Teresa, cu altă dispoziție. Ai putea s-o îmbraci cu o eșarfă viu colorată. Am o grămadă în baul în camera mea. Să vii să-ți alegi una. Cufărul vechi din piele, cu colțurile ținute era ca o veritabilă mină de aur pe care puteai s-o exploatezi cu mult entuziasm.

— Ai putea s-o iei pe asta, sugeră Teresa, ridicând în mână o frumoasă mantilla pe care Catherine o admira. Va arăta bine, și-ți va ține și de cald dacă o să bată vântul prea tare. Sau asta, adăugă, găsind o eșarfă roz strălucitoare. Alege repede și hai să le încercăm!

Extrem de vioaie, era deja la jumătatea drumului spre fiesta, cu ochii licărindu-i, cu buzele roșii întredeschise, cu picioarele zeloase prea nerăbdătoare ca să stea calme mult timp, și în clipa aceea era într-adevăr frumoasă. La urma urmei era fata Cariei, plină de viață și neostenită cum fusese mama ei chiar după ce se măritase și născuse un copil. Tot potențialul periculos era în ea, oglindit în ochii negri ca să-l poată vedea oricine dar avea și sânge de Madroza prin vene.

Catherine se mai ușura când realizează acest lucru, deși își aminti de Ramón care era hotărât să ia viața în piept în adevăratul stil torero. Respinse eșarfa roz în favoarea superbeii mantilla, fără să știe că fusese purtată de mama lui Don Jaime în ziua nunții și în îndepărtata Andaluzia.

— Va trebui să-ți ridici părul sus și să-ți-prinzi cu un pieptene, declară Teresa. În felul ăsta o să țină și mantilla. Altfel o să-ți alunece pe frunte și te va deranja la dans.

— Dacă o să dansez! spuse Catherine. Și nu am destul păr ca să-mi pun un pieptene. Nu ca Lucia. Teresa înțelese ce voia să spună.

— Poate ai dreptate, recunosc. Atunci va trebui să porți mantilla ca pe un șal ca să-ți țină de cald. Spre satisfacția sa, pusese la punct și cele mai mici aspecte ale garderobei, apoi împacheta celelalte amintiri de familie în cufăr și închiseră capacul.

— A fost făcut în Toledo, explică ea, atingând cu degetele, pielea fină și mătăsoasă. Cred că e foarte, foarte vechi. Lucrurile cu adevărat vechi pot fi uimitor de frumoase, nu crezi, cu toată istoria unei țări țesute în ele. Doar dacă te gândești că acest cufăr a aparținut vreodată unui conquistador care a călătorit prin toată lumea ca să cucerească noi teritorii pentru Spania. Ți-l imaginezi, Cathy, călărind pe splendidul său cal arab spre Americi, poate sau spre îndepărtatul Perú și întorcându-se mereu la Curte ca să dăruiască un nou teritoriu regelui sau reginei? Catherine își coborî privirea pe cufăr, văzând că Teresa este o altă persoană acum și conștientă de imaginea viteazului conquistador care semăna cu imaginea ei despre Don Jaime. Se luptase să păstreze Soria pentru oamenii care locuiau acolo, pentru familia care acum era responsabilitatea lui specială și deoarece câștigase iar căutarea lui era acum pe sfârșite, era un motiv pentru ea să fie bucuroasă.

Punând frumoasa mantilla pe braț, merse în camera ei unde rămase s-o privească multă vreme înainte s-o pună pe scaunul de lângă fereastră.

Dimineața fu trezită de văicăreala Teresei datorită ploii. El Teide era îndepărtat și o ceață groasă învăluia dealurile apropiate.

— Nu putem să mergem! se văicări Teresa. Cel puțin, nu la fiesta!

— Va fi anulată? întrebă Catherine, la fel de dezamăgită.

Teresa traversă dormitorul și se opri la fereastră.

— S-ar putea să fie un pic de ploaie, decise grăbită. Manuel e cel mai în măsură să ne spună despre condițiile meteo. Mă duc să-l caut.

Poate că Lucia avea să pună piciorul în prag și să anuleze toată excursia dacă ploaia nu se oprea, gândi Catherine, urmând-o jos pe scări după ce se îmbrăcă; era într-adevăr păcat că vremea se schimbase atât de urât.

— O să strice carpetele, se plânse Teresa. Și voiam atât de mult să le vezi!

— Ce a spus Manuel despre vreme? întrebă Catherine.

— Nu l-am găsit. Cred că e supărat, sau poate chiar a plecat de

tot, concluziona Teresa cu o privire întunecată aruncată în direcția scărilor unde se aștepta ca mama ei vitregă să apară în orice clipă.

— Parcă spuneai că o să ne ducă cu mașina la Orotava.

— Dacă nu se întoarce, ne duce Lucia sau Ramón. Oricum nu mi-l imaginez pe Manuel vrând să stea aici, se grăbi Teresa să spună. Eu nu aş sta aici o clipă dacă ar fi să fiu disprețuită de persoana pe care o iubesc. Se gândi câteva clipe la aceasta, ipotetică situație. Poate aş încerca să o pedepsesc, dar Manuel e prea docil ca s-o facă. Pe la ora unsprezece, ploaia se liniști și El Teide se dezvălui pe cerul senin spălat de ploaie. Ca răspuns la strălucirea soarelui, Teresei îi reveni buna dispoziție.

— Acum putem să ne îmbrăcăm și să ne pregătim de plecare! exclamă. Ah...

Catherine se întoarce auzind oftatul și o văzu pe Lucia coborând pe scările negre de stejar și venind spre ele. Era magnifică așa simplu îmbrăcată în gri pal ce sugera că negrul auster al văduviei fusese în cele din urmă abandonat, și singurul ei ornament era, ca de obicei, frumosul rubin ce atârna de lanțul scurt pe care-l purta la gât. Înălțimea ei o făcea să pară și mai elegantă, ceea ce născu invidia în Catherine, mai ales când observă frumosul pieptene din carapace de broască țestoasă prins în coroana de păr negru.

— Nu ești gata? întrebă. E un gest urât să întârzii. Teresa spuse:

— Ne întrebam dacă trece ploaia și nici Manuel nu era aici ca să ne ducă.

Ochii Luciei fulgerară.

— Trebuia să fie aici! Chiar dimineață am vorbit cu el. Dar nu contează, hotărî ea. O să mergem fără el. Ne duce Ramón. Catherine și Teresa se grăbiră să urce scările.

— Să nu întârzii! Deja e prost dispus, șopti Teresa. Catherine coborî scările cu ea, având mantilla pe braț.

— De unde o ai? aproape că se năpusti Lucia asupra ei. Teresa spunea că pot s-o port, explică timidă Catherine. Pare să se potrivească cu rochia mea, dar dacă nu crezi că merge...

— Bineînțeles că merge! le întrerupse Teresa disprețuitoare. O porți doar ca un șal.

Privirea Luciei era încă fixată asupra mantillei.

— Nu aveai dreptul s-o dai nimănui, arătă ea. De fapt nu este a ta.

— Nu am dat-o, răspunse Teresa cu demnitate. Cathy știe că a luat-o doar cu împrumut. Arată mai bine așa, e mai potrivită pentru o fiesta.

— E ceva vulgar să te împopoțonezi, îi aminti Lucia, atingând pieptenele discret. Lucrurile astea se potrivesc cel mai bine pentru canalia. Nu mi-l imaginez pe Jaime apreciind vreun gest tipător din partea noastră.

Catherine își dori să fi lăsat controversata mantilla în cameră și apoi își încheșta degetele pe faldurile fine și se îndreptă direct spre ușă.

— Îmi va folosi în dublu scop, spuse. Să arăt frumoasă și să-mi țină de cald.

— Să așteptăm aici, spuse Teresa, făcând parada pe patio în rochia ei albastră, de parcă era un cocoș. Las-o pe Lucia să rezolve problema cu condusul mașinii.

Zece minute mai târziu mașina mare și neagră veni de după casă, condusă de Ramón.

— Toată lumea înăuntru! strigă vesel Am anunțat că voi lipsi toată ziua.

Nu se mai pomeni nimic despre dispariția lui Manuel până când ajunseră la bungalow-ul lui Alex Bonnington din periferia Orotavei. Construită pe înălțimi, era o casă mare practic ascunsă în vița de vie dar cu o vedere splendidă înspre puerto, pe care-l domina. O grădină veche, care cu siguranță fusese demult învinsă de natură, îi conduse într-un spațiu curat dintr-o parte a casei și Alex însăși apărură dintr-o perdea de flori roșii.

— Totul este pregătit, declară, zâmbind a bun venit. Mă gândeam să mâncăm în grădină, de vreme ce soarele și-a făcut iar apariția. Lucia, adăugă, ce rochie frumoasă! Arăți superb. Lucia se strădui să râdă cât mai discret.

— Este o rochie pe care soțul meu o îndrăgea în mod special, admise, atingând cu degetele bijuteria de la gât. Eduardo spunea mereu că această culoare discretă pune în evidență rubinul, dar probabil că exagera.

— Nu știu, spuse Alex, dezlegându-și repede halatul murdar de acoarele pentru a dezvălui o bluză albă strâmtă pe talie și haina roșie tricotată. E drăguț să arăți distins.

— Salutare! spuse Ramón. Mă așteptai și pe mine la prânz?

— Ești bine venit, chiar dacă erai sau nu așteptat, îi spuse cu

generozitate. Jaime tocmai a telefonat, apropo, adăugă tuturor. A reținut o masă pentru astă-seară la unul din hotelurile de pe plajă.

— Unde se poate dansa? întrebă Teresa emoționată.

— Cred că da. Toate hotelurile vor fi pline dar el este cunoscut în puerto așa că poate reține imediat o masă.

— Vine și aici la masă? întrebă Lucia.

— Și-a cerut scuze. Trebuie să se întâlnească cu cineva.

Serviră masa simplă, preparată de Alex, stând la umbra unui copac pufos care scutura petale roz peste capetele lor ori de câte ori adia vântul. Alex adusese o paella făcută perfect, un desert din orez cu făină de șofran amestecat cu bucățele de creveți și pește și bucăți de calamares și scoici mici, decorat în vârf cu feliuțe de ardei roșu și boabe de mazăre. Fu servit în tigaia adâncă de metal în care fusese gătit, și băură la el un vin auriu care părea să atragă toate lumina zilei de vară. La ora patru coborâră fără grabă în puerto unde spiritul carnavalului se împrăștiase pe toate străzile și pe toate cărările înguste dintre case și marile hoteluri până în inima neprihănită a micului port unde se adunaseră acum cei mai mulți dintre localnici. Florile, care inițial formaseră un covor superb construit de la biserica din apropiere până în piață, erau acum călcate în picioare, dar flori și mai proaspete le luară locul pe trăsurile acoperite cu pânză unde señoritas elegante stăteau câte două sau câte trei flancate de escorte frumoase călare pe armăsari viguroși. Ici, colo câte o fată mai îndrăzneță, ce călărea alături de iubitul ei, arunca râsete și bezele mulțimii din jur. Și caii erau decorați cu garoafe și zamosite roșii împletite în hamuri și pe șeile din piele ce păreau a fi caracteristice Insulelor. Inima Catherinei se strânse de emoție în timp ce privi toate astea și simți cum brațul lui Ramón îi încolăcește ușor talia.

— Hai, dansează cu mine! spuse, trăgând-o în mulțimea veselă. Nu faci nimic rău dacă te distrezi! Erau separați de ceilalți acum, departe de petrecăreții zgomotoși ce dansau în piaza pietruită, printre copaci și deodată lui Catherine i se păru că zărește o figură cunoscută, într-un poncho roșu cu verde, care stătea la o masă pe trotuarul aglomerat, cu un pahar de cana în fața lui și un sombrero negru tras cât mai pe ochi.

— Manuel? întrebă ea iar Ramón dădu indiferent din umeri.

— S-ar putea, spune. Ar putea fi oricine. Ar trebui să iasă de sub pălăria aia ca să-mi dau seama cine e!

Râseră, dansând în continuare până când în cele din urmă se întoarseră înapoi, unde Don Jaime îi aștepta împreună cu ceilalți. Acum era aproape întuneric, soarele coborâse deja sub El Teide și Catherine își trase mantilla peste cap. Un minut întreg Jaime o privi fără să vorbească, admirând-o.

— Te distrezi? întrebă. Văd că te-ai adaptat foarte ușor la spiritul de fiesta.

— Muzica asta are farmecul ei, răspunse ea, privindu-l. O simt foarte intens în seara asta. El privi la fratele său, peste umărul ei.

— Uneori se trăiește greu din lucrurile ce au farmec, spuse deodată. Ai grijă să nu suferi. Înainte să-i poată răspunde, fură îmbrânciți de mulțimea de dansatori. Ea întinse mâna după Ramón, dar fu prinsă de Jaime.

— Chestia asta e inevitabilă, spuse el, cu buzele aproape de părul ei. Nu ar fi trebuit să stăm pe trotuar.

Simți că-i iese inima din piept la auzul cuvintelor ușor ironice, apoi brațul lui o cuprinse în timp ce fură luați pe sus la dans.

Părea că vor dansa o veșnicie, fără să se oprească din ritmul muzicii și simțind mirosul a milioane de flori de pe trotuarele de sub picioarele lor.

Când se întunecă de-a binelea, ghirlandele de luminițe licăriră printre pomi, creând un caleidoscop de culori vii sub stele. Nu puteai să te eliberezi din lanțul nesfârșit de dansatori, și ea nici nu-și dorea acest lucru. Brațul lui Jaime se încordă.

— Ai obosit? o întrebă.

— Nici gând. Îl privi zâmbind fericită. Îți vine să dansezi așa o veșnicie. E cu adevărat minunat!

— Pentru spanioli zgometul și fericirea sunt cuvinte diferite ce exprimă același lucru, spuse el zâmbind. Nu ne simțim bine fără sunetul castanietelor și fără muzica unei chitare. Bucata fină de matinlla îl atinse pe obraz. Te-ai îmbrăcat așa ca să-i faci pe plac lui Ramón sau ție? întrebă, trăgând mantilla la o parte.

— Să-mi fac mie pe plac sau poate ție. Cineva spunea că nu vei fi de acord cu această etalare ostentativă. O privi, cu ochii strălucindu-i deodată în întuneric.

— Dar sunt și eu om, spuse, și mantilla este cel mai romantic lucru din lume!

Privirile li se întâlniră și el își aplecă ușor capul mândru pentru

a-i apăsa gura cu buzele lui, într-un sărut lung care ei i se păru că-i taie respirația și că-i face inima să se oprească.

— Ce este fiesta fără un sărut? spuse, eliberând-o din strânsoare. Am ajuns departe și trebuie să ne întoarcem în piaza unde ne așteaptă ceilalți.

Se gândea oare la Lucia care-l aștepta cu privirea furioasă și cu inima arzând de gelozie? Catherine se prinse de degetele lui dure în timp ce-și făcea loc prin mulțime, și până la urmă ajunseră în piaza de unde porniseră mai înainte dansând. Teresa și Ramón lipseau, dar Lucia stătea lângă Alex, dreaptă și înaltă și, când o văzură în lumina palidă, îi întâlniră privirea acuzatoare:

— E timpul să ne croim drum spre hotel, spuse ea fără reproș, dar simplu fapt că-și ascundea furia era ciudat; porniră prin mulțime să-i caute pe Ramón și Teresa.

Jaime alesese unul din hotelurile mai mici de la periferia orașului, cu o terasă cu vedere la mare unde cinară afară sub o perdea de stele. Masa pe care o rezervaseră era așezată sub un alcov iar steagul spaniol făcut din flori, se întretăia cu steagul britanic, ca un gest din partea direcțiunii, ceea ce o făcu pe Lucia să se încrunte. Trântindu-și geanta pe masă, reuși să strice o parte din steagul britanic.

Catherine nu-și putea aminti ce mâncase. Părea încă vrăjită, dar vrăjile erau periculoase. Jaime o avertizase despre asta doar cu o oră în urmă, dar asta n-o oprea să-l privească cu dragoste. Desigur că nu se aștepta ca el să observe! Sărutul cu care-i apăsase buzele fusese la fel de ireal ca și ghirlandele de lumini care concuraseră fără succes cu stelele îndepărtate. Era o parte tradițională a fiestei, presupuse, un dar făcut cu ușurință, și nu i se păru nepotrivit pentru Jaime, devreme ce nu-l cunoștea prea bine.

Acum el era gazda perfectă, dându-le atenție tuturor pe rând, râzând cu Alex și cu Ramón și tachinând-o pe Teresa cu veselie. Când dansară din nou pe terasă, la lumina stelelor, se auzi o muzică convențională interpretată de orchestră, fără să semene cu oftatul unei chitare. La miezul nopții, se ridicară să plece, oprindu-se pe terasă ca să mai privească o dată marea.

— Te-ai simțit bine? întrebă, venind să stea lângă ea.

— Foarte bine. A fost cea mai frumoasă experiență!

Rămase să privească peste terasa, de parcă nici lui nu-i venea să

plece.

— Dacă privești cu atenție, spuse, poți vedea silueta celei mai mici insule, La Palma și Hierro, ca două fantome independente. Gomera este ascunsă de munți, dar merită să le vizitezi, mai ales La Palma. Vulcanul este încă activ, dar nu a mai erupt de mulți ani. La Caldera doarme acum, cu propriul nostru El Teide.

Catherine privi peste apa neagră ca cerneala a Atlanticului, spre mica insulă care păru deodată foarte aproape, cu vârful ei conic vizibil pe cerul senin. De fapt nu de mult La Caldera se aprinsese în flăcări și lavă, aducând un mare val de moarte și distrugere. Se înfiora la acest gând.

— Ți-e frig? Luă mantilla de pe spătarul scaunului și i-o puse pe umeri atingându-i o secundă cu degetele pielea goală, până când ea întâlni privirea ostilă a Luciei.

— Dacă ești gata, am vrea să mergem. Catherine își luă privirile de pe mica insula de la orizont, gândindu-se la focul ascuns din miezul ei care putea erupe în orice moment pentru a devasta și distruge.

Ramón conduse pe drumul scurt spre Orotava, unde Alex puse pe masă vin și biscuiți ca să-i întremeze pentru restul călătoriei până la Soria.

— Sper că o să veniți să mă vizitați ori de câte ori veți vrea, spuse când se pregătiră să plece. Trebuia să-ți găsești și un pic de timp liber, Cathy, și te poate aduce Manuel cu mașina dacă nu vrei să călătorești atâta drum.

— Catherine își pierde timpul liber lucrând pentru Jaime, spuse Teresa îngâmfată. El pur și simplu se împotmolise în teancul ăla de hârtii.

Alex aruncă o privire scurtă înspre Lucia.

— Bine, atunci când termini, îi spuse lui Catherine, sau oricând ai chef să stăm de vorbă!

— Credeam că tu nu bârfești niciodată, Alex, spuse Lucia, întorcându-se spre ele. Dar probabil te porți altfel cu o compatrioată. Domnișoara Royce nu va sta mult timp la Soria, dar nici nu e prizonieră și sunt sigură că Jaime va înțelege că are și ea nevoie de timp liber. E destul de înțelegător în privința asta cu toți angajații lui, după cum bine știi. Pentru o clipă, Alex păru că vrea să-i dea o replică usturătoare, apoi își aminti că era gazda și-i zâmbi lui Catherine.

— Ține minte, spuse când își strânsesă mâinile, vino aici dacă ai

nevoie vreodată de ajutor.

— Ești foarte amabilă. Catherine o urma pe Lucia spre ușa unde mirosul puternic de flori îi învălui în timp ce traversară grădina luminată de stele. O să vin, dacă pot, chiar dacă nu am nevoie de ajutor. Ramón ținu portierele de la mașină deschise ca ele să urce înăuntru.

— Buenas noches, Alex, îi spuse el. Ne-am simțit foarte bine astăzi. Alex zâmbi în întuneric.

— Poate mai veniți când va mai fi o altă fiesta, sugeră fără emoție. Buenas noches tuturor! Velocidad moderada, Ramón! Ramón conduse mai încet ca de obicei la întoarcerea la Soria, de parcă ar fi vrut să prelungească orele de fericire, având în vedere zilele plictisitoare ce aveau să urmeze. Drumul din fața lor nu era prea aglomerat și pe porțiunea cea mai înaltă, clădită pe temelia insulei, zăriră licăriri ale mării îndepărtate, luminată acum de strălucirea lunii. Strălucea pe Pico de Teide și pe munții întunecați dimprejur, mărginind coasta îndepărtată cu argint iar ici-colo, printre aleile copacilor strălucea pe acoperișurile de țiglă ale cătunelor adormite și pe pereții albi ai unei vechi ferme ale cărei obloane erau trase pe timpul nopții. Pentru Catherine, totul era ca o vrajă. Mireasma a mii de flori o simțea încă în nări și simți din nou căldura unei puternice mâini de bărbat pe obrazul ei. Nu se putea gândi la atingerea buzelor pe gura ei deoarece asta o păstra pentru momentele când va rămâne singură.

Îl depășiră pe Jaime la intersecția a doua drumuri, o siluetă înaltă, întunecată, călare pe un cal alb iar el îi salută pocnind din bici. Își luase o manta lungă și neagră ca să se apere de vânturile ce băteau dinspre munți și faldurile ei se mișcau ca niște aripi întunecate, în timp ce el își mâna calul la trap.

— Nu va rămâne în urma noastră, reflectă Lucia. E o noapte în care e ușor de călărit, când luna strălucește atât de puternic. Cu siguranță altcineva avea aceeași părere. La intrarea în hacienda, în fața lor apără o siluetă scundă călare pe un ponei.

— E Manuel, spuse Teresa. A fost în puerto.

— Fără să aibă voie, spuse Lucia cu asprime. O să vorbesc cu el dimineață.

Totuși, dimineață Manuel nu era de găsit.

— Dar a călărit în fața noastră aseară, protestă Teresa. E ușor să-l recunoști pe Manuel când poartă acel ridicol sombrero, crezând că se poate deghiza!

Catherine își aminti brusc de silueta mică și întunecată care stătea la masă în piaza cu un pahar de cana în mână, dar nu i se păru potrivit să adauge ce știa ea despre locurile unde fusese Manuel. Lucia trebuia să descurce această situație în felul ei. Dimineața trecu destul de repede, cu obișnuitul zgomot dinspre bucătărie unde se pregătea mâncarea, dar spre prânz, zgomotul păru să se întetească. Lumea venea și pleca grăbită și vocea Luciei se auzea furioasă până ce sosi solemnă oră de siesta și liniștea învălui încă o dată hacienda.

Catherine și Teresa serviră la prânz ceva ușor preparat din pește, apoi ceva fructe și sfârșiră cu un pahar de sangria din care Teresa obișnuia să bea foarte mult, după care citiră timp de o oră întinse pe canapelele de răchită de pe patio, departe de arșița soarelui. Catherine o convinsese pe Teresa să citească cu voce tare, de obicei din una din cărțile pe care le primise din Anglia și erau deja la jumătatea lui „La răscruce de vânturi” pe care tânăra o găsea fermecătoare.

— Chiar au existat femei și bărbați atât de pasionali în Anglia acelor timpuri? întrebă, ridicându-și ochii negri de pe pagină. Credeam că tânăra obișnuită din Anglia era cuminte și decentă. Catherine râse.

— Nu toate, dar cred că la fel cele din „La răscruce de vânturi” erau puține.

— Personajul a avut o educație ciudată, reflectă Teresa. Crezi că asta are vreo importanță?

— Uneori.

— Era o creatură lipsită de inimă care oricum nu l-ar fi făcut fericit pe Heathcliff, declară Teresa. Chiar dacă s-ar fi căsătorit cu el, l-ar fi chinuit până la moarte.

— A fost o dragoste bolnavă de la început, recunosc Catherine. Care l-a distrus până la urmă.

— Nu-mi spune, strigă Teresa. Nu-mi place să știu dinainte sfârșitul.

— Atunci mai bine continuă să citești. Dacă nu înțelegi ceva poți să mă întrebi.

Teresa încă citea la ora cinci când Ramón intră, urmat, surprinzător, de Don Jaime.

— Va fi furtună, spuse, punându-și cravașa pe masa de lângă scaunul lui Catherine. Ne dă târcoale de dimineață. Priviră în sus spre norii întunecați de dincolo de El Teide.

— Poate scăpăm doar cu o ploaie, spuse Ramón întinzând mâna

după paharul cu lichid negricios din care mai era încă în carafa de lângă Teresa. Nu înțeleg cum poți să bei Coca-Cola asta spaniolă?

— Nu e nevoie să te autopedepsești! spuse Teresa întinzându-se pe canapeaua de răchită. Acum cred că s-a încălzit oricum. Dacă ne purtăm frumos, Jaime ne va servi pe toți cu un apetitiv. Jaime zâmbi, privind spre Catherine.

— Ai vrea un pahar de sherry? o întrebă. Ea dădu din cap, întrebându-se cât va mai sta după aceea. De fapt, avea o mulțime de lucruri de făcut în casă după ce se însera. Plecă dar se întoarse după cinci minute cu vinul și paharele pe o tavă.

— Ce gălăgie e la bucatărie, anunță. Avem musafiri?

— Așa a fost toată dimineața, îl informă Teresa. Lucia a fost foarte pornită pe toată lumea. Puse tava jos.

— Poate vine să bea ceva cu noi, spuse Teresa.

— Vine, dacă o chemi tu, replică sec Teresa.

— Cred că ar avea același efect dacă i-ai sugera tu, îi spuse Jaime. Ar fi ca un fel de împăcare. Teresa roși.

— Ar ieși mare lucru, dacă aș aduna ocaziile pe care i le-am oferit Luciei, declară ea.

— Atunci încă una nu mai strică, spuse Jaime, turnând vin în pahare.

Teresa se ridică disprețuitoare dar, înainte să ajungă la ușile de legătură ale holului, mama ei vitregă era acolo. Se uitară unii la alții în liniște.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Teresa, în cele din urmă. Ți-e rău?

Lucia părea mută, cu o mână prinsă pe lanțul de la gât de parcă ar fi căutat ceva. Jaime păși înainte să o ia de braț, dar ea îi evită atingerea.

— Rubinul „spuse cu o șoaptă răgușită. A dispărut. Ramón sări în picioare.

— Cred că greșești! îl aveai la gât ieri. Nu avea cum să dispară atât de repede, declară. Poate nu mai știi unde l-ai pus. Lucia își întoarse privirea spre el.

— Nu uit atât de ușor unde pun asemenea lucruri, spuse cu o voce uimitor de calmă. Mai ales când e vorba de lucrul cel mai de preț pe care-l am. Fratele tău mi l-a dăruit când ne-am căsătorit și am grijă de el de atunci. Îl port mereu.

Catherine reuși să zărească chipul Teresei. Era cenușiu.

— O să apară, spuse Ramón. Trebuie să apară. Poate l-ai scăpat undeva, în grădină, poate. Lucia îi anulă sugestia zâmbind palidă.

— Nu mă învârt pe aici ca să scap rubine peste tot, spuse. A fost furat. Este un hoț printre noi. Nu se uita la Catherine, dar obrajii i se înroșiră, și Catherine știu că era acuzată. Jaime se îndreptă ușor spre ea.

— Stai jos, Lucia, îi ordonă. Trebuie să examinăm lucrurile...

Ea nu-l ascultă, rămânând încă în pragul ușii cu mâna încleștată pe lanțul de la gât.

— Când ai venit aseară acasă îl aveai? Întrebă, turnându-i un pahar de vin pe care-l acceptă automat. Gândește-te bine.

— L-am purtat toată ziua și l-am pus în caseta cu bijuterii când am intrat în cameră.

— Și caseta? Întrebă el. Ce ai făcut cu ea?

— Ce fac mereu. Am pus-o în sertarul de la dulap.

— Încuiată?

— Nu, nu o încui niciodată. Până acum nu a fost nevoie să încui lucrurile. De data asta se uită acuzatoare spre Catherine. Jaime, cineva mi-a furat rubinul și trebuie să afli cine! Cu servitorii am vorbit eu deja. Chipul lui se întuneacă.

— Trebuia să fi lăsat asta în seama mea, spuse. Ce ai aflat?

— Nimic. Cred că sunt nevinovați. Majoritatea lucrează de mulți ani în casa asta și sunt oameni de încredere. Nu cred că vreunul din ei ar lua ceva ce nu-i aparține.

El lăasă jos paharul de vin.

— Lasă asta în seama mea, spuse. Dacă ești sigură că te-ai uitat peste tot în casă, trebuie să căutăm în grădină.

— Nu putem face asta până dimineață, și știu sigur că nu am greșit! strigă Lucia. Trebuie să mă crezi când îți spun că l-am pus bine azi-noapte. Nu prea îl port ziua, decât cu vreo ocazie specială cum a fost excursia la Orotova, dar știi că seara îl am mereu. Țin mult la el, repetă. Este o amintire a generozității soțului meu, Jaime. Înțelege că sunt distrusă de pierderea lui.

— Bineînțeles că înțeleg, spuse, reușind în cele din urmă să o așeze pe un scaun. Voi face orice ca să îl găsim. Poți fi sigură de asta. Faci ceva în seara asta?

— O să căutăm. Teresa va merge cu tine în camera ta și veți căuta în toate sertarele. Trebuie să fim siguri că a dispărut. Lucia își

bău vinul roșu ca rubinul pe care-l pierduse, iar Teresa se duse să stea lângă ea.

— Ești sigură că l-ai pus bine, spuse, cu vocea curios de nesigură, ca să nu căutăm degeaba?

— Ți-am mai spus deja. Luciei îi tremura mâna atât de tare încât vărsă vinul pe masă când își duse paharul la gură. Nu înțeleg de ce nu mă credeți.

Privi spre Ramón și spre fiica ei vitregă, apoi spre Catherine, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Ea l-a luat! exclamă, acuzând-o cu degetul. Știu sigur. Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit!

— Lucia! exclamă Jaime venind după ea într-o clipă. Ești isterică, Cathy nu ar face așa ceva. Ești atât de supărată că nici nu mai știi ce vorbești.

— Ea nu-și neagă vinovăția, strigă Lucia. Nu are nimic de spus!

— Pentru că nu am cuvinte să răspund, spuse încet Catherine. Nu ți-am luat eu rubinul. Nu sunt hoată, dar înțeleg cât de rău te simți.

Totuși, se grăbi să spună, trebuie să mă apăr. Vă rog să căutați în camera mea...

Îl privi pentru prima dată pe Jaime.

— Nu, spuse el, nu va fi necesar. În altă parte trebuie să căutăm hoțul, dacă există. Lucia, între timp te rog să te duci în camera ta. O chem eu pe Eugenia.

— Nu am nevoie de politețurile ei, spuse Lucia cu mândrie, iar mâine dimineață vei căuta fără folos. Recăpătându-și demnitatea, plecă de pe patio, lăsându-i să se liniștească dacă aveau cum.

— Îmi pare rău, spuse Jaime, venind să stea lângă Catherine. Poți să ierți o ieșire atât de nemeritată? Catherine tremura din cap până-n picioare.

— Nu-mi vine să cred! strigă. Nu credeam că o să mă acuze vreodată de hoție, mai ales aici, la Soria.

— Nu Soria te acuza, spuse Ramón, venind și așezându-și brațul pe ea. Numai Lucia. E o diferență. Masa de seară se desfășură într-o atmosferă neplăcută. Lucia nu cobori, preferând să mănânce singură în camera în timp ce Jaime și Ramón făcură tot posibilul să evite subiectul cu rubinul, mai ales ca servitorii se învârteau în jurul mesei. Când plecară în cele din urmă, Ramón sparse primul tăcerea.

— Te-ai gândit la Manuel? își întrebă fratele.

— Manuel? obiecta Teresa. De ce tocmai el să fure dintre toți? El este sclavul ei devotat.

— Dar a dispărut, arată Ramón.

— Dar aseară a fost aici. A călărit în fața noastră, își aminti Teresa. Oricine putea să-l recunoască cu acel ridicol sombrero pe care-l poartă când vrea să pară agresiv de spaniol. Pentru prima dată Jaime își ridică privirea.

— Ești sigură? o întrebă.

— Absolut. S-a dus spre grajduri când noi ne-am dus direct spre casă.

— Dar nu ați vorbit cu el?

— Nu, nici măcar Lucia, răspunse Teresa cu cinism. Dar poate l-a pus să plece de dimineață. Ea s-a trezit devreme, mai devreme decât noi toți, și am auzit-o plecând cu calul. De fapt nu am văzut-o, dar Lucia întotdeauna călărește devreme.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, observă Ramón. Ce Dumnezeu să facă Manuel cu un rubin?

— Să-l vândă, sugeră prompt Teresa. Cred că valorează o groază de bani.

— O mică avere, nici nu mă îndoiesc, reflectă Ramón. Dar cum să scape de el? Ar fi imposibil să se ducă în Santa Cruz și să spună: „Uite, am de vânzare acest superb rubin. Cât îmi dai pe el?” Toată lumea știe de el, ca și de noi de altfel.

— Mai sunt și alte locuri, departe de Santa Cruz, îi aminti Teresa, dar tot nu cred că este la Manuel.

— Este suspectul evident în acest moment, decise Ramón.

Jaime nu spuse nimic, fiind clar că supozițiile lor nu prea-l interesau, poate fiindcă avea deja o teorie a lui.

— Ne învârtim în jurul cozii, spuse. Nu trebuie să condamnăm pe nimeni – nici măcar pe Manuel – înainte să fim siguri că rubinul a dispărut.

— Nu-mi imaginez că Lucia nu știe unde l-a pus, spuse Ramón, turnând cafeaua. Îl păzește ca un vultur și e adevărat că-l poartă mai mereu. De aceea cred că spune adevărul când zice că l-a pus la locul lui.

Primul fulger aprinse camera, furtuna centrându-se pe Teide și coborând apoi în spatele muntelui. Catherine sări în picioare.

— Dacă nu vă supărați, aș vrea să urc în camera mea, spuse. Sunt cam obosită.

Jaime o conduse până în capătul scărilor, acoperindu-i mâna pe care și-o pusese pe lemnul sculptat.

— Nu te îngrijora prea mult, Cathy, spuse. Găsim noi mâine dimineață o soluție, du-te să dormi, dacă poți. Tandrețea vocii lui aproape că o liniști.

— Și furtuna? întrebă. O să dureze mult?

— Nu prea mult. Până dimineață se va potoli. O să-i spun Teresei să urce la tine, se offeri el.

— Nu, se împotrivi ea. Nu trebuie să vină dacă e nevoie să fie cu tine.

— Eu și Ramón o să ieșim afară mai târziu, spuse. Trebuie să controlăm stăvilarul. Dacă apa dă pe afară sau sparge vreun perete, am avea mari pagube.

Rămase să-l privească o clipă, vrând să-i spună atât de multe, apoi începu să urce scăările fără să-i mai spună nimic.

Furtuna dură mai mult de o oră, cu tunete și fulgere învârtindu-se în jurul lui El Teide de parcă toate furiile iadului fuseseră deodată eliberate ca să-și arunce forța asupra unei lumi lipsite de apărare. Lumina fiecărui fulger părea mai mare decât cea de dinainte, luminând grădina de sub ea ca să o cufunde apoi într-o beznă și mai neagră, iar tunetele se apropiau atât de mult de parcă ajungeau până deasupra capului ei.

— Nu pot să dorm, spuse Teresa, venind să stea lângă ea. Urăsc furtuna!

— Mereu sunt atât de rele?

— Mai mult sau mai puțin. Bine măcar că nu durează mult. Când eram mai mică, îmi plăcea să le privesc și mă întrebam de ce El Teide este atât de furios, pentru că aveam impresia că tot zgomotul venea dintr-acolo și apoi, dimineața, când răsărea soarele și-și împrăstia lumina peste tot, mă întrebam de ce-mi fusese atât de frică. Bătrânul munte părea atât de blând în soare, curat și fără urmă de furie. Sau, cel puțin așa mi se părea mie. Ești foarte supărată pe Lucia? întrebă deodată.

— Supărată nu e nici pe departe cuvântul pe care l-aș folosi eu, spuse Catherine. Mă simt – osândită.

— Fiindcă va trebui să pleci dacă nu găsim rubinul?

— Fiindcă am fost acuzată de hoție.

— Eu știu că nu l-ai luat tu, spuse Teresa. Catherine își încleșta

pumnii.

— De ce ești atât de sigură? Întrebă. Nu ai nicio dovadă a nevinovăției mele. Nici Jaime nu are.

— Nu te-am acuza decât dacă am avea o dovadă sigură, declară Teresa. El nu este așa. Este foarte corect. Va căuta peste tot și va găsi rubinul până la urmă. Atunci vom afla cu adevărat cine este hoțul și îl va pedepsi. Știi, cred, că rubinul îmi aparține de fapt mie. Catherine își ridică privirea spre ea.

— A fost al mamei mele, așa că Lucia nu are niciun drept să-l poarte.

În mintea Catherinei se născu o bănuială groaznică.

— Tu nu l-ai fi furat niciodată, spuse. Teresa râse disprețuitoare.

— Aș fi putut să-l iau de mult dacă voiam, declară, Lucia nu este atât de grijulie cum crede. Oricine ar fi putut intra în dormitorul ei ca să-i ia caseta cu bijuterii, pe care nu se deranjează niciodată s-o încuie, dar vezi, Lucia crede că nimeni n-ar îndrăzni să facă asta. Personal, cred că l-a luat Manuel, deși n-aș putea să-ți spun de ce.

— Ca să se întoarcă la Lucia? Ea prețuiește foarte mult rubinul.

— Doar pentru că a râvnit mult la el, spuse Teresa cu asprime. Mai precis la Soria în ceea ce o privește. Dar s-ar putea să ai dreptate despre Manuel. Poate a vrut s-o pedepsească luându-i lucrul pe care-l prețuiește cel mai tare. Mai ții minte cum îi plăcea să atingă rubinul, ținându-l lângă gâtul ei? Era singurul lucru de care era sigură și era obsedată de el.

— Ceea ce înseamnă că este groaznic de supărată de pierderea lui, spuse Catherine încet.

— Toți suntem, conchise Teresa. Și Jaime va fi supărat. Era o amintire de familie.

Ca să revin în familie când avea să se căsătorească până la urmă cu Lucia? Catherine își dădu la o parte părul de pe frunte, simțindu-se foarte obosită.

— Furtuna aproape că s-a terminat, spuse, dând la o parte perdelele ca să privească afară. Tunetele sunt din ce în ce mai îndepărtate.

Afară mai ploua încă dar ușor, iar cerul de deasupra lui El Teide era plin de stele, luminând întreaga lume de dedesubt.

— toare stelele astea, spuse Teresa. Cred că sunt un semn bun. O să găsim rubinul mâine dimineață!

CAPITOLUL 6

Lucia nu coborî la micul dejun. Se hotărâse să rămână în cameră și le permise să cerceteze grădina din spate în căutarea rubinului pe care ea spusese că nu îl vor găsi. Catherine care dormise foarte puțin după ce se terminase furtuna și Teresa plecase în camera ei, coborî și-l găsi pe Ramón așezat la masă pe patio cu picioarele suite pe un scaun alăturat.

— M-am trezit din zori, se plânse ca să-și justifice enormul mic dejun pe care-l servise. Am căutat peste tot nenorocitul ăla de rubin. Știi ce cred eu?

— Nu. Catherine se așează lângă el la masă.

— Cred că Lucia l-a pierdut în timpul fiestei. Dacă e așa, probabil că va fi găsit de vreun peon cinstit care să nu-i cunoască adevărata valoare și care să-l ducă la poliție.

— Dar Lucia e sigură că-l avea când s-a întors la Orotava, protestă Catherine. Nu avea cum să se înșele.

— Poate că vrea să-și ascundă propria greșală. Să pierzi o amintire de familie e mai grav decât să pierzi o tinichea ieftină, nu crezi?

— Dar avea atâta grijă de el. Avea și un mic lanț de siguranță prins de rochie. Catherine își turnă o ceașcă de cafea din ceainicul plin pe jumătate. Nu avea cum să-i cadă nici măcar când a dansat. Ramón se ridică în picioare.

— Nu, nu cred, dacă mă gândesc mai bine, spuse ușor. Se pare că i-a fost luat intenționat.

— Ramón. Îl privi peste masă. Crezi că am furat eu rubinul? întrebă.

— Doamne, nu! exclamă emfatic. Sunt sigur că nu tu. Și Jaime la fel, deși nu am discutat despre asta.

— Atunci... de unde știi ce crede el?

— De unde știu? repetă el, venind să stea lângă ea. E ceva ce nu se poate explica, dar poți să-i spui instinct dacă vrei. Jaime este o persoană foarte corectă. Nu te-ar acuza decât dacă ar fi absolut sigur, așa că nu trebuie să îți faci griji. Absolut deloc, îi puse amabil o mână pe umăr. Înveselește-te, quierida! Nu va dura mult până vom afla adevărul.

— A fost anunțată poliția? întrebă Catherine nervoasă.

— Nu încă. Ramón se duse la soare. La asta se va apela doar în

ultima instanță, pentru că Jaime nu a implicat niciodată numele familiei în vreun scandal. E foarte mândru în privința asta. Desigur, dacă rubinul a fost furat, vom face orice să-l recuperăm.

Catherine își tăie dintr-un avocado. Nu avea poftă să-și mănânce micul dejun deoarece norul negru al acuuzării Luciei atârna încă deasupra ei. Deși Teresa și Ramón o asigurară că se acordă toată încrederea, mai erau Jaime și desigur Lucia însăși.

— Am putea căuta în altă parte? Întrebă fără mari speranțe.

— Nu pe aici primprejur, spuse Ramón. Dar Jaime încerca să-l găsească pe Manuel. A dispărut din nou, deși Eugenie spune că a fost aici azi-noapte și a dormit în camera lui de deasupra grajdurilor. E clar că nu a stat acolo prea mult pentru că de dimineață dispăruse, când s-a dus ea să-l strige.

Catherine nu putea să se gândească la Manuel decât cu milă, pentru că, dacă într-adevăr el luase rubinul, Jaime avea să-l pedepsească.

— Crezi că a plecat de tot? Întrebă ea. Ramón dădu din umeri.

— Nu putem să fim siguri. El nu cunoaște alt loc decât Soria. Aici s-a născut, a lucrat dintotdeauna pentru noi și Jaime apreciază loialitatea lui. Manuel a fost un om fericit până când a apărut Lucia, spuse, și când s-a îndrăgostit de ea a devenit sclavul ei. Cu siguranță, într-o zi va înțelege ce prost a fost. Privi în jos spre cizmele murdare de noroi. Ei bine, înapoi la căutare! Jaime a sunat-o pe Alex Bonnington, ca să fie sigur că Lucia nu și-a pierdut rubinul cât a stat acolo, dar nu a primit răspuns. Poate mai sună mai târziu.

Catherine dădu din cap dusă pe gânduri, întrebându-se ce va spune Alex când va auzi de ireparabila pierdere a Luciei.

Nu trebui să aștepte prea mult răspunsul. Când telefona la bungalow nu primi niciun răspuns și pentru că Soria părea acum în conflict se duse să se plimbe prin grădină ca să poată gândi mai clar.

Chiar și aici în lumina strălucitoare a soarelui, cu mirosul greu al florilor împrăștiat în aer și cu sulițele ascuțite ale unui copac îndreptate spre pământ, împrăștiind o culoare strălucitoare deasupra capului ei, nu putea să își ia gândul de la acuzația Luciei făcută cu o zi în urmă. Vorbise foarte serios.

Îndreptându-se spre poarta de stejar a zidului de ieșire, Catherine ezita. Nu avea rost să caute rubinul dincolo de ușă, dar deodată i se păru singurul mod de a-și liniști mintea. Deschizând

poarta, se trezi privind prin parbrizul micuței mașini albe a lui Alex Bonnington.

— Ah, Alex, nici nu știi cât mă bucur să te văd! exclamă.

Alex o privi văzând cât de îngrijorată era și zâmbi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. E vorba de Lucia?

— Într-un fel. Alex deschise portiera.

— Urcă! îi spuse. Când Catherine se așează pe locul din dreapta, ea opri mașina pe marginea drumului.

— O să mergem puțin mai departe, sugeră. Poți să-mi povestești totul.

Catherine respiră adânc.

— De ce ai venit? întrebă.

— Mi-ar plăcea să spun că sunt un fel de mediu și am simțit că ai nevoie de mine răspunse Alex, dar de fapt am venit să-ți înapoiez asta. Se întinse până la torpedo de unde scoase o boccea înfășurată în grabă din care se vedeau capetele mantillei. Știam eu că o să te îngrijorezi din cauza ei.

— Alex, ce drăguț din partea ta să mi-o aduci! exclamă Catherine. Nu mi-am dat seama că lipsește decât când m-am întors și te-am sunat, dar plecaseși, și după aceea au fost altele la care m-am gândit.

— Ca de exemplu?

— Lucia și-a pierdut rubinul. Alex trase mașina pe marginea drumului.

— L-a pierdut? Dar e absolut imposibil. Îl prinde mereu cu un lanț de siguranță care ar putea ține și un vas de război!

Buzele Catherinei se arcuiră într-un zâmbet discret.

— Crede că i-a fost furat.

— Și te acuză pe tine? Era uimitor cât de repede intuise Alex adevărul. Dar e ridicol! Ce să faci tu cu un rubin atât de mare? Ar bate la ochi. Aproape toată lumea din partea asta a Lagunei știe că aparține familiei Madroza, inclusiv poliția. Jaime i-a anunțat? Catherine dădu din cap.

— Nu încă. Presupun că vrea să-i lase hoțului timp să regrete și să-l înapoieze fără să dea naștere unui scandal public. Alex își strânse buzele.

— Jaime este o persoană deosebită în privința asta, spuse. Ar fi putut să înlăture zvonuri urâte despre moartea lui Eduardo, dar nu a

încercat să se apere în fața lumii pentru că ei l-ar fi judecat în mod nestăpânit. De fapt zvonurile nu erau cine știe ce – dar adevărul l-ar fi implicat și pe Ramón așa încât el ar fi preferat să-și țină gura. Vezi tu, Ramón nu a acceptat niciodată autoritatea lui Eduardo după moartea tatălui lor. Se certau adesea iar Eduardo a murit după una din aceste furioase certuri. Jaime l-a găsit într-un barrango sub cal cu o chingă ruptă care-i justifica oarecum căderea. A explicat totul poliției într-un mod destul de mulțumitor, desigur, dar știi ce se zvonește.

— De ce-mi spui toate astea, Alex? întrebă Catherine tulburată dar surprinsă în același timp de tot ce auzise.

— Deoarece consider că trebuie să știi în caz că-l vei judeca prea aspru pe Jaime. Nu este căpcăunul pe care ți-l imaginezi tu.

Catherine făcu un ușor gest de protest.

— Întotdeauna l-am considerat corect, spuse ea obosită, dar cum să creadă în mine când Lucia este atât de sigură de vinovăția mea?

— De ce crezi că o va crede pe Lucia împotriva tuturor?

— Pentru că se va căsători cu ea. Alex rămase o clipă fără să răspundă nimic.

— Lucia ți-a spus, desigur.

— Da, spunea că își anunță în curând logodna.

— Și tu ai crezut-o?

— Normal. Ce puteam să fac?

— Să nu te încrezi deloc în ea, o sfătui Alex fără să ezite nicio secundă. Nu era nici cel mai slab motiv să creadă că Jaime se va însura cu ea până la urmă. Până acum câteva săptămâni, aș fi spus că era deosebit de mulțumit cu statutul lui de burlac, dar acum nu mai sunt atât de sigură. S-a schimbat mult de când s-a întors de la Madrid, adăugă. Poate că Marchiza i-o fi băgat ceva în cap. În fond și la urma urmei, ea nu a ținut niciodată prea mult la Isabel.

— Isabel? întrebă Catherine.

— Desigur, tu nu ai de unde să știi de povestea lor de dragoste, spuse Alex. A fost o problemă a familiei, cum este tradiția spaniolă. Familiile Madroza și Chamorros erau vechi prieteni și aproape vecini ca să fie siguri de relația dintre copiii lor. Jaime și Isabel au crescut împreună, acceptând faptul că se vor căsători într-o zi, și amândoi erau destul de fericiți de această situație. Apoi, cu două săptămâni înainte ca logodna lor să fie făcută publică, Isabel l-a cunoscut pe Raimundo de Triena, un artist fără un ban care venise în Colonie ca să picteze. A fost

dragoste la prima vedere, așa se spune, dar îți dai seama ce s-a vorbit și cât a trebuit să sufere Jaime despre care toată lumea știa că era îndrăgostit de tovarășa lui de joacă din copilărie. Oamenii au spus despre Isabel că este falsă și imatură și când a plecat cu de Triena în America de Sud, el i-a urat numai fericire. După asta, pentru el nu a mai existat decât Soria. A lucrat cu Eduardo zi și noapte ca să poată plăti datoriile și, când Eduardo s-a însurat cu Lucia, el s-a mutat la Las Rosas ca să nu le stea în drum. După explicația lui Alex se lăsă liniște.

— Acum înțeleg de ce nu m-a vrut la Soria, spuse Catherine îndată. Orice femeie tânără îi aduce aminte de iubirea lui neîmplinită.

— Eu cred că a fost mai mult decât atât, spuse Alex. Și-a imaginat că Teresei îi trebuie o mamă mai fermă, sau poate sfatul unei femei mai în vârstă. Eu am încercat o dată sau de două ori să îl ajut, adăugă întristată, dar Teresa nu a vrut să mă asculte. Era hotărâtă să fie o rebelă și asta fusese motiv de dezastru la Soria. Jaime ori era prea dur cu ea, ori prea delăsător. A încercat să ia locul tatălui ei, dar Teresa nu l-a acceptat. Apoi mai era Lucia. Nu i-a adus decât necazuri de când a murit Eduardo. În primul rând, i-a cerut înapoi toți banii pe care-i investise ea în proprietate când s-a măritat cu Eduardo, apoi i-a oferit lui Jaime, dar cu o condiție. Catherine aștepta neștiind ce să spună.

— În schimbul banilor trebuie să-i asigure un cămin la Soria pentru tot restul vieții ei. Nu avea importanță dacă Jaime se însura cu altcineva, dar ea s-a așteptat să se mărite cu el, de fapt. Asta i-ar consolida poziția pe hacienda mai mult decât orice altceva, desigur, dar altfel nu prea ar avea importanță pentru ea. Jaime și-a dat cuvântul și ea oricum face parte din familie. Iar el își va respecta promisiunile.

Catherine își întoarse capul. Poate nu vrea să scape de responsabilități, spuse ea. Poate asta e viața pe care și-o dorește.

— Chiar crezi asta, Cathy?

— Nu știu ce să cred! Alex, uneori îmi doresc să nu fi venit niciodată la Soria, și totuși...

— Nu are rost să regreti ceea ce ai făcut deja declară Alex practică. Ești aici, și va trebui să aduci problema asta la o concluzie rezonabilă. Ce crezi că ar spune Lucia dacă ai da bir cu fugiții?

— Nu-mi pasă de Lucia! Pentru mine contează ce-ar spune Jaime.

Alex o privi cu un alt interes.

— Știi, spuse, exact asta mi-am imaginat și eu.

Se întoarse la poarta din zid și Catherine coborî din mașină ca s-o deschidă.

— Intri și tu, desigur, spuse, deschizând poarta larg. Veneai încoace când ne-am întâlnit.

— Veneam doar ca să-ți aduc șalul. Știi că a fost al mamei lui Jaime?

— Mi-a spus Teresa. A fost o neglijență din partea mea să-l uit, recunosc Catherine.

— Chiar și numai faptul că l-ai purtat a înnebunit-o pe Lucia, notă Alex trecând cu mașina prin poarta deschisă. A fost ca o eșarfă roșie pentru un taur, scuza-mi expresia! Condu-se distanța care mai era până la casă în liniște, ocupate fiecare cu gândurile ei.

— Nu o să stau, decise Alex când văzu patio goală. Doar dacă pot să ajut cu ceva?

— Până nu găsim rubinul, nu cred că mă poate ajuta cineva, spuse Cathy, dar te rog să rămâi să bei o cafea, cel puțin. Jaime așteaptă și el să te vadă.

Abia acum zărise o siluetă furișându-se în umbre și Lucia apărură pe patio ca să le țină companie. Era din nou îmbrăcată în negru, dar cu cămașă de mătase adânc deschisă la gât pentru a dezvălui goliciunea, nu prea semăna a haine de văduvă.

— Nu ne vedem cu lunile, Alex, spuse, și acum ne vedem de două ori în două zile. Să-ți ofer un pahar de vin de vreme ce Jaime nu este acasă? Sau rămâi să servești merienda cu noi? Ramón trebuie să vină curând, adăugă intenționat.

Alex ezită.

— De ce nu? fu de acord după ce se gândi o clipă. Nu am niciun motiv ca să mă grăbesc înapoi spre Orotava, decât să hrănesc pisica?

Lucia reușise s-o ignore complet pe Catherine, deși nu se feri să privească ostil spre mantilla din mâna ei. Catherine o desfăcuse ca să i se lase pliurile înainte s-o înapoieze Teresei, dar acum o considera ca ultima picătură ce avea să umple paharul discordiei dintre ele.

— Am lăsat-o la bungalow, explică, iar Alex a fost foarte drăguț să mi-o aducă înapoi. Lucia o privi de parcă abia acum o observase.

— Poate vrei s-o rogi pe Teresa să coboare, îi sugeră zâmbind vag. A căutat în camera mea rubinul, se întoarse să explice musafirei neașteptate. A dispărut, așa că îți dai seama cât de nenorocită sunt. Vezi tu, eu sunt sigură că mi-a fost furat.

Catherine plecă pe cât de repede putu, dar nu se duse imediat s-o caute pe Teresa. În schimb, se întoarse pe drumul cu colonade al aleii și se duse în grădina plină de umbre. Vântul bătea încetișor, mișcând frunzele palmierilor și scuturând petalele roșii ale unui copac. Cădeau pe pământ de parcă erau confeti, adunându-se în grămăjoare roșii pe cărarea pietruită, și deodată ea simți că se înfioară. Prea multe lucruri îi aminteau de rubin. Chiar și mușcatele aveau aceeași culoare sângerie iar lianele ce atârnav de pe acoperiș erau la fel de viu colorate. Venise în grădină să scape de acest gând, dar de fapt nu avea cum să scape de ura Luciei.

Era un cuvânt prea dur, dar cum altfel era să-i spună, știindu-se inocentă? Aproape din prima clipă când se cunoscuseră, Lucia o respinsese, dar de ce? De ce? Merse repede printre coloanele de piatră ce mărgineau cărarea, punându-și mantilla pe umeri cu un gest ușor nervos de auto-apărare. Dacă aș putea face ceva, gândi. Dacă i-aș putea dovedi Luciei cât de mult se înșela.

Mirosul florilor era aproape insuportabil de dulce și se întoarse instinctiv, amintindu-și de mireasma amețitoare pe care o simțea când venise prima dată la hacienda. Avea să-și amintească mereu de Soria oriunde ar fi plecat, căci plecarea ei părea acum doar o problemă de timp înainte ca Lucia s-o izgonească. Un cal necheză undeva în spatele terasei și văzu cum călărețul se îndrepta spre casă. Don Jaime de Berceo Madroza se întorcea acasă.

I se părea un lucru foarte natural să stea să-l aștepte acolo în capătul grădinii, dar ea nu va sta niciodată acolo cu statutul potrivit. Lucia va avea grijă de asta și deodată își dădu seama de ce o ura Lucia atât de mult. Femeia mai în vârstă o vedea ca pe o rivală la afecțiunea lui Jaime, oricât de ridicol părea acest lucru.

Venea sigur pe el pe cărare, înalt și drept, cu capul mândru călare pe un cal alb, iar Catherine se trase în umbră pentru că ochii i se umpluseră deodată de lacrimi.

Jaime descăleca în fața arcadei ce ducea la grajduri, întorcându-se de parcă îi simțise prezența sub coloane.

— Cathy, tu ești? spuse.

— Da. Atinse copacul cu frunze mățăsoase când se îndreptă spre el, și câteva petale roz îi căzură la picioare. Jaime nu se mișca. Stătea și o privea de parcă o vedea pentru prima oară cu mantilla de nuntă acoperindu-i umerii și cu petalele roz ce cădeau peste tot în jurul ei, și

pentru o clipă avu impresia că el o va săruta din nou. Aproape că simți atingerea buzelor lui pe gură, dar în loc de asta el își puse cu blândețe mâinile pe umerii ei, întorcând-o cu fața la lumină.

— Nu pune prea mult suflet, spuse. Lucia nu a vrut să fie rea. Uneori cred că e obsedată de lucrurile materiale, iar rubinul însemna mult pentru ea. Totuși, nu o să-i permit să repete o așa acuzație. Continuând să-i privească ochii triști, gura i se înăspri. Nu prea e atentă la ce vorbește, dar vom aduce curând lumină în misterul cu rubinul. Ramón s-a dus să-l caute pe Manuel, deși nu-l găsisese încă. Dacă el e vinovat, va fi pedepsit. Catherine simți că sentimentele i se schimbă total.

— Bietul Manuel, se trezi spunând. Ce se va întâmpla cu el? Jaime se încorda.

— Dacă e vinovat, nu va avea de ce să se plângă când își va primi pedeapsa.

— Îl vei da pe mâna poliției?

— Nu, dacă recuperăm rubinul.

— Cred... că e destul de corect. Știa că avea modalitatea lui de a descurca situația. Avea să facă ceva prompt și eficient, care să-i frângă inima lui Manuel. Avea să fie concediat pe vecie din locul pe care-l iubea, de pe hacienda unde se născuse și unde lucrase toată viața lui și nu se va mai putea întoarce niciodată. Iubea Soria și pe familia Madroza, care fusese familia lui de când se știa. Ușor Jaime își lăsă mâna să-i cadă de pe umărul ei.

— Nu crezi într-o răsplată corectă? Întrebă aproape cu răceală. Dar ce alte modalități am eu ca să administrez proprietatea? Eu depind de loialitate și onestitate mai mult decât de orice altceva. Când angajații mei sunt necinstiți, se autodistrug și mă distrug și pe mine. Dar nu am întâlnit niciodată așa ceva la un servitor. Dar cândva, de mult, fata pe care o iubeai s-a dovedit a fi neloială, gândi Catherine, și nu ai putut niciodată să uiți. Niciodată în toți anii aceștia! Ea își trase ușor mantilla de pe umeri.

— Trebuie să duc asta sus la Teresa. Am lăsat-o la Orotava și Alex mi-a adus-o înapoi, explică, amintindu-și cum faldurile delicate ale mantillei de nuntă îi atinseseră obrajii când dansaseră și cum o sărutase după aceea, un sărut pe care și-l va aminti mereu, un sărut pe care i-l dăduse cu ușurință și de care el acum uitase". Ce este fiesta fără un sărut!" îi spusese după ce îi dăduse drumul.

Tulburată de această amintire, îl privi cum mângâie faldurile mantillei cu degetele.

— Este istoria familiei Madroza, spuse gânditor. Toate miresele Madroza l-au purtat timp de trei generații, mai puțin Lucia. Mi se pare că s-a măritat la Madrid cu o pălărie la modă pe cap. Îi dădu înapoi mantilla când ajunseră lângă casă. Cred că îi aparține Teresei.

Lucia și Alex mai discutau încă în salon și el intră ca să-și salute oaspetele neașteptat. În acest timp, Catherine urca încet scările ca să-și caute eleva. Teresa se va bucura să știe că mantilla se află în siguranță la Soria.

Se opri în capătul scărilor, întrebându-se dacă Teresa își terminase căutarea în toate camerele, dar la etaj nu se auzea niciun sunet. Teresa ori își abandonase cercetarea, ori căutase fără niciun rezultat.

La ușa propriei camere se opri din nou, hotărând să returneze mantilla înainte să se schimbe, dar când ajunse la camera Teresei văzu că era goală.

Cu grijă, puse mantilla pe pat, atingând-o ușor pentru ultima dată înainte să plece. Într-o zi, o altă mireasă o s-o poarte, probabil Teresa însăși.

Ușa de la camera ei nu era închisă bine ci un pic întredeschisă de vântul ce venea dinspre grădină și cu mâna pe clanță auzi un scâncet. Deschizând larg ușa, intră și o găsi pe Teresa trântită pe pat, cu fața îngropată în cuvertura de dantelă și cu mâinile încleștate pe batista pe care o folosea ca să-și șteargă lacrimile.

— Teresa, ce s-a întâmplat? întrebă Catherine îndreptându-se încet spre pat. De ce plângeră? Poți să-mi spui, sau pot să fac ceva să te ajut? Nu primi niciun răspuns imediat. Teresa se încordă, dar nu se întoarse s-o privească.

— Nu poți să faci nimic, murmură cu fața-n cuvertură, nu poți. Nu acum!

— Teresa! insistă Catherine încercând să-i pună mâinile pe umeri și s-o întoarcă. Te rog să te uiți la mine și să-mi spui. Disperată de parcă ar fi ieșit dintr-o groapă, Teresa se ridică în fund și se întoarse spre ea. Avea chipul ciudat de deformat, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— E ceva în legătură cu rubinul? întrebă Catherine, cu inima bătându-i de să-i sară din piept. Pentru o clipă, Teresa nu reuși să-i

răspundă. Buzele i se mișcă vrând să vorbească, dar nu se auzi niciun sunet, apoi privi grăbită prin cameră, arătând cu degetul spre dulapul de pe perete.

Deodată se făcu atât de liniște încât puteau să audă vocile din salonul de dedesubt și Catherine se depărta de pat. Al doilea sertar al dulapului era deschis. Acolo își ținea ea lenjeria de corp și se întreba ce anume o supăraseră pe Teresa. Apoi, instinctiv, își dădu seama.

Până traversă camera trecu parcă o viață și apoi privi în sertar unde văzu rubinul, ca o pată de sânge pe lucrurile albe pe care le așezase ea cu grijă cu câteva zile în urmă. Strălucea ca un ochi malefic, ceva atât de diavolesc încât nici nu reuși să-l atingă. Teresa stătea încă pe pat, așteptând, dar Catherine nu-și găsea cuvintele să vorbească. Inima îi era cuprinsă de sentimente războinice – oroare și durere și teamă, alături de furie și, în cele din urmă, disperare. Oricine ar fi ascuns rubinul în sertarul ei fusese hotărât ca ea să fie acuzată de furt, cu o dovadă serioasă care să susțină acuzația.

Pentru o clipă, se gândi că nimeni de la Soria nu putea face acest lucru decât Lucia, care o disprețuia atât de mult, dar dovada furtului era chiar acolo sub ochii ei, era acolo rubinul sângerieu, acolo în sertar.

Încet, se întoarse spre figura răvășită de pe pat, încercând să-și curețe mintea de orice ca să poată rezuma faptele simple.

— Teresa, când l-ai găsit? Întrebă cu o voce care nu părea a ei.

— Acum o jumătate de oră. Căutasem în toate celelalte camere, înțelegeți. Tristețea din ochii Teresei se adânci. Spune-mi că nu ai făcut-o tu, o imploră. Nu aș suporta să fii trimisă de aici! M-ai făcut să mă simt fericită aici într-un timp atât de scurt. Nu am văzut niciodată Soria așa cum era de fapt decât când ai venit tu.

Catherine se duse și se așeză pe pat lângă ea.

— Ai tot dreptul să mă consideri vinovată, spuse. Nu-i așa?

Teresa își ridică privirea tristă spre ea.

— Nu, spuse. Nu cred că ai face așa ceva. Cred că cineva l-a pus aici ca să-ți întindă o cursă așa încât Jaime să te trimită de aici imediat. Nu ar mai sta pe gânduri dacă te-ar considera o hoată.

— Îmi dau și eu seama de asta. Catherine își aminti ce spusese Jaime în grădină cu o jumătate de oră în urmă. "Eu depind de loialitate și onestitate mai mult decât de orice altceva. Când angajații mei sunt necinstiți se autodistrug și mă distrug și pe mine". Avea să fie aspru, odată necinstea dovedită, iar aici în dormitorul ei se afla dovada de

netăgăduit. Nu putea să privească din nou rubinul, stând acolo ca o pată pe lucrurile albe, și nici nu știa ce să facă.

— Trebuie să o acuzăm pe Lucia, spuse Teresa cu răceală, sunt sigură că e mâna ei. Nu te place fiindcă e geloasă, așa cum și pe mine m-a urât de la început, de când s-a măritat cu tata. Nu vrea să aibă o fiică de vârsta mea, mai ales o fiică vitregă. Trebuie să înțelegi cât de veninoasă e Lucia. Știe că nu e frumoasă și vrea să domine pe alte căi. Una din ele este să se facă indispensabilă lui Jaime la Soria. Dacă nu ai fi fost atât de tânără și de drăguță, ai fi putut rămâne aici pe vecie, căci Luciei nu i-ar fi păsat.

Ura nestăvilită din glasul tinerei fete deveni deodată înspăimântătoare.

— Teresa, spuse Catherine ușor, tu ai vreun amestec în asta? Ai găsit cumva rubinul în altă parte? Teresa sări în picioare.

— Cum crezi că aș face așa ceva? exclamă. Eu nu te-aș implica niciodată în răzbunarea mea contra Luciei, chiar dacă am putea dovedi că ea a făcut-o. Eu te iubesc, Cathy! Întotdeauna mi-am dorit pe cineva ca tine cu care să vorbesc și în care să am încredere. Da, o urăsc pe Lucia, dar asta pentru că m-a determinat s-o disprețuiesc, luându-mi mereu lucrurile care-mi aparțin de la mama și distrugându-le sau încuindu-le într-un cufăr ca să nu le vadă nimeni. La început am vrut s-o iubesc, dar a devenit imposibil. Ea este cea care m-a trimis la mănăstire ca să aibă putere absolută aici la hacienda. Își șterse ochii cu batista udă. Când a murit tata, a încercat să mă țină departe de funeralii. Mi-a spus că mai bine m-aș ruga pentru sufletul lui la mănăstire. Dar Jaime s-a opus. El a devenit stăpân la Soria și așa am venit și eu acasă, cum îmi doream. Dar acum lucrurile se vor schimba. Tu vei fi trimisă iar eu voi rămâne din nou singură.

— Alex este jos, spuse Catherine automat. A venit să aducă înapoi mantilla pe care am lăsat-o la bungalow. Ți-am pus-o pe pat.

Părea să vorbească într-un vis unde nimic nu era real și se mișca precum un robot. Teoria Teresei după care Lucia pusese intenționat rubinul în sertarul ei sau fusese pus acolo de altcineva, putea să fie doar presupunere, și cum să dovedești că așa fusese asta era altă problemă. Desigur că Lucia avea să nege, punând paie pe foc cu răceala ei caracteristică, iar Jaime o va crede.

De ce nu? Era cumnata lui, membră a familiei lui și o cunoștea de mult timp. Mai mult decât o cunoștea pe Catherine, deși ei i se părea

că trecuse o viață de când se urcase în avion la Madrid și-l găsisse pe el așteptând aici, spaniolul mândru și detașat cu aerul unui conquistador, chiar și în costumul convențional pe care-l purta. Încercă să alunge amintirile, dar nu voia să plece. Totul se lega acum cu atâtea alte amintiri și cu inevitabilă iubire pe care nu mai putea s-o nege.

O cuprinse un fel de disperare când o privi iarăși pe Teresa.

— Ce mă fac? strigă. Nu se poate să mi se întâmple așa ceva!

Teresa se duse la dulap ca să mai privească o dată rubinul.

— După toate astea, nu cred că mi-l mai doresc, spuse, chiar dacă a fost al mamei mele. Lucia l-a... pângărit.

Luă piatra și o puse în fața oglinzii de unde parcă le făcea cu ochiul strălucind batjocoritoare. Catherine întinse mâna, reușind deodată să-l atingă. Punându-l în buzunarul de la rochie, se întoarse spre ușă.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Teresa nervoasă.

— O să i-l duc lui Don Jaime. O să dovedesc tuturor că nu sunt o hoată.

Curajoase cuvinte, recunoscute ea, cu gâtul strâns de lacrimi, dar cum să-și stabilească nevinovăția era altă chestiune.

— Vino jos când ești gata, îi spuse Teresei, cu glasul plin de calmul disperării.

Spală-te pe față și aranjează-ți părul. Lucia a invitat-o pe Alex la merienda. Cred că au ajuns deja la jumătate.

Gândindu-se la ciocolata fierbinte și la pastele lipicioase îi veni să vomite, dar va trece peste asta politicoasă atât de dragul lui Alex, cât și al lui Jaime. Nu putea să facă o scenă în fața unui vizitator, sau în fața servitorilor. După ce va pleca Alex se va duce la Jaime, în biroul lui unde va fi singur cu corespondența pe care i-o sortase ea în acea dimineață. Se va termina și cu lucrul lor împreună, gândi cu durere în suflet. Totul se va sfârși. Când ajunse ea în salon, Alex tocmai se ridică să plece.

— Vino să mă vizitezi curând, spuse, căutând cu privirea chipul palid al Catherinei.

Foarte curând, adăugă în timp ce Lucia o conducea spre ușă.

Teresa coborî încet scările.

— Unde ai fost? o întrebă mama ei vitregă. Teresa își ridică ochii triști spre ea.

— Am căutat rubinul, îi răspunse, fixând-o cu ostilitate.

Dar asta fu tot. Nu spuse că a găsit bijuteria care dispăruse și nici Lucia nu o întrebă. Jaime se duse cu Alex până la mașină iar cumnata lui se întoarse spre scări.

— Va trebui să sunați să vă mai aducă ciocolată, le spuse. Cred că asta s-a răcit deja.

— Vrei să bei ceva? întrebă Teresa, ridicând urciorul cu ciocolată și având o privire nefericită. Sun eu după Sisa.

— Nu, te rog! Nu pot să mănânc nimic. Degetele lui Catherine se grăbiră să atingă bijuteria din buzunar care părea s-o ardă. Comandă ceva pentru tine.

— Nu mi-e sete. Teresa păși neostenită prin cameră. Aș vrea să vină Ramón. O să mai plouă – Teide este din nou învăluit de nori. Manuel ar fi trebuit să se uite la sistemul de irigații, dar o să se ocupe Ramón în locul lui.

— Ramón a plecat să-l caute pe Manuel, explică Catherine. Ochii Teresei se intensificară.

— Nu cred că o să-l găsească, spuse. Nu, dacă l-a gonit Lucia. Asta ar fi sfârșitul în ceea ce-l privește pe Manuel.

Catherine auzi portiera trântindu-se și sunetul motorului de la mașina lui Alex care pleca și se simți deodată foarte singură". Vino să mă vizitezi curând", îi spusese Alex, de parcă ar fi știut deja că avea probleme.

Jaime se întoarse încet de-a lungul terasei, intrând în hol pe ușa de la patio dar nu se duse în salonul în care așteptau ele. În schimb, se îndreptă direct spre birou, închizând ușa ferm ca să nu fie deranjat.

Catherine ezită doar o secundă și rubinul părea să-i ardă pielea.

— Te duci acum? întrebă Teresa. Ea încuviință din cap, traversând holul cu o hotărâre pe care-i fusese greu s-o afișeze apoi ciocăni la ușa biroului.

— Adelante! Se opri să tragă aer în piept înainte să apese pe clanță, apoi intră.

Jaime era așezat la biroul plin cu teancuri de scrisori, gata să înceapă o seară de lucru care avea să dureze până la gongul cinei de la ora zece.

— Ah, Cathy! spuse. Îți mulțumesc că ai aranjat pe aici. Acum e mult mai ușor să mă apuc de ele. Ea stătea în picioare și-l privea, împietrită de ce avea să spună, deși știa că trebuia s-o facă cât mai repede. Scoțând mâna din buzunar, puse rubinul pe biroul dintre ei.

— Nu eu l-am luat, spuse, dar nu ai să mă crezi.

El privi rubinul de parcă nu-l mai văzuse până atunci.

— Nu eu l-am luat, repetă ea, gândindu-se cât de inutilă sunase protestarea ei.

Lui îi trebui mult timp să răspundă.

— Știi cine l-a luat? Întrebă cu grijă, în cele din urmă, cu vocea rece și impersonală, privindu-i ochii triști. Catherine ezită.

— Nu sunt sigură.

— Dar bănuiești pe cineva? Cineva din personal, poate?

— Ah, Jaime! Simți că toată apărarea ei se prăbușește din cauza îngrijorării pentru numele familiei. Nu acuz pe nimeni pentru că nu am nicio dovadă. Am venit să-ți dau înapoi rubinul și să-ți spun că sunt nevinovată. Am sperat să mă crezi dar acum îmi dau seama că e imposibil. Vezi tu, totul arată că eu sunt vinovată. Teresa a găsit rubinul în unul din sertarele dulapului meu. Nu știu cum a ajuns acolo – nu eu l-am furat – dar a fost găsit în camera mea. Numai asta va conta pentru tine, nu-i așa? se grăbi să spună. Dovada vinovăției mele!

— Nu chiar. Se ridică ușor în picioare, venind pe lângă birou ca să se oprească lângă ea și părând s-o domine cu înălțimea lui. Nu am de gând să te judec înainte să intru în miezul problemei. Vină sau dovadă, cum putem să fim imparțiali, când sunt implicate atâtea sentimente?

Pulsul care i se zărea bătând la tâmplă sugera că-și stăpânea cu dificultate emoții puternice, și ea nu-l învinuia că era furios.

— Când a găsit Teresa rubinul? Întrebă.

— Cam cu o oră în urmă.

— În timp ce tu erai afară cu Alex? Ea încuviință din cap.

— Și nu știai că e acolo, în sertarul tău?

— Absolut deloc. Îți dau cuvântul meu. Oare avea importanță, se întrebă, când toate erau împotriva ei? Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet vag.

— Știu cum te simți, spuse ea. E groaznic să se întâmple așa ceva, dar trebuie să mă apăr. Dacă mă consideri o hoată...

— Da?

— Nu aș mai putea sta aici. Oricum, trebuie să plec.

— Nu atât de repede, spuse el. Eu voi hotărî. Trebuie să stai la Soria până descoperim adevărul.

— Cu siguranță acum că au rubinul nu prea mai contează, doar

dacă... doar dacă vrei să mă pedepsești pentru ceva ce nu am făcut. El râse brusc.

— Ai un fel ciudat de a pune problema, Cathy, spuse. Voi pedepsi vinovatul, desigur, dar aş vrea să rămâi aici până când ştiu exact cine este. Acum că rubinul a apărut nu trebuie să mai fie scandal, iar tu vei rămâne ca să-l eviți și ca să continui s-o instruiești pe Teresa.

— Dar va fi imposibil! strigă. Cum să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic? Teresa ştie, deși mai are încredere în mine fiindcă am devenit prietene și curând Doña Lucia va afla când îi vei înapoia rubinul. Îi întoarse spatele pentru o clipă.

— Vreau să-mi promiți ceva, spuse el aproape cu asprime.

— Orice, admise ea.

— Vreau ca găsirea rubinului să rămână secretă timp de o oră. Am nevoie de timp să mă gândesc și poate să acționez.

— La ce bun? strigă ea. Chiar dacă am aştepta o zi sau o săptămână, Lucia tot m-ar acuza. Când el se întoarse spre ea, avea fălcile încheștate.

— S-ar putea să ai dreptate, recunosc, dar trebuie să fiu sigur. Crezi că, Lucia îți este dușman, dar nu ai nicio dovadă. Ascultă-mă Cathy! O întoarse cu fata la el. Acum patru ani mi-am asumat responsabilitatea în ceea ce privește Soria. Asta însemna ca hacienda și toți peons care lucrează pe plantații, servitorii de aici din casă, soția fratelui meu, ca să nu mai spun de Teresa, sunt responsabilitatea mea. Nu e vorba de o promisiune făcută lui Eduardo când el murea, sau ceva de genul ăsta. Dar era un lucru normal pe care trebuia să-l fac. În Spania, familia este foarte unită, chiar dacă sunt săraci sau bogați, și sunt conduși de capul familiei. Trebuie să înțelegi asta înainte să mă poți înțelege pe mine. Așa cum pălăria noastră Cordoban apără omul de arșița soarelui, așa trebuie să-mi apăr eu familia de ghinioane, în măsura în care pot.

— Știi toate astea, recunosc șoptind, dar nu te aşteptai să fie furat rubinul, fiindcă era o bijuterie de familie.

— Exact, deși cred că pot supraviețui pierderii unei pietre prețioase, oricât de mult ar valora. Rubinul nu însemna nimic. Important este că eu sunt răspunzător pentru Lucia, așa cum sunt și pentru Teresa. Este văduva fratelui meu și sunt dator să-i ofer un cămin.

— Da, înțeleg.

— Mă întreb dacă într-adevăr înțelegeți! Lovi un teanc de hârtii de pe birou într-un gest nerăbdător, care-i aminti de Ramón. Soria începe să dea bani pentru prima dată în zece ani și asta, în mare parte, datorită banilor investiți de Lucia când s-a măritat cu fratele meu.

— Înțeleg. Avea o dispoziție din cele mai proastă. O s-o apere pe Lucia deoarece Soria îi datora atât de mult, închizând ochii la orice ar fi făcut. Mi-ai explicat totul.

— Nu cred, spuse imediat, dar restul poate aștepta. Am cuvântul tău că vei păstra tăcerea despre descoperirea rubinului, deocamdată?

— Dacă asta vrei să fac, admise, și bănuiesc că mai ai până vei fi convins de nevinovăția mea.

— Va trebui să te cred pe cuvânt, spuse, ducându-se să-i deschidă ușa. De vreme ce ți l-ai dat.

— Vrei să vorbesc cu Teresa? întrebă ea, oprindu-se în prag și privindu-l.

— Nu, o s-o fac eu. Era cea mai stânjenitoare situație în care se aflate vreodată Catherine, dar nu putea decât să-i respecte autoritatea și să-și țină părerea pentru ea. Salonul era gol când ajunse acolo și ploaia care amenințase toată ziua se dezlănțuise deja, căzând în stropi grei și mari pe terasă așa încât nu-și putea găsi consolarea în grădină, dar nici în casă nu se putea întoarce deoarece putea să dea nas în nas cu Lucia. Dacă se întâlneau, ar fi fost ca o coliziune între norii furioși de deasupra lui El Teide.

Stătea în picioare și asculta ploaia ce cădea pe acoperișul de țiglă și privea cum se umpleau vasele ornamentale din grădină până când apa începu să șiroiască din ele. Era ploaie tropicală așa cum nu mai văzuse vreodată, căzând neostenită din cerul plumburiu, dar cu siguranță avea să fie bună pentru solul secetos, căci în acest ținut însorit ploua foarte rar. Apa trebuie adunată în bazine mari așezate pe versanții dealurilor ca să împiedice inundația și știa că Ramón și Jaime dirijaseră construirea unui nou bazin. Asta îi ținuse ocupați între recoltarea bananelor și împachetarea roșiilor, pentru a face loc unei no culturi.

Fără stare, păși spre capătul îndepărtat al cărării mărginite de coloane de piatră, unde ploaia cădea ca o perdea cenușie între ea și copacii din grădină, saturând pământul de sub ei până când deveni o mare de noroi, greutatea apei aplecând tulpinile florilor și scuturând petalele de pe ramuri pentru a le aduna ca pe grămezi de confeti la

picioarele ei.

Undeva, în grădină, un șuvoi de apă coborî de pe terasele plantate, grăbindu-se în jos până când fu prinsă într-unul din marile stăvilare. Era un sunet teribil care făcu ca inima să i se umple de teamă. Unde era Ramón și de ce nu se întorcea acasă? O jumătate de oră rămase acolo întrebându-se ce-i oferea viitorul imediat, întrebându-se ce avea să facă Jaime în legătură cu rubinul: întrebându-se de Lucia și de obsesia ei de putere, și întrebându-se, de asemeni, ce se va întâmpla cu Teresa când va veni vremea să părăsească Soria. Mai avea de făcut un an la mănăstire înainte să plece la Madrid, și pentru cineva de vârsta Teresei un an putea să pară o veșnicie. Și ea trecuse prin așa ceva nu cu mult timp urmă, simțise și ea dorința fierbinte de a lăsa copilăria în urmă pentru totdeauna și să pășească în lumea adulților care părea atât de atractivă. Gândindu-se la zilele când era și ea la școală, își dădu seama cât de fericită fusese, dar nici ea nu avusese răbdare când trebuise să dea mâna cu viitorul. Chiar și când primise această slujbă și venise la Tenerife, o făcuse cu speranța că va găsi un cămin.

Și acum, poate în câteva zile, va fi din nou singură.

Ploaia cădea neobosită, sunetul ei dominând orice alt sunet. Cu siguranță acum era destulă apă să umple stăvilarele pentru multe săptămâni. Privi afară spre grădina răvășită, deja dărâmată de greutatea apei și la ferocitatea vântului brusc care îndoia palmierii aproape până la pământ și rupea frunzele mari de pe ramurile de sus ca să le arunce pe terasa abandonată. Crinii ruși atârnavă de tulpini, strălucind încă cu curaj deasupra piscinei de decor și mușcatele roz ce crescuseră aproape în sălbăcie în jurul lor își țineau capetele strălucitoare cu dispreț.

— E mai rău decât m-am așteptat, spuse Jaime venind lângă ea, îngruntat. Știi cumva dacă Ramón s-a întors?

— Nu cred. Se întoarce spre el. Stau aici de aproape o oră. Ți-e frică pentru noul stăvilar?

— Și asta, și pentru altele. Cel nou a luat toată apa dacă s-a umplut dar acum tot efortul cade pe un rezervor vechi din susul dealului. L-am cârpit noi ieri, dar cimentul nou nu va rezista. Vedeai cât era de îngrijorat și că avea nevoie de ajutorul lui Ramón.

— Sunt sigură că nu mai întârzie mult, spuse ea.

— Dacă ploaia continuă, o să am nevoie de el imediat.

— Între timp pot să te ajut cu ceva? întrebă. El ezită.

— Ai putea să stai lângă telefon până când nu o să mai funcționeze, spuse. Nu o să mai meargă mult acum, cu tot vântul și ploaia asta, dar trebuie să țin legătura cu Orotova cât de mult pot. Proprietățile din jur vor fi toate afectate dacă se rupe stăvilarul nostru.

— Îmi pare rău, se trezi ea spunând. Nu-ți mai trebuie și una ca asta.

— Ar putea însemna viața sau moartea pentru Soria. Vocea îi era deodată aspră și mai presus de sunetul ploii. Avem nevoie de ape și apoi avem prea multe. Așa se întâmplă mereu, dar eu trebuia să fiu pregătit pentru o astfel de situație. Își puse pe el o manta grea de călărie. Pot să te las pe tine la capătul ăsta până se întoarce Ramón?

— Vreau să te ajut, spuse ea.

El rămase să o privească, închizându-și mantaua până sub bărbie.

— Gracias, Cathy! spuse. Îi spui tu lui Ramón să vină după mine cât de repede poate? Mă găsește la stăvilarul de vest unde pot să apară cele mai grave probleme. Îl privi plecând, o siluetă înaltă, ușor încovoiată sub greutatea ploii, cu capul aplecat în jos, cu chipul mândru nu prea încrezător dispărând în noapte.

Lucia apăru din direcția bucătăriei.

— Cine era? întrebă.

— Jaime. S-a dus să se uite la noul stăvilar. Se teme că nu va rezista șuvoiului de apă dacă continuă ploaia. Expresia de pe chipul Luciei se schimbă și ochii i se umplură de triumf.

— S-ar putea să aibă din nou nevoie de mine, spuse. Banii tatălui meu au mai salvat odată Soria, dar Jaime a reușit să plătească aproape totul înapoi ca să-și salveze mândria. A preferat să sărăcească ca să-și recupereze independența, dar mai vedem noi!

— Nu se poate să te bucuri că se întâmplă așa ceva, icni Catherine. Că ploaia ar putea sparge stăvilarul.

— De bucurat nu mă bucur, dar eu sunt o fatalistă, domnișoară Royce, declară Lucia. Nu cred că se poate evita situația clară care ne așteaptă. Nu vei fi de acord cu mine, desigur, dar nu are nicio importanță. Tu nu ești parte a Soriei, cum sunt eu. Te vei întoarce în țara ta destul de curând și prezența ta aici va fi uitată.

Logica aversiunii putea fi greu negată, dar Catherine era hotărâtă să se țină tare cât va mai rămâne la Soria.

— Jaime m-a rugat să stau la telefon, explică, și să iau legătura cu Ramón de îndată ce se întoarce.

— Ramón ar putea fi oriunde, declară Lucia. El nu face decât să se distreze!

— A plecat să-l caute pe Manuel. Catherine voise să-l apere pe Ramón de cinismul Luciei, dar efectul cuvintelor el fu electric.

— Manuel? strigă Lucia. Ce treabă are el cu Soria acum? L-am concediat. Era propriul meu servitor și eu i-am spus să plece. Toată culoarea din obraji îi dispăruse făcând loc unui cenușiu mohorât. Ramón nu avea niciun drept să plece de capul lui să-l caute.

— Cred că Jaime știe că a plecat după Manuel, spuse Catherine cu răceală și s-ar putea să fie nevoie de Manuel în actuala situație.

— Nu o să-l găsească, declară Lucia emfatică. A plecat de tot.

Fără niciun motiv anume, Catherine simți cum o lasă inima.

— În cazul ăsta, Ramón se va întoarce, spuse încrezătoare. E nevoie de el aici.

Mai trecu o oră până când Ramón își făcu apariția, ud până la piele după atâta călărit prin ploaie. Teresa și Catherine dăduseră mai multe telefoane ca să fie absolut sigure că proprietățile învecinate erau încă în legătură cu ei și că nu suferiseră nicio stricăciune.

— Unde este Jaime? întrebă. Am venit aici cât de repede am putut când am văzut că furtuna se întetește.

— Are nevoie de tine la stăvilarul de vest, explică repede Catherine. Părea îngrijorat din cauza apei și că stăvilarul nu va rezista.

— M-am gândit și eu la asta, spuse. Plec imediat.

— L-ai găsit pe Manuel? întrebă Teresa. El clătină din cap.

— Am încercat prin mai toate ascunzătorile lui de-a lungul coastei, dar fără succes.

— Lucia i-a spus să plece. Ramón se opri la ușă ca s-o privească.

— Chiar așa? întrebă. De unde știi?

— Tocmai i-a spus Catherinei, deși nu i-a spus și de ce a făcut-o.

— O să aibă ea motiv. A naibii ploaie! explodează Ramón. Și făcuserăm treabă bună la rezervor. Vocea îi era plină de mândrie căci își îndeplinise cu bine sarcina și, pentru prima dată, Catherine înțelese că putea să-l ia în serios.

— Noi ne învârtim pe aici în caz că trebuie să dăm telefon după ajutor sau să avertizăm pe cineva, explică Teresa. Familia Serranos vor fi cel mai afectați dacă stăvilarul cedează. Pablo a urcat să-l ajute pe

Jaime iar Victoria a rămas la telefon. Dacă va trebui să stați afară toată noaptea, o să vă aducem niște gustări, adăugă. Poate să conducă mașina.

— Nu aş spune „nu” pentru ceva fierbinte mai târziu, fu de acord Ramón, umplându-și buzunarul cu niște prăjituri rămase pe masă. Nu am mâncat nimic de azi dimineață.

— Ce, nu tapas! exclamă Teresa. Cred că ești distrus fără racii și cârnații tăi!

— O să dau iama în coșul tău de picnic când îl aduci! spuse râzând și ducându-se să-și schimbe calul.

CAPITOLUL 7

Era miezul nopții înainte să se rupă stăvilarul. După cină Teresa și Catherine împachetară un coș mare cu mâncare care se căra cel mai ușor, lomo embushado și șuncă de la munte, carne de vacă friptă și pui, salată și brânză și niște sticle de vin de casă, alături de două carafe mari de cafea fierbinte con leche pe care Eugenie le umplu cât așteptă el.

— Avem destul pentru o armată aici, observă Catherine în timp ce Teresa adăuga un castron mare de crabi conservați.

— Avem nevoie de tot pentru că vom avea de hrănit o mică armată, o asigură Teresa. Va fi acolo oricine poate ajuta, peonii de la Sarrano, ca și ai noștri. O să mai facem cafea când ajungem la stăvilar. Lucia veni să inspecteze coșul.

— O să vin și eu mai târziu, spuse. Ar fi cel mai bine dacă aş sta lângă telefon.

Erau încă în contact cu lumea de afară, ceea ce era curios având în vedere câtă apă trebuie că se scursese la conducte, dar se părea că Lucia mai avea un motiv ca să vrea să rămână la Soria. Îi era oare teamă că Manuel se va întoarce ca să fie chestionat de Jaime?

Dar Catherine nu avea timp acum să se gândească la Lucia. Singura ei grijă era că Jaime era acolo afară în noaptea sălbatică luptându-se pentru viața haciendei.

— E un drum greu, o avertiză Teresa când ajunseră în sfârșit în mașină, dar dacă Manuel a plecat nu mai are cine să ne ducă. Pedro și Fernando trebuie să fie la stăvilar sau în altă parte pe terase dacă apa a început să coboare.

Dincolo de zidul de graniță, în lumea întunecată nu părea să existe decât apă. Cădea din cer și se grăbea să umple nebunește orice

râpă, cărând nisip și pământ și pietre cu ea: aluneca în secret pe sub copaci și se lovea triumfătoare de fiecare stăvilar făcut de mâna omului, cărând cu ea podurile de lemn, de parcă ar fi fost jucării; intra în micile rezervoare și ieșea pe cealaltă parte, împrăștiindu-le în nemiloase căderi de apă pe terasele de dedesubt. Iar acum, părea că crește progresiv, făcând-o să pară mai groaznică decât se putea suporta.

Catherine prinse volanul, concentrându-se doar asupra drumului din fața ei.

— Cât e de departe? întrebă Catherine.

— Cam încă o milă.

Merseseră deja două mile și drumul era din ce în ce mai deteriorat.

— Dacă stăvilarul cedează, vom fi retezate! remarcă Teresa.

— Nu mai fi atât de optimistă!

— Nu făceam decât un avertisment, spuse Teresa apropiindu-se de parbriz. Acum nu mai văd nimic! se plânse.

— Tu ești navigatorul, îi spuse Catherine. Pur și simplu trebuie să ajungem.

Ștergătoarele erau practic inutile, mișcându-se într-o parte și-n alta fără efect, în timp ce noroiul de pe drum părea să se adâncească din ce în ce mai mult. Tot ce era înainte suprafață nisipoasă era acum o veritabilă mare de noroi, și când ajunsese la o parte stâncoasă mașina începu să alunece într-o parte și să derapeze.

— Aș fi vrut să fiu mai experimentată, icni Catherine, îndreptând mașina pentru a treia oară. Din păcate, eu sunt șoferiță de oraș.

— Vom ajunge curând, o încuraja Teresa. Parcă văd lumini în față. Și! Și! Sunt pe carratas și uite alții pe barrancos. Mă întreb ce fac acolo jos. Uite! Se mișcă.

— Nu pot să mă uit deocamdată, spuse Catherine. Abia reușesc să mențin mașina pe drum. Teresa continua să străpungă întunericul cu privirea, cu fața aproape lipită de parbriz și în cele din urmă Catherine reuși să distingă vagile siluete ale bărbaților și mașinilor pe drumul din fața lor.

— Oprește aici! comandă Teresa. Trebuie să mergem să-l căutăm pe Jaime.

Catherine trase mașina pe marginea drumului și pășiră în noroi

și ploaie și întâlnește un vânt aspru care le încovoia fără milă în timp ce mergeau cu greu spre cele mai apropiate lumini. Înainte să ajungă acolo, o siluetă înaltă, cunoscută se îndreaptă repede spre ele.

— Cathy! Teresa! spuse Jaime prinzându-le ferm de brațe. Nu ar fi trebuit să veniți. Este încă periculos.

— Aveți nevoie de mâncare, spuse Teresa, și mașina e plină, ca să nu mai spun de vin și cafeaua fierbinte!

— Am văzut farurile venind pe drum. Vocea îi părea bruscă dar poate așa își combatea oboseala copleșitoare. Suntem mulți aici, dar chiar și o gură de ceva fierbinte este binevenită. Pablo Serrano a adus un vagon acum un minut și Ramón împarte mâncarea în barranco.

— De ce lucrați acolo jos? vru Teresa să știe.

— Dacă cedează stăvilarul, sperăm să canalizăm cea mai mare parte a apei în barranco, departe de terasamente, explică el, dar lucrăm contra timp. Trebuie să săpăm mult și cu puțin noroc o să reușim. Lumina speranței din ochii lui anula grimasele expresiei ce-i învăluia chipul când le privi. Nu trebuie să așteptați, decise. După ce descărcăm mașina, vă puteți întoarce.

— O să rămânem, spuse Teresa, cu expresia la fel de hotărâtă ca a lui. Vă este de ajutor încă o pereche de mâini – două, de fapt!

— Nu, Teresa, spuse el. Vreau să te întorci. Ar putea fi periculos când o să coboare apa.

— Tu vei fi în pericol, protestă ea.

— Asta e altceva.

— Și Ramón.

— Tot este altceva.

— Pentru că sunteți bărbați! spuse Teresa ironică. Dar eu sunt la fel de puternică și v-ar ajuta și Catherine dacă ați lăsa-o. El clătină din cap.

— Vezi că avem destul ajutor, spuse, arătând spre oamenii care săpau ca nebunii la lumina plăpândă a lămpilor. Nu avem altceva de făcut decât să săpăm.

— O să facem, mai multă cafea când se termină asta, insistă Teresa, întorcându-se spre mașină. Am adus o mașină de gătit.

Jaime își coborî privirea spre Catherine.

— Îți mulțumesc că ai venit, spuse. Dacă salvăm terasamentele, înseamnă că am câștigat. Dorința de a se înălța ca să-l sărute aproape că o copleși. Își dăduse jos mantaua de ploaie ca să poată lucra mai

ușor și mai repede și era ud tot, cu fața și mâinile murdare de noroiul roșiatic al teraselor unde trudea de șase ore, umăr la umăr cu peonii, în efortul de a-și salva moștenirea. Era un efort pentru Soria și pentru familia pe care-o iubea, pentru Ramón, Teresa și Lucia, care depindeau cu toții de el.

— O să câștigați, spuse ea, încrezătoare în lucrul bărbaților. Altfel ar fi o cruzime prea mare.

— Natura nu-și alege victimele, spuse el laconic, dar insist să vă întoarceți la Soria înainte să fie probleme aici. Dacă stăvilarul cedează înainte să se termine digul...

Dădu din umeri, conștient că nu are nevoie să continue cu amănuntele.

Catherine îl urmă la mașină unde Teresa despacheta deja coșul.

— Cum o să facem? Întrebă ea. Ne ducem jos la bărbați! El clătină din cap.

— Îl trimit eu pe Manuel la voi.

— Manuel? Teresa își ridică privirea spre el, uimită. Când a venit?

— Pe la opt, când aveam mai mare nevoie de el. Vocea îi era plină de mândrie și satisfacție. Știa că o să avem probleme când a văzut furtuna adunându-se deasupra lui El Teide.

— Măi, să fiu a naibii! exclamă Teresa, fiindcă nu găsi altceva să spună.

— Aveam nevoie de el fiindcă el a lucrat cel mai mult cu mine la stăvilare, continuă Jaime să explice. Chiar dacă a plecat fără voie, Manuel are Soria adânc înfiptă în inimă și a muncit din greu orele astea. Nu am văzut pe nimeni atât de ud! spuse zâmbind ușor. Asta fiindcă nu mă pot vedea pe mine, desigur. Coborî în josul dealului, aprinzând lanterna ca să se ghideze pe beznă.

— Manuel, spuse Teresa, nu avea cum să stea deoparte. El iubește Soria, aproape la fel de mult ca Jaime.

— Și ca tine! Teresa păstră tăcerea, gânditoare.

— Nu știu Cathy, spuse în cele din urmă. Când e așa, iubesc Soria din toată inima. Ca și Jaime, mi-aș da viața pentru ea, dar când lucrurile merg bine, văd zilele trecând fără să ai prea multe de făcut, nu mai sunt sigură. Mă gândesc să plec în lume să dansesz, poate, pentru ca să mă pot exprima cel mai bine. Oftă. Dar între timp am să mă întorc la mănăstire, cred, și apoi la Universitatea din Madrid ca să învăț să fie

ceva de capul meu, ca să fie mulțumită familia!

— Câțiva ani, spuse Catherine. Sunt foarte puțini într-o viață de om. Știu că sună ca sfatul unei bătrâne cârcotașe, dar ai să vezi cât de adevărat este – până la urmă. Și acum, adăugă veselă, înapoi în prezent! Avem destule câni să împărțim, ce zici?

— Majoritatea peonilor le au pe ale lor, spuse Teresa tăind felii carnea de porc. Mai bine Jaime așteaptă să mănânce ceva.

— Poate se întoarce, sugeră Catherine, înainte să plecăm.

— Să plecăm? Teresa se întoarse cu cuțitul în mână, privind-o incredibil de firoasă Poți să pleci, Cathy, dar eu rămân. Nu-mi pasă ce zice Jaime.

— Să nu ne certăm din cauza asta. Putem să mai venim odată cu mâncarea mai spre dimineață, sugeră Catherine, crezând că diplomația era cea mai bună metodă ca să se descurce cu Teresa care era într-o asemenea dispoziție. Să-i spună că Jaime le ordonase să se întoarcă la Soria pentru binele lor ar fi complicat lucrurile. Teresa încerca să privească la lumina farurilor care rămăseseră aprinse.

— Pentru Dumnezeu, ce-i asta? strigă. O siluetă mică și îndesată, călare pe un măgar, venea spre ele, cu apa curgându-i din poncho și de pe borurile sombrero-ului pe care-l avea tras mult pe ochi.

— E Manuel, spuse Catherine încet. Nu mai râde!

— Nu, o să se simtă prost, recunosc Teresa, dar uită-te și tu la el!

Manuel veni în spatele mașinii unde sortau mâncarea, făcând o plecăciune în fața lor și un șuvoi de apă căzu de pe borul larg al pălăriei, până în noroiul de la picioarele lui. În acea clipă, Manuel sau apa însemnau același lucru. Îi curse și din mâneci când ridică mâinile să ia carafele și-i țâșni prin vârfurile cizmelor.

— Vai, Manuel, spuse Teresa, te-ai întors ca să ne ajuți. Don Jaime nu ar fi reușit fără ajutorul tău. Servitorul Luciei zâmbi când auzi laudele, dând la o parte apa din vârful nasului.

— Vă mulțumesc, señorita, spuse, fără să o privească. Nu puteam să știu că bacienda are probleme și să nu dau o mână de ajutor. Don Jaime a înțeles deja.

— Îți suntem recunoscători, Manuel, îl asigură Teresa, privindu-l în ochi. Ai făcut deja treabă bună săpând în barranco.

— Încă nu e gata. Manuel se întoarse cu carafele și cu un coș de

căni pe braț. Acum muncim ca nebunii ca să înfrângem apa.

Când își ridică puțin capul să o privească, apa din borurile sombrero-lui îi curse pe spate dar el nu păru să observe. Ce pierduse în confort câștigase în importanță prin laudele Teresei. Fierșeră ceai și cafea pe soba de gătit din mașină, acoperită de mantaua de călărie a Teresei, deși rafalele de vânt și ploaie le dădeau de furcă din când în când, aproape stingându-le focul.

Ramón urcă înapoi cu carafele goale ca să le umple din nou.

— Cafeaua a prins foarte bine, declară, picurând ce mai rămăsese în ele. Dacă nu iese nimic, nu o să mai bag cazmaua în pământ în viața mea!

În ciuda disconfortului, se distra, folosindu-se de inițiativa lui în barranco, în timp ce Jaime își concentra atenția pe stăvilar.

— Putem să reușim, spuse. Jaime crede că mai avem cam o oră.

— Oare nu o să se termine niciodată? întrebă Teresa ridicându-și privirea spre cer. El Teide e un monstru pe care nu l-aș mai putea iubi vreodată.

— Îl vei iubi, îi prezise Ramón, de îndată ce ne va zâmbi din nou. Ești o femeie îndrăgostită, Teresa, furioasă și frustrată când vezi fața întunecată a iubitului tău, dar gata să-l îmbrățișezi de îndată ce se potolește.

— Ce prostii vorbești! se răsti Teresa la el. Văd că Manuel s-a întors, observă ea. Unde l-ai găsit?

— Nu l-am găsit. A venit înapoi de unul singur. Și-a dat seama că e nevoie urgentă de el la Soria.

— Nu toți am făcut la fel? spuse Teresa. Mai bine te-ai fi dus la barranco până când umplem noi carafele.

— O să-i duc una jos lui Jaime sau poate ai putea să ajungi până la stăvilar? sugeră. Nu e prea greu.

— Mă duc eu, se oferi Catherine. Să iau o lanternă.

Odată ce se depărta de mașină, ochii i se adaptară la întuneric și reuși să zărească și cărarea până la stăvilar luminată de lămpi. Se părea că și cerul de deasupra lui El Teide se luminase un pic, deși mai ploua încă. Nu era aici un drum clar de-a lungul terasei, numai cărarea îngustă săpată de constructorii de stăvilar în timp ce munceau. Croindu-și drum cu grijă, reuși să distingă conturul vag al rezervorului și siluetele muncitorilor care încă mai lucrau. Jaime era acolo, cărând saci cu resturi, pilind în piatră și dând instrucțiuni în timp ce mergea.

Era aproape miezul nopții și stăvilarul încă nu cedase. O zări când ajunsese la capătul cărării și veni furios spre ea.

— Du-te înapoi! îi comandă. Țsta nu e loc pentru tine, Cathy, oricât ai vrea să ajuți!

— Ți-am adus niște cafea. Scoase la iveală carafa. Te rog să bei. Nu poți să continui așa ud cum ești și dacă ți-e frig. Când luă carafa, degetele li se atinseră.

— Tu ai băut ceva? o întrebă cu voce aspră.

— O să beau ceva când o să mă întorc la mașină. Ramón a fost acolo un pic mai devreme și a mai luat o carafă s-o ducă la barranco.

— Nu m-aș fi descurcat singur, admise el. Nu credeam că Ramón poate să lucreze atât de bine și sper că își dă seama cât apreciez asta. Își turnă niște cafea, dar i-o întinse ei. Insist să bei asta, spuse. Arăți ca o stafie părăsită.

— Tot îți mai faci griji pentru Soria, spuse ea, bând lichidul fierbinte. Ce n-aș da să se oprească ploaia. El privi peste umărul ei.

— Și eu la fel. Am făcut tot ce-am putut aici sus. Peretele va ceda, mai devreme sau mai târziu, și acum totul depinde de munca lui Ramón.

— Sapă ca nebunii. Manuel este acolo jos cu el. A venit la mașină după mâncare, dar nu a mâncat acolo. A vrut să se întoarcă la peoni.

Umplu din nou cana cu cafea când termină ea și bău repede.

— A fost bună, spuse. Ai turnat viață nouă în mine! Apoi, mai serios: Cathy, te implor să te întorci acasă și să o iei pe Teresa cu tine. Amândouă sunteți în mare pericol.

Își dădu seama că nu voia ca ea să rămână și de fapt nu puteau să ajute cu nimic decât să se întoarcă dimineața cu alt rând de mâncare caldă.

— Va trebui s-o conving pe Teresa, spuse zâmbind forțat, dar cred că pot.

— Hasta manana! spuse el, punându-și mâinile blând pe umerii ei și întorcând-o pe drumul pe care venise. Până mâine! Dar poate că-l vedea pentru ultima dată. Recunoscuse existența unui mare pericol pentru ea și Teresa deci era la fel de periculos pentru el, Ramón și Manuel și pentru toți lucrătorii care truseră jumătate de noapte ca să salveze Soria.

Stând pe pământul de deasupra stăvilarului, se uită înapoi ca să-l mai vadă o dată, dar nu puteai să vezi nimic pe întunericul ăla,

decât luminile lămpilor atârinate pe cărare.

— L-ai găsit pe Jaime? vru Teresa să știe.

— Da, l-am găsit. Catherine se așează la volan. Vreau să mergem acasă, Teresa și să ne întoarcem mai târziu cu mâncarea. Supă fierbinte, poate. Am văzut-o pe Eugenie gătind înainte să plecăm noi. Tereza ezită.

— Nu are rost să te prefaci, spuse. Stăvilarul nu are să reziste și totul va aluneca. Va fi sfârșitul Soriei așa cum o cunoaștem noi și Jaime se va îngropa iarăși în datorii. Ceea ce înseamnă că va fi complet în mâinile Luciei pentru că ea îi va oferi bani, cum a mai făcut. Îi plătise aproape totul înapoi; această viitoare recoltă ar fi fost sfârșitul tuturor obligațiilor față de mama mea vitregă.

Catherine privi orbește prin parbriz.

— Nu o să vorbim despre asta, spuse nesigură. Nu trebuie să eșueze.

— Cred că e nevoie de o minune, în cazul ăsta, spuse Teresa, intrând în mașină lângă ea.

— Poate că mi se pare, spuse Catherine când porni motorul, dar parcă ploaia s-a mai liniștit un pic. Catherine conduse și mai prudentă decât când venise, luând fiecare curbă cu viteză cât mai mică dar deodată, pe o pantă, roțile alunecară și mașina intră în derapaj incontrollabil. Nimic nu reuși să îndrepte mașina, și într-o secundă ce păru o eternitate alunecară într-un teren acoperit cu arbuști și se loviri de ridicătura de pământ umed.

Mașina se opri cu o smucitură bruscă și se stinseră toate luminile și nu reușiră să vadă ce loviseră în cădere. Pe o parte un grup de copaci atârnav de versantul muntelui: pe cealaltă parte nu era nimic.

— Teresa, spuse Catherine cu vocea șocată, unde ești?

— Aici afară! Mașina era răsturnată într-o parte și Teresa apărui la portiera deschisă. Am fost azvârlită afară. Dar tu?

— Sunt teafără, se grăbi Catherine s-o liniștească. Cred că o să avem câteva vanătăi mâine dimineață, dar nu e nimic. Vocea nu îi era prea calmă. Ah, de ce trebuia să se întâmple asta? Am pierdut total controlul. Nu am avut absolut nimic de făcut.

Teresa încercă să zărească ceva în întuneric.

— Cel puțin nu mai plouă, spuse laconică.

— Mă întreb unde suntem.

— La jumătatea drumului pe munte, după cum arată lucrurile, și cu siguranță nu suntem pe drum. Vii adesea pe aici?

— Teresa, lasă glumele! Am stricat mașina lui Jaime și ne-am băgat într-o mare încurcătură, oftă Catherine. Crezi că putem să ne cățărăm până-n drum?

— Odată ce vedem unde suntem, putem să încercăm, decise Teresa. Nimeni nu are timp să vină să ne caute. Este mult mai important să supravegheze barajul.

Timpul de zece minute rămaseră acolo ca să-și recapete suflul.

— Mă întreb de ce o nenorocire nu vine niciodată singură, spuse Teresa supărată. Asta nu era deloc în plan. Încercam doar să dăm o mână de ajutor. Nu-ți face prea multe griji în legătura cu mașina, adăugă impulsivă. Jaime ar înțelege că a fost un accident. Să știi că nu e chiar un căpcăun.

— Nu m-am gândit niciodată că ar fi. Catherine își ținu respirația. L-am crezut arogant și mândru la început, dar acum lucrurile s-au schimbat.

— Pentru că ești îndrăgostită de el? Ochii Catherinei se umplură de lacrimi.

— Da. Teresa se așează în tăcere, cântărind mărturisirea ei.

— Asta explică tot, spuse, dându-se din nou jos din mașină. Mai bine plecăm.

Catherine reuși să iasă de la volanul mașinii. În întuneric sunetele ajungeau la ele cu claritate: coborârea apei în șanțuri; un sunet îndepărtat al tunetelor dincolo de El Teide; scâncetul vântului printre ramurile copacilor din apropiere, și apoi, deodată, vocea unui bărbat deasupra lor, pe drum.

— Stai acolo unde ești! comandă el. Cobor eu jos. Voi uitați-vă după cai.

Pietrele coborau spre ele în timp ce el își croia drum într-acolo. Se părea că văzuse mașina dintr-un loc avantajos de deasupra copacilor, dar nu-și făcea probleme din cauza asta. O prinse pe Catherine în brațe.

— Slavă Domnului că sunteți bine! exclamă. Ești teafără? Se întoarse spre Teresa.

— Eu da, dar mașina ta nu prea, replică. Suntem speriate, desigur iar Catherine nici nu mai are glas! Pentru o clipă, Catherine se lăsă cu toată greutatea în brațele lui Jaime.

— Nu am putut să evit, mărturisi. Roțile au alunecat pur și simplu.

— Nu-ți face griji în privința mașinii, spuse el, respirând adânc. Știam că vi se poate întâmpla așa ceva când nu v-am mai văzut farurile.

— Ai lăsat stăvilarul? spuse Catherine. Ah, Jaime, îmi pare rău! Era o problemă minoră ce ni s-a întâmplat nouă.

— V-ar fi putut costa viața, replică cu asprime. Cu puțin noroc, stăvilarul poate rezista până mă întorc eu.

— A riscat ca să ne salveze, murmură Teresa. Ce este, Jaime?

Auziră stăvilarul cedând când ajunseră în vârf. Alunecarea groaznică a apei, cu sunetul insidios și tainic părea să umple întreaga lume în timp ce ei stăteau acolo incapabili să facă ceva, iar Jaime își întoarse fața spre El Teide ca și când ar fi vrut să blesteme muntele care adusese atâta dezastru asupra lor. Dar în clipa următoare, trecu la acțiune.

— Așteptați aici, pe drum, comandă el. O să trimit un vagon după voi ca să vă duceți la Soria să mai aduceți mâncare. Indiferent ce se întâmplă la rezervor, noi rămânem aici toată ziua.

— Dar Ramón și Manuel? întrebă Teresa.

— Să sperăm că erau pregătiți pentru apă. La lumina palidă a lanternei, fața lui părea tristă. Stați aici, repetă. Nu încercați să veniți după mine.

Peonul care-i ținuse calul pregătit pe drum îl ajută să încalece, urcându-se și el în spinarea propriului ponei ca să plece.

— Țineți minte, strigă Jaime, duceți-vă direct la Soria. Aici sus nu puteți face nimic.

Așteptară pe întuneric vagonul proprietății, nedorind să discute ce găsisese el acolo sus după ruperea stăvilarului.

— Dacă i s-a întâmplat ceva lui Ramón, Alex Bonnington n-o să și-o ierte niciodată, declară Teresa.

— Alex?

— Ah, au fost îndrăgostiți un timp apoi Ramón a rupt legătura. I-a spus lui Alex că vrea să fie liber". Și liber va fi până-și va veni în minți" a spus Alex atunci". Dacă vrei va fi liber pe vecie!" Nu ți se pare tipic pentru Alex? Apoi, când Ramón a vrut ca ea să se întoarcă la el, i-a spus că nu poate s-o facă să danseze după cum voia el. Teresa oftă. I-a spus că trebuie să-și clădească mai mult decât o imagine de Don Juan și să-și dorească să devină reporter. Normal, Ramón nici n-a vrut să

asculte, dar cred că a rămas la Soria ca să-i dovedească că e în stare de ceva.

— Și cum a rămas cu jurnalistica? întrebă Catherine, cu gândul în altă parte.

— Putea să facă și asta și să ajute și la Soria, spuse Teresa. Scrie articole locale de ani de zile, dar dacă își dorea cu adevărat să facă o carieră din asta putea să fi mers la Madrid sau la Barcelona sau oriunde.

— Alex ar fi mers cu el? Teresa dădu din umeri.

— Cred că da, dacă el ar fi dorit. Vagonul trase lângă ele. Era unul acoperit ce se folosea pentru transportarea celor ce împachetează, dintr-o stație în alta pe arșița aceea a verii.

— Urcați! spuse Teresa. Eu o să stau sus cu Manuel.

Catherine nu-l recunoscuse pe șofer, dar acum văzu că era într-adevăr Manuel, ascuns după ridicolul sombrero și purtând o manta de ploaie în locul poncho-ului viu colorat. Își lăsa biciul pe spinarea calului și porniră pe drum, luând curbele alunecoase cu ușurință. Caii experimentați nu alunecă pe noroi, gândi Catherine, cum fac mașinile temperamentale! La hacienda nimeni nu folosea o mașină când calul era mult mai avantajos, totuși aveau nevoie de mașină pentru a străbate distanțele mai lungi iar ea stricase cu succes această mașină. Luciei îi va lipsi în primul rând pentru ieșirile ei periodice la puerto sau la Santa Cruz.

Păru o eternitate de când o văzuseră ultima dată pe Lucia, care probabil îi aștepta la Soria. Catherine privi în sus prin spărtura prelatei unde vedea spatele lui Manuel, iar el părea să se fi micșorat de la ultima lor întâlnire la stăvilă.

Când ajunseră acasă, duse vagonul un pic pe patio, așteptând ca ele să coboare.

— Vino să bei ceva fierbinte înainte să te întorci, Manuel, sugeră Catherine în timp ce Teresa își făcu loc spre bucătărie. El clătină din cap.

— E nevoie de mine acolo sus. Mai e mult de muncă.

— Bine, măcar ia niște supă cu tine.

— O să aștept, admise el. Catherine se întoarse.

— Señorita! El veni în spatele ei. Trebuie să mă iertați pentru multe lucruri. Știam eu că señoara avea de gând să vă acuze, dar am tăcut din gură pentru că nu știam ce să fac. Catherine se răsuci uimită.

— Manuel, te referi la rubinul Doñei Lucia? El încuviință din cap.

— Ea nu m-a vrut aici, deși am fost amant, spuse cu ochii negri aprinși deodată de pasiune. Dar e adevărat că s-a terminat, declară el. Am fost un prost, l-am dat voie să se joace cu sentimentele mele și m-a durut foarte mult când ea s-a răcit brusc. Acum nu-mi mai pasă. O să mă însor cu o señorita de același rang cu mine și o să trăiesc în pace. Își ridică disprețuitor capul. A încercat să mă cumpere cu rubinul, dar eu i l-am dat înapoi, și atunci l-a pus în camera ta. Asta am văzut cu ochii mei, declară. E plină de venin femeia aia, deși eu am iubit-o cândva, mult.

— Manuel! strigă Catherine răgușită și fără să creadă, deși toate piesele păreau să se potrivească ca într-un joc. Ești absolut sigur de asta?

— De ce ți-aș spune dacă nu ar fi adevărat? Întrebă el, serios jignit de faptul că ea se îndoia de cuvântul lui.

— Nu, sunt sigură că nu ai motiv să mă minți.

— I-am spus toate astea lui Don Jaime continua Manuel, și este foarte supărat. O va pedepsi pe Doña Lucia în felul lui. Ei i-ar plăcea să se mărite cu el, dar nu cred că asta se va întâmpla vreodată.

— Ce porcărie a ieșit din toate astea! exclamă Catherine.

— Sunt de acord, răspunse el, lovind cu biciul în cizmele murdare de noroi. Dar Don Jaime va vorbi cu tine despre asta când se va întoarce.

Dar, între timp mai era și Lucia, gândi Catherine, cu inima bătându-i ca un ciocan. Era greu de crezut că un om putea fi atât de șmecher, dar dovada rubinului stând în sertarul ei era prea clară ca să fie negată. Numai Lucia ar fi putut face așa ceva, pentru ca Lucia să lupte să supraviețuiască. Tot ce-și dorise vreodată era să rămână la Soria ca stăpână a haciendei și s-ar fi măritat cu Jaime fără să-l iubească, doar ca să-și atingă scopul.

Și Jaime? Oare ce credea acum despre cumnata lui, când știa adevărul? Având declarația lui Manuel, s-ar mai fi însurat cu Lucia ca să salveze Soria de la ruină?

Nu-i venea să creadă așa ceva și simplul fapt că uitase de Soria ca să le salveze pe ele acolo sus în munți o făcea să-i crească încrederea în el. Siguranța ei și a Teresei însemnau mai mult pentru el decât hacienda, care era a lui din naștere.

În bucătărie erau luminile aprinse și Eugenie pregătea supă în

două oale mari în timp ce Teresa privea. Nu era nici urmă de Lucia.

— A plecat în munți, spuse Eugenie când întrebă. Călare pe calul acela mare și negru care e ca un diavol, un animal normal! Va ajunge prea târziu dacă stăvilarul a cedat deja, iar bărbații nu au încredere într-o femeie care-și bagă mereu nasul unde nu-i fierbe oala! Catherine o ajută să care supa în vagonul acoperit.

— Mai bine să nu ne băgăm nici noi! spuse Teresa cu un rânet. Manuel, te descurci singur? Și, señorita, mă descurc foarte bine. Manuel plesni din biciul lung și o luă din loc.

— Întinde-te și tu un pic, sugerează Teresa, și o să ne trezească Eugenie la ora cinei. Atunci o să trebuiască să ne întoarcem la rezervor cu mai multă supă. Pari foarte obosită. Eu cad din picioare, adăugă. O să adorm înainte să pun capul pe pernă! Catherine nu reuși să adoarmă cu atâtea gânduri confuze în minte, și înainte să vină Eugenie să le trezească ea era deja îmbrăcată și o aștepta pe Teresa. Zorile palide se iveau exact când ele se așezară în șareta pe care Teresa spuse că știe să o conducă. Era trasă de unul din poneii viguroși și părea adecvată pentru călătoria lor, dar mergeau îngrozitor de încet.

— Mă întreb ce o să găsim când vom ajunge acolo, spuse Teresa supărată, spărgând gândurile temătoare ale Catherinei. Dacă a fost cineva rănit, cred că l-au coborât deja. Doar speranța le dădea putere să facă o a doua călătorie prin munți, dar de data asta drumul era mai ușor. În lumina care creștea cu rapiditate, micul ponei cu pasul sigur pășea cu încredere și deja mare parte a apei de ploaie fusese absorbită de pământul secetos. Șanțurile erau încă pline de apă și unde era o pantă mai abruptă apa curgea jos spre terasamente într-o cascadă, trimitând picături de apă în aerul rece, dar volumul se micșorase oricum. El Teide trona deasupra a toate, senin și atent, cu un singur nor alb rătăcind deasupra vârfului sau sugerând dezastrul nopții precedente.

— Este un demon! strigă Teresa. Acum poate să zâmbească! Ajunseră în locul unde mașina ieșise de pe drum.

— O aduc sus, spuse Catherine surprinsă. La urma urmei, nu alunecase chiar atât de jos.

— Nouă ni s-a părut că ne-am dus până în capăt, spuse Teresa ridicându-se ca să privească. Folosesc frânghii. Probabil din echipamentul pentru dig.

Catherine se uită împrejur după Jaime, dar nu-l vedea nicăieri.

Desigur, lăsase recuperarea mașinii în grija altcuiva.

— Mai bine mergem mai departe, spuse Teresa pocnind din bici deasupra urechilor poneiului. Știu cât de înfometat este Ramón mai ales când stă afară pe munte mai mult de jumătate de noapte! Faptul că vorbea mult și repede dovedea neliniștea ce o cuprinsese când ajunseră la stăvilă.

— Uite! Acolo jos, arătă ea. Apa se scurge toată în barranco. Opri șareta plină de încântare. Au reușit! strigă. Cred că Ramón a săpat ultima porțiune a digului exact la timp. Ah, Cathy, nu e minunat? Un adevărat miracol, pentru că nicio picătură de apă nu s-a scurs în vale! Catherine închise ochii o clipă, nevenindu-i să creadă ce vedea...

— Ăsta e răspunsul la multe rugăciuni, se grăbi Teresa să spună. Ar fi fost un dezastru total, să știi, ar fi fost nevoie de mulți ani de muncă pentru refacere. Dar acum Soria e salvată iar Jaime nu va mai trebui să muncească precum un sclav ca să reclădească totul. Jaime apăru pe cărarea îngustă venind spre ele, nebărbierit și murdar dar triumfător.

— Totul s-a terminat, spuse, privind în jos la apa maronie ce se aduna liniștită în barranco. Ramón s-a întrecut pe sine. A muncit ca un nebun, pentru Soria. Își trecu mâna peste chipul murdar de noroi. Ce mai noapte, observă el, privindu-le cu strălucire în ochi. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut.

— Cum ar fi faptul că ți-am stricat mașina, sugeră Teresa, reușind în sfârșit să zâmbească. Nu cred că ai să ne ierți vreodată pentru asta.

— Nu înseamnă nimic. Făcu semn cu mâna, vrând să spună că deja uitase de accident. Stricăciunea e foarte mică – o zgârietură sau două, atât, dar pentru o clipă am crezut că ați murit. Se uita când la una, când la alta. Ați scăpat ca prin „urechile” acului, adăugă. Teresa sări din șaretă iar el se duse s-o ajute pe Catherine.

— Îmi pare rău, își ceru ea scuze. Se pare că nu sunt o șoferiță bună. Mâinile lui se încleștară pe talia ei în timp ce-și aținti privirea întunecată pe fața ei.

— Londra nu e Soria, spuse el scurt, fără să-i dea drumul. Cathy, am multe să-ți spun, adăugă, sprijinind-o, dar trebuie să așteptăm până ne întoarcem la Soria.

Teresa, care asistase cu interes, sări înapoi în șaretă.

— Eu duc mâncarea asta jos la oameni, sugeră, trăgând hamul

de pe spinarea poneiului ca acesta să pornească. Ne vedem când veniți și voi!

Înainte ca ei să apuce măcar să protesteze, șareta pornise și se îndreptă în jos pe pământul care poate fusese stricat de inundație dar care acum era încălzit de soarele dimineții, la fel de bogat și fertil cum fusese mereu.

Jaime se întoarse să-și caute calul. Răbdătorul animal tăvălise iarba din apropiere, așteptând să fie călărit spre tabăra care se stabilise la poalele văii, și ceva din albeața lui netedă îi aminti lui Cathy de un alt cal negru ca cerneala.

— Lucia, spuse ea. Ce s-a întâmplat cu ea, Jaime? A plecat de la Soria ca să vină aici sus, să fie cu tine. Fața i se întunecă atunci când auzi numele cumnatei lui.

— A fost aici pe la ora unu, după ce v-am trimis pe voi acasă. Folosise cuvinte normale, dar era încă încruntat. Cathy, totul este foarte dureros pentru mine, dar Lucia a pus rubinul în camera ta. Ea este membru al familiei mele și trebuie să mă scuz pentru ea, dar nu m-ar surprinde dacă nu ai putea s-o ierți niciodată.

— Manuel mi-a spus. Vocea Catherinei nu era prea sigură. Mi-a spus că Lucia îi oferise lui rubinul, dar el i l-a dat înapoi. Jaime, adăugă cu răsuflarea tăiată, te rog să nu mai vorbim despre asta. Știu că tu nu ai niciun amestec și doar asta contează. Căminul Luciei este la Soria...

— Nu mai este, spuse încordat, i-am cerut să plece. Va fi întreținută în altă parte, desigur, i-am oferit să stea la Las Rosas, dar nu a acceptat. Spunea că ar fi prea izolată acolo, așa că acum casa îi așteaptă pe Ramón și pe Alex Bonnington dacă vor s-o folosească după ce se vor căsători. Cât despre Lucia, continuă răgușit, probabil se va întoarce la Madrid unde va fi supravegheată de bunica mea, până se va recăsători. Deși fără îndoială că era obosit, își îndeplinise responsabilitățile față de familie cât de bine putuse, susținând-o și pe Lucia până când avea să se recăsătorească.

— Nu se va întoarce la Soria, spuse neașteptat. A plecat la familia Serranos și va sta acolo până i se vor trimite lucrurile. Trase aer în piept. Asta nu voiam să-ți spun înainte să ne întoarcem la Soria, Cathy, dar acum știu că nu mă pot abține. Vocea începu deodată să-i vibreze de pasiune. Te iubesc. Te-am dorit încă de când mi-ai dovedit că m-am înșelat despre tinerețea ta, atunci la Madrid. Știam că trebuie să te păstrez aici, nu doar pentru Teresa ci și pentru mine, dar nu

credeam că ai să stai. Tu ne-ai schimbat tuturor viețile, și mie, Teresei, lui Ramón, și Soria are nevoie de tine. Nu credeam că o să mă mai îndrăgostesc vreodată, adăugă încet, dar am știut în seara aceea când te-am văzut cu mantilla pe cap și cu petalele ce-ți cădeau la picioare. Cathy! Își puse brațele în jurul ei. Chiar după tot ce s-a întâmplat, după ce ți-a făcut Lucia și după orbirea mea, vrei să fi soția mea? Nu-i venea să creadă că o ceruse atât de simplu, cu capul lui mândru aplecat ca să-i audă răspunsul iar apoi toată bucuria de a iubi și de a fi iubit născu în inima ei și i se reflectă în ochi.

— Jaime, spuse ea, aș face orice ca să te fac fericit. Dar știi asta, nu?

— Nu, spuse el, nu bănuiam. Cel puțin nu la început! Îi zâmbea în lumina aurie. Nimic din ce se va întâmpla de acum înainte nu mă va mai speria, declară, i-am plătit Luciei și ultima datorie și sunt un om sărac, dar în curând hacienda va prospera și vom trăi bine. Cred că Ramón va sta la Las Rosas, dar asta va hotărî Alex. O luă în brațe și buzele li se întâlniră într-un sărut lung și promițător cu mult mai diferit de sărutul pe care i-l dăduse în ziua fiestei.

— Ce vor spune părinții tăi de toate astea? Întrebă el, respectând obligațiile de familie. Crezi că vor avea ceva împotriva mea?

— Din contră, spuse Catherine zâmbind ușor, cred că se vor simți ușurați să afle că am găsit pe cineva să aibă grijă de mine. O sărută încă o dată, ținând-o aproape și studiind cu ochiul de vultur terasamentele liniștite și plantațiile de banane de mai jos.

— Toate astea, spuse el, și dragoste! Chiar a meritat să aștept, Cathy. Trecutul nu mai contează acum pentru mine iar viitorul este foarte luminos. Calul arab răbdător îi atinse brațul cu botul.

— E timpul să mergem! spuse, ridicând-o ușor în șa. Mai avem multe de făcut.

Călăriră în jos spre vale, bărbatul înalt pe armăsarul alb cu englezoaica cu păr auriu așezată în spatele lui, cu brațele încrucișându-i lui talia. Era o scenă la fel de veche ca și munții, un bărbat și o femeie pornind într-o călătorie ce avea să dureze cât o viață de om.

SFÂRȘIT